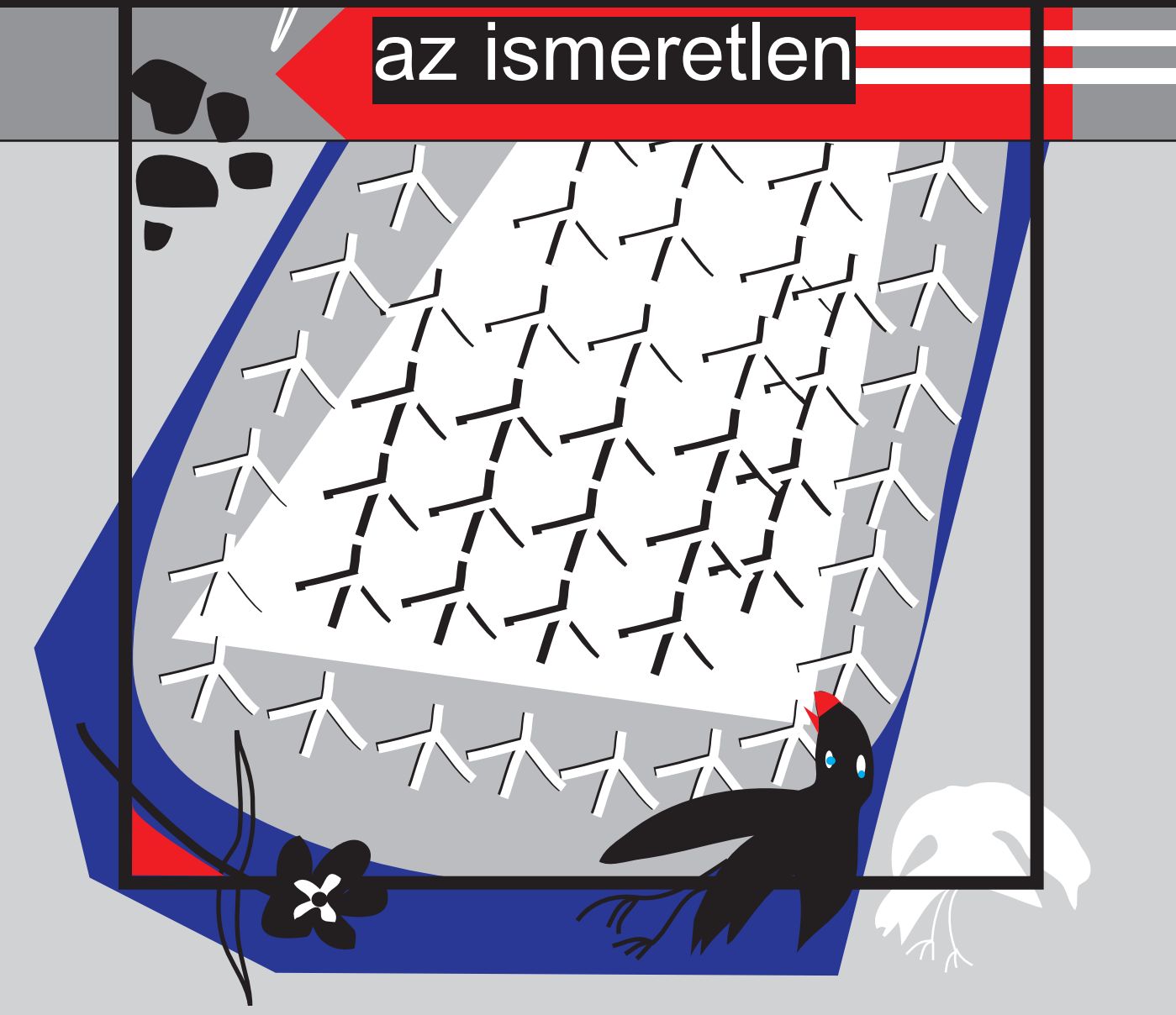

becsey zsuzsa

az ismeretlen

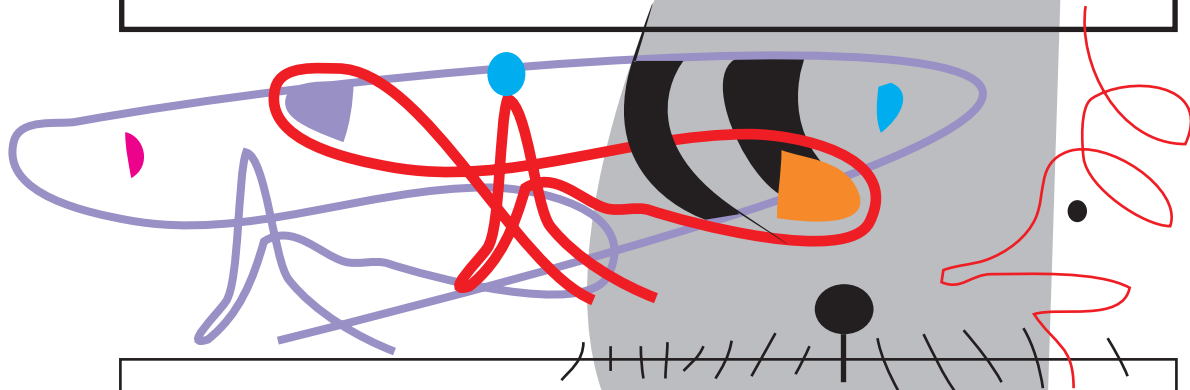

...

(kicsi nyúl levele az égből) – aztán nyúl felébredt, már itt a földön, és azt mondja, de hiszen jó nekem ilyen kicsi nyúlnak lenni. És tovább ment.

"mit képzelsz nyúl, ki vagy te" – szólt odafönt hozzá a mindenható. Hát, senki. Akkor jó. Menj utadra békével. És nyúl leporolta kicsi kabátját.

Na, csak ennyi történt. Aztán megnézte újra a levelet, a betűk most máshogy álltak. Már nem volt szomorú, azaz hogy most máshogyan volt szomorú. Mert a szomorúságnak is megvannak a formái. Vannak a nagy sorssal megbékélt,

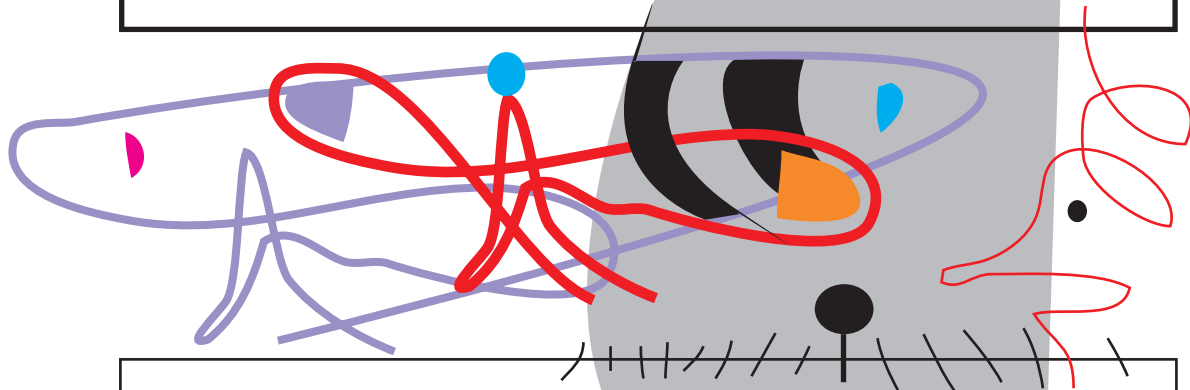

beletörődő szomorúságok, és vannak a hirtelen nagy erővel ránk törő szomorúságok. Előbbi békésebb. Bár mindkettő kisebb-nagyobb fájdalommal jár, utóbbi nagyon tud szakítani. De be lehet varrogatni. Időből szőni cernácskát, azzal a lukakat betömöködni. Minden egyes cernácska egy időluk. Vannak nagyobb meg kisebb időlukak. Ezeket mind ki kell szépen tömögetni.

A megbékélt szomorúságból lehet szép nagy szomorúságot szőni. A szakító szomorúság megbénít. Az nem jó. De ha jön helyébe, ha felváltja valami más, enyhébb szomorúság... akkor még túl lehet élni. Át lehet fordulni. A gömbön.

Na, csak hogy ebből is maradjon valami emlékül:

Meg aztán a házasságot is jobb langyos köveken mosni. Akkor olyan selymes, nem szorulnak be kisebb kavicsok. Hogy jön ide ez, s hogy miből köttetnek házasságok. A békesség. Mindig a békességre törekedni utunkon. Hogy a jónak is, rossznak is megvan a hely. Hinni, hogy a dolgok idő után átbillennek. Darabig vár, vár az idő, türelmes, hogy végül minden jó helyre kerül. A maga lukjába. A kicsi kavicsok pedig szétszóródva, felületeken vagy résekbe torlaszolódként hangot adnak. Lesz ének, zenéből. Talp alatt serceg zsíros kenyér. Enni kell. Idővel, nélkül.

Nyúl, elrontod a bájos írásod. Aranykulcs? (:)

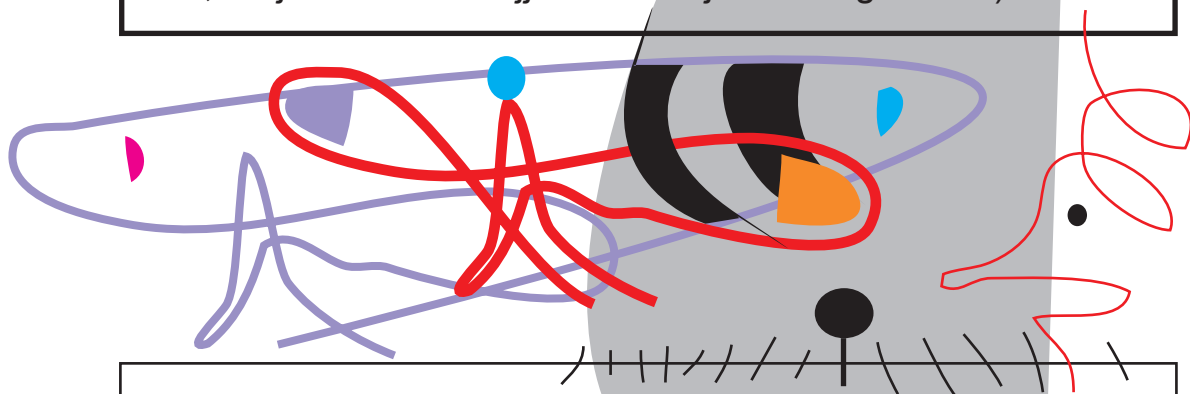
(Miközben minden mosolya, mozdulata selyemből ...)

Csak azt kacagtam, hogy mackó nem szereti sem a selymest, sem a selymet (langyost). Idegesíti. Molesztálja. Ízlés kérdése. Vagy mégis van benne valami megborzongató. A selymesben. Van, hogy önmagunk ellen lázadunk. Felépítettük magunknak a falakat. Miből? Hát kinek miye van, abból tud falat építeni. Nem nagy kunszt. A falépítés.

Mosoly, mozdulat kifordul. Gömböt tartani.

Csúszva-mászva. (csigamáj, csiga-nyál)

Kicsi nyúl, fordítsuk el a gömböt, nézzük a túloldaláról. Meg aztán csukd be hamar ezt a levelet. Meglásd, minden jóra fordul. Mackó is azt mondja, szuggeráljam a jót. Hogy miért nem rajzolok, ahelyett, amit, pl. 5-ös lottót. Ha úgyis bejön, amiket rajzolok. Ha csak ezen múlna... gömb, lökj ki! (Na persze ez jön a fejemből, kéz, mindegy, persze mondhatnám, fogadj magadba. De ez csinált mondás, pusztán számításból. Csak másodlagos. És a fej, tudat, ész irányítja. Hát nem-e varázslat maga a cselekvés. A vonal... a kéz... ész, fonjunk össze. Jöjjön valami jó ki az egészből.)

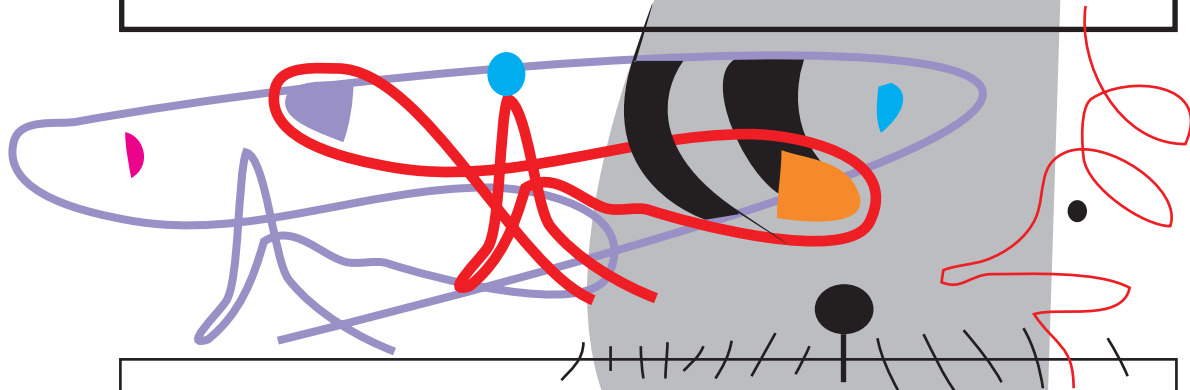

Nem nagy ügy, nyulacska. Kicsi dologból csinálsz nagyot. Holott aztán te magad tudod legjobban, kicsi dolgokból lesznek a nagy dolgok. Akiknek lesznek. A nagy dolgok nem csak úgy maguktól vannak. Nem csak úgy maguktól nagy-dolgok. De azért mégis jó nagydolgokként nézni magunkra. Egészen mások leszünk, ha pillanatra is éljük meg, adatik lehetőség. Mert a nagydolog valójában a legkisebb dolog. Kicsinek lenni, miközben nagynak látnak, mi magunk is nagyok leszünk általa, de pedig a legkisebbek vagyunk. Valami ilyesmi lehet nagyban úgy igazán kicsinek lenni. Picit kinézni magunkból, komolyan venni dolgokat. Nem álmodni merni nagyot, csak hinni, kicsi dolgokból épül a nagy. Hát

kezdeni, építgetni. Azzal, hogy például most becsukom ezt a könyvet, levelet, mindegy is. Jó dolgokkal feküdni, kelni, építgetni. Meglátni mindenben a jót. Mert mindenben ugye, jó is rossz is, melyik tükörben nézzük. Csak ne rakódna, békében hagyna az a sok rossz tapasztalat.

Én már alszom, nyulacska, te csak írd. Holnap találkozunk. Egy másik levélben. Mert minden levélnek külön titka van. A titkokat pedig jól el kell rejteni. Sok fiók, sok titok.

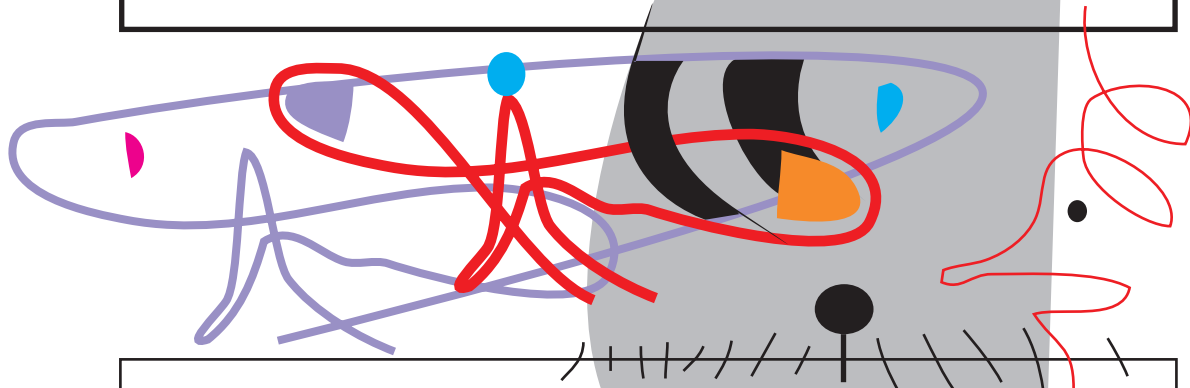
Igen, lehet, k-ban lehet valami önfeledt felszabadultság (nem új, persze, régi lemez már), mégis kivetett. Ez a különös. A színek, az élet, úgy értem életszeretet ellenére.

Mert egyet mond a száj, és külön életet él maga a dolog, amit teremtünk. A cselekvés. Aztán amit teremtünk, megvidámít. De a háttérben működik valami megfejthetetlen. Amit sohasem lehet tudni igazán mitől (azaz éppen hogy nagyon is látható, lekövethető) mikor vet ki, és mikor vesz magába.

Milyen jó, amikor minden jól megy, halad szépen az útján, akkor ilyen haszontalan levelekkel sem telne az idő. Egyáltalán fel se merülne levélírás. (Rögzítés kényszer. Mert az képes megülni az ember bőre alá, onnan ki nem szedhető, míg meg nem íródik, mint az a beírás is, amit nem tettem

meg a putuk filmes oldalon. Az persze más, ha a gondolat sincs megfogánva, utcára, kirakatba vetve, vagy képes az ember várni kis időt, napocskát, és közben elfelejti. Ilyen is van. Aztán boldog, hogy nem írta ki. Felszabadultabb lesz, mint kiírás után. És boldogabb. Ezek a nagydolgok. Igazán. Tudni nem írni ki. Kivárni míg elillan az útból, felváltja a jó dolog. Helyébe. Azaz értem, amikor a rossz beidegződést felváltja a jóra hangolódás.) Az idő menne, haladna úgy, hogy közben nem is kellene magára az időre gondolni. Ha magától megy a dolog, nincs idő. Olyankor csak levegő van. Egybefonódva magával a dologgal. Persze, olykor felül kell vizsgálni, megvilágítani. Elemezni. Jó úton halad-e. A részt az egészbe ágyazni, működik-e, minden rendjén. Ilyenkor

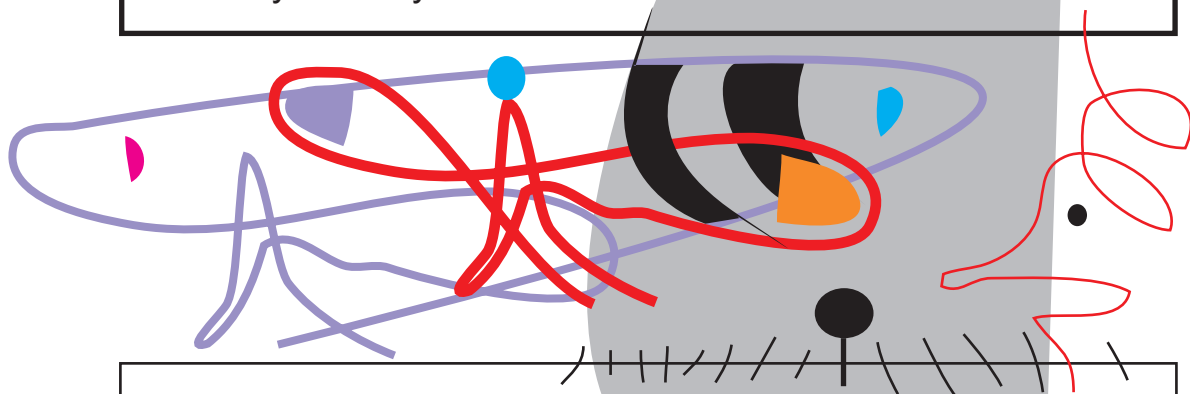

óhatatlan szembe nézni az idővel. Az meg simán keresztülnéz, ilyenkor nincs kizökkenés. Visszaérünk a rendes időnélküliségünkbe.

Mégis csak jobb a jó úton haladó cselekvés, mint a valami hiány, zavar, elferdültség okozta irogatás. Úgy élni meg dolgokat, hogy nem engedni táptalajt a hiánynak. Magának az érzetnek. Ha mégis adódna, gyorsan elejét venni. Tudni kell bánni a dolgokkal, amibe beleszületünk, vagy velünk, környezetünkbe ágyazódnak. S ha nincs hiány, nincs írás, mint teher, hiábavaló cselekedet, helyes útról lekanyarodás, lenne a maga útján haladó beteljesülés felé vezető

egészséges cselekedet. No, ez lehet írás is, de ettől az irománytól egészen más. Aminek helye, önbeteljesítő útja van. Valami egészséges. Semmiképpen nem hiábavaló, mint az iménti.

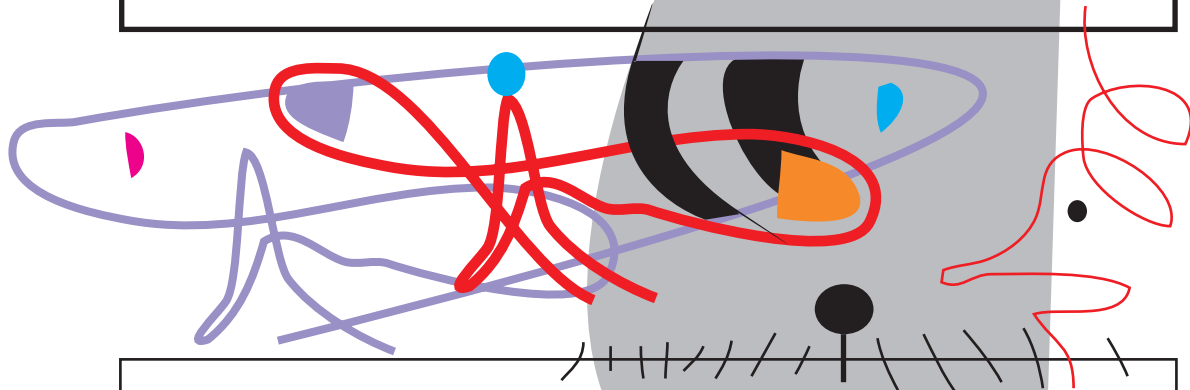
És hallgatni. Hallgatással meg lehet mozdítani hegyeket. Azaz, hogy a hegyek önmaguktól megnyílnak. Hallgatásra. Az írás, kibeszélés bűn. Akkor is, ha gyógyításra szolgál. Azt hisszük, gyógyulunk, ha kiírjuk a görcsöket. Nem. Aminek nyoma van, egyszer rögzítettett, soha nem törölődhet emlékezetből. Míg ami elfojtva, jó esély, hogy másnapra átfordul. És volt, nincs baj. Dolog, ami meg sem történt. Nincs nyoma. Nyomok nélküli időben létezni. Micsoda küld-

tés. Szebb, mint a bűnökön, legyen mások általi vagy a magunké, végigmenni. A célból, hogy felszabadítjuk, miáltal megtörténtté tesszük. Újra játsszuk. Testet adunk neki. De test nélkül a földön semmi nincs. Hát maradjunk egyelőre ennél. Idő is, test is. Aztán a többi megoldódik magától. Időtlenség. Szárny. Áttetsző ruhácska. Már ott szaladnak fenn, a testjeik után. Aztán a szem sem mindenható. A miénk legalábbis. Darabon túl, már nem látjuk. Volt-nincs. Mondjuk a végtelennek. Pedig csak a mi szemünk pályája véges. A dolgok attól léteznek. Kívülünk. Végülis csak az létezik számunkra, ami tudatunkban. (Vagy érzék, de az is tudatban rögzül, ha tudatlan is.) Arra pedig minden ember

máshogyan kódolt. Minden embernek külön kulcsa van a világhoz. Egymáshoz. Egyetlen kulcs sem azonos az érzékeléshez. A korlátok, a pálya. Amin mozgunk, akikkel mozgunk, még csak-csak. De aki, is mindig más arcú. Velem, veled. Velem más, veled is más. Másból meg csak más rakódhat le. Ahogy arcaink arcaiddal arcainkkal is minden tükörben más. Saját korlátolt pályáinkkal mozgunk. Nincs közös kulcs.

Azt hittem, kilyukadok valahová. De mégis igaz, haszontalan dologból hasznosat csinálni is... pusztán alkotás, mű. Ami lehet hasznos is, haszontalan is. Művészet is, bővli is. De ami egyáltalán nincs, az maga a tiszta művészet. Sem nem

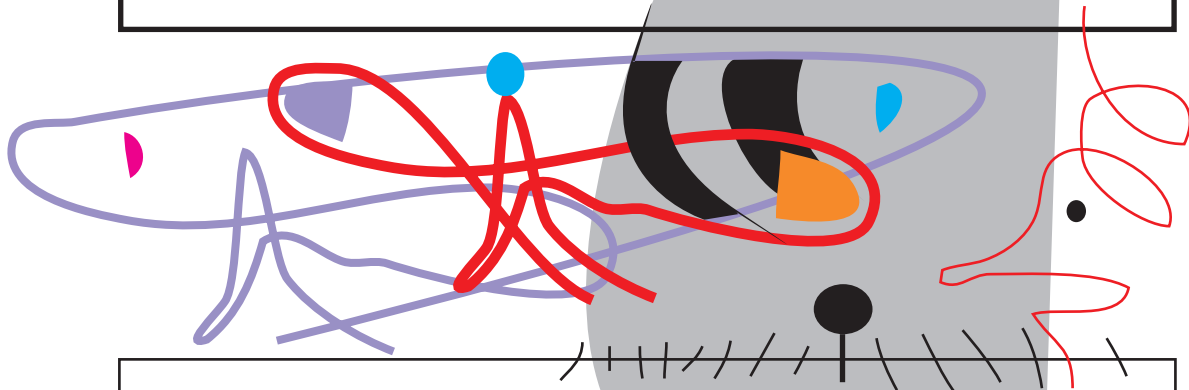

hasznos, sem nem haszontalan. Valami testetlen. Igen, ebben lenne különös létezni. Aztán mégiscsak nekünk kell valami vonalat követni. Elindulni, és végigmenni. Megcsinálni. Maga a cselekvés. A tett. Művészet. (Hogyan, mondják, az a művészet. Valójában az a szép, ha a hogyan fel sem merül. Ahol nincs mérlegelés, nincs idő sem. Azaz, megtestesült idő nincs, csak a levegő. A testünk a miénk, amit etetni, öltöztetni kell. És elindítani az úton. Ennyi az egész. Ha áll az út előttünk. Menni kell.) Ha megtorpanunk, mert valami előttünk, amivel nem számoltunk, várni, kivárni míg megoldódik magától. De hát cselekszünk, az a baj. És vajmi kevés esélyünk, hogy jól cselekszünk. Éppen akkori

**Az, hogy Jancsinak két füle született, Irmának három, ki tudja, mindenkit más tesz boldoggá.*

kódolás kombinációjától függ, a megoldás kimenetele. Azaz, hogy nyolcvan a húszhoz.

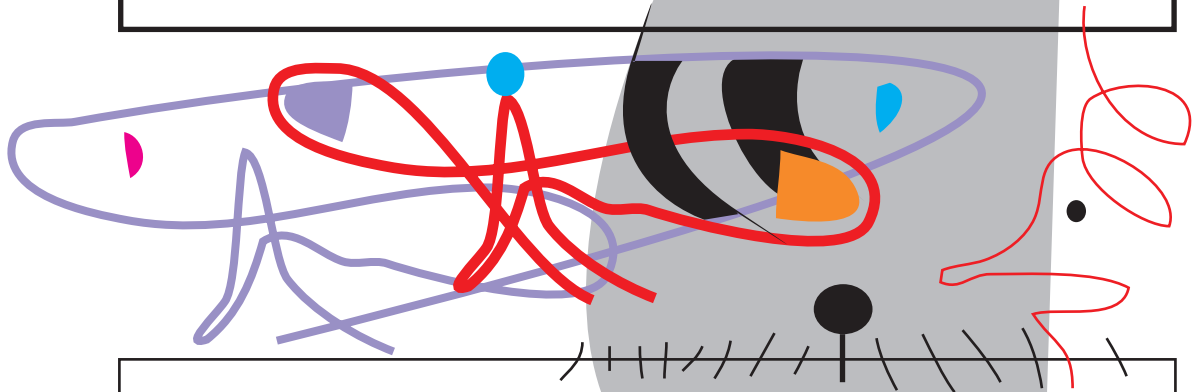
Nem írni könyveket. Sétálni macival természetben. De akkor miről beszélünk. Énekeljük. Ha nem születnek műalkotások sem. Miről érdemes ezen a világon beszélni. Hiszen magunk is csak valamivel viszonylatban létezünk. Valamivel viszonylatban határozhatjuk meg magunkat (*), önmagunkban nem vagyunk. Kivéve ha... van még körülöttünk mondjuk három lény. Akik éhesek, szomjasak, és külön-külön más-más kulccsal nyitódnak. Kulcsok, amiket nem lehet elzárni, kulcsok, amikkel nem lehet nem törődni, vagy félretolni. Ilyenkor van a test önmagában. Amikor mással van.

Amikor átköltözik a másik testébe, megszűnik mással viszonylatban létezni, mivel megszűnik gondolkodni is. A külön kulccsal nyitódó testekben. Akkor érzi a testét, hogy van. (Amikor valójában azt elveszíti.) Különben nincs súlya. Nincs súly. Az automatikus cselekvés átveszi a gondolkodás, test és szellem egységében való önmagában létezés helyét. Mint ahogy, tehát, önmagunk nem = önmagunkkal (a tükörben sem mi vagyunk, csak a képe testünknek). Normális esetben (mi az, hogy normális, ugye, előbb ezt tisztázni, mindenkinek más), de a mi viszonylatrendszerünkben kívül esünk önmagunkon.

Tehát, nem akkor vagyunk önmagunkban, amikor magunk vagyunk, hiszen akkor gondolkodhatunk, elmerenghetünk, a gondolkodás meg valamivel viszonylatban születik. Önmagunkat akkor érzékeljük, amikor nem vagyunk magunkban, nem vagyunk magunk. Amikor egy másik kulcsot kell vigyázni, figyelni, ki-be dugosgatni. Amikor átvedlünk bőrünkől másnak bőrébe. Amikor elveszítjük testünket, hogy egy másikba lépjünk. Maga a hiányt nevezhetjük önmagunknak. Ekkor a képet a testünkről nem hordozzuk, elveszítjük. Ilyenkor tükör sincs. Tükör csak a tudatunkkal létezhet.

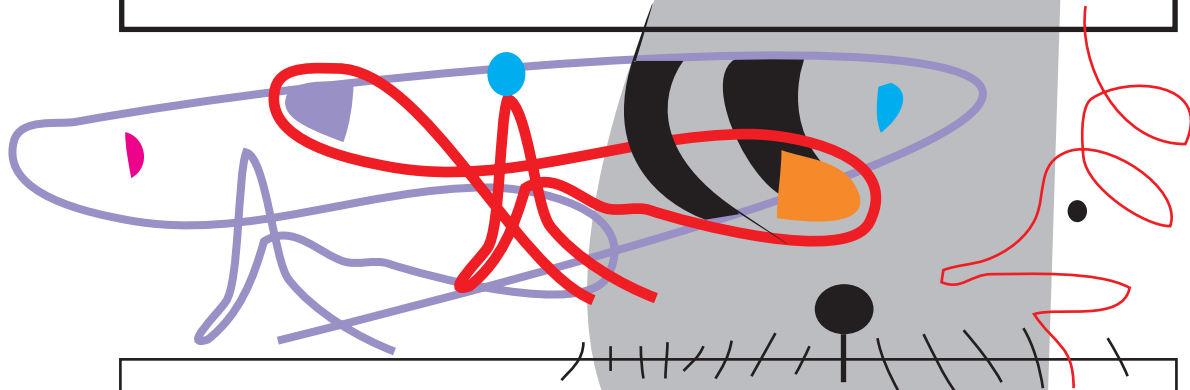
Nem-e azt szoktuk mondani, ha valami nagy baj ér (lefordít-

va, valaminek megéljük a nagy, legnagyobb hiányát), akkor ébredünk önmagunkra. Egy másik test hiánya ébresztett öntudatunkra. Addig egy másik test viszonylatában léteztünk. Testünk pusztán súly volt. Mintha addig nem is éltünk volna. Úgy éltünk, hogy nem érzékeljük magunk, azaz testünk. (Azonban, ha a súlyt fent megfeleltetem a testnek, ez esetben itt testünk éppen testetlenségünk.) Szellemünk tehát nem volt jelen, a lélek (játék kérdése, melyik mennyire mozdul ki a testből, vonatkoztatódik el testtől), így pusztán testünket használtuk, létszükséglet fenntartásaként, szolgaként. Tehát a testet önmagában. Kifordítottam, persze, látszólag, de vissza lehet hangolni, áthangolni az előzőekre a

megfeleltetést.

Kérdés, ha elvonatkoztatok testemtől, egy másik testre koncentrálok, az az átadás minősülhet-e, beteljesíthető-e szellemi vonatkozásban. Mert a dolgot akkor itt is, innen is ki lehet csavarni. Majd összeilleszteni, hogy minden mindennel összefügg. Ahogy ellentmondásban is, másik oldalról megfeleltetni. Összekapcsolni. Képes-e az ember úgy egy másik testre koncentrálni, másik kulcsra irányulni, képes-e úgy ezt a cselekvést végezni, hogy nem lép ki teljesen önmaga testéből. Mert akkor belép az előzőek viszonyítási rendszeréhez egy harmadik elem. Így már hármas kompozíció, viszonylatrendszer. Vagy minden kilépéshez szükségel-

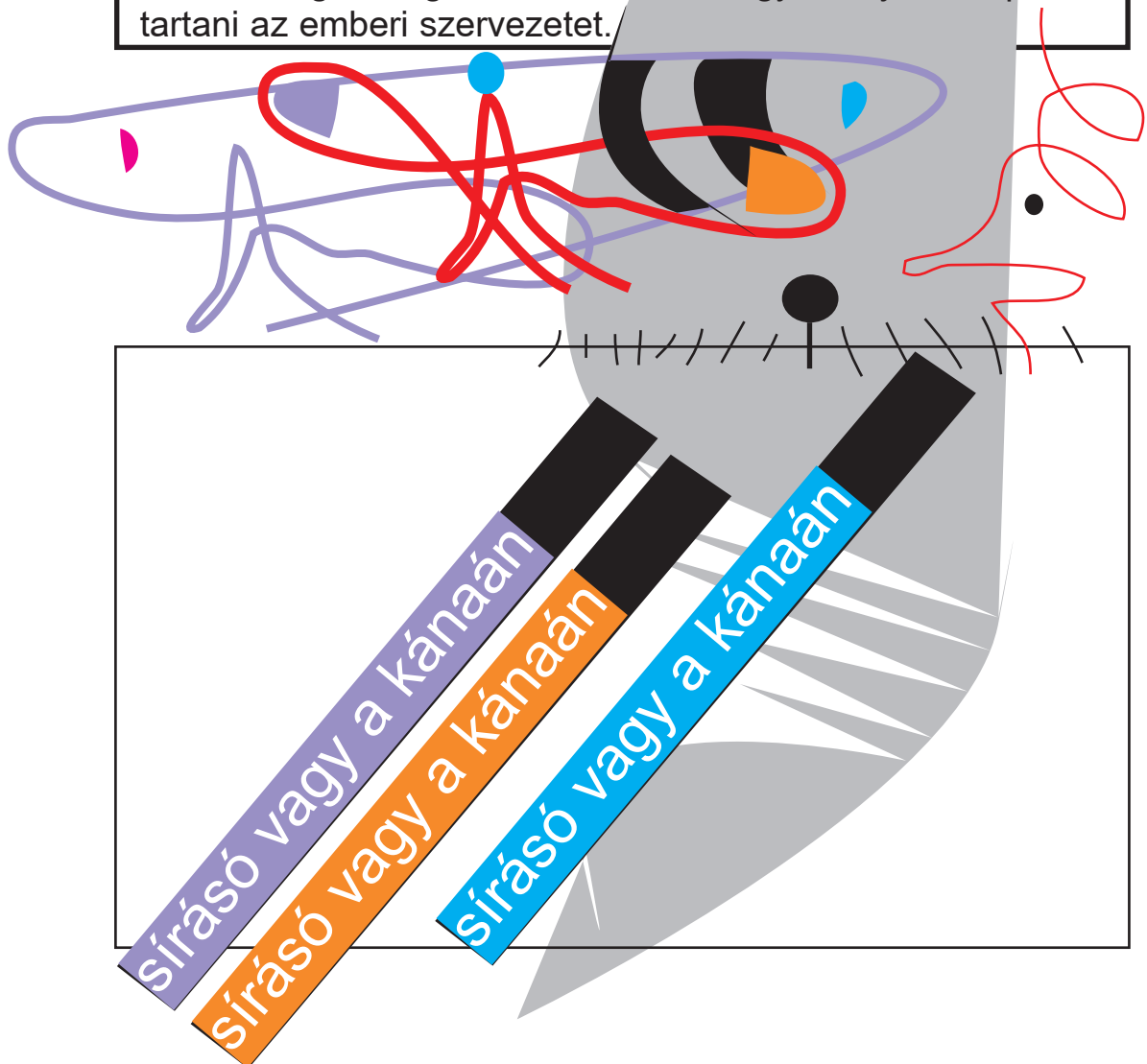

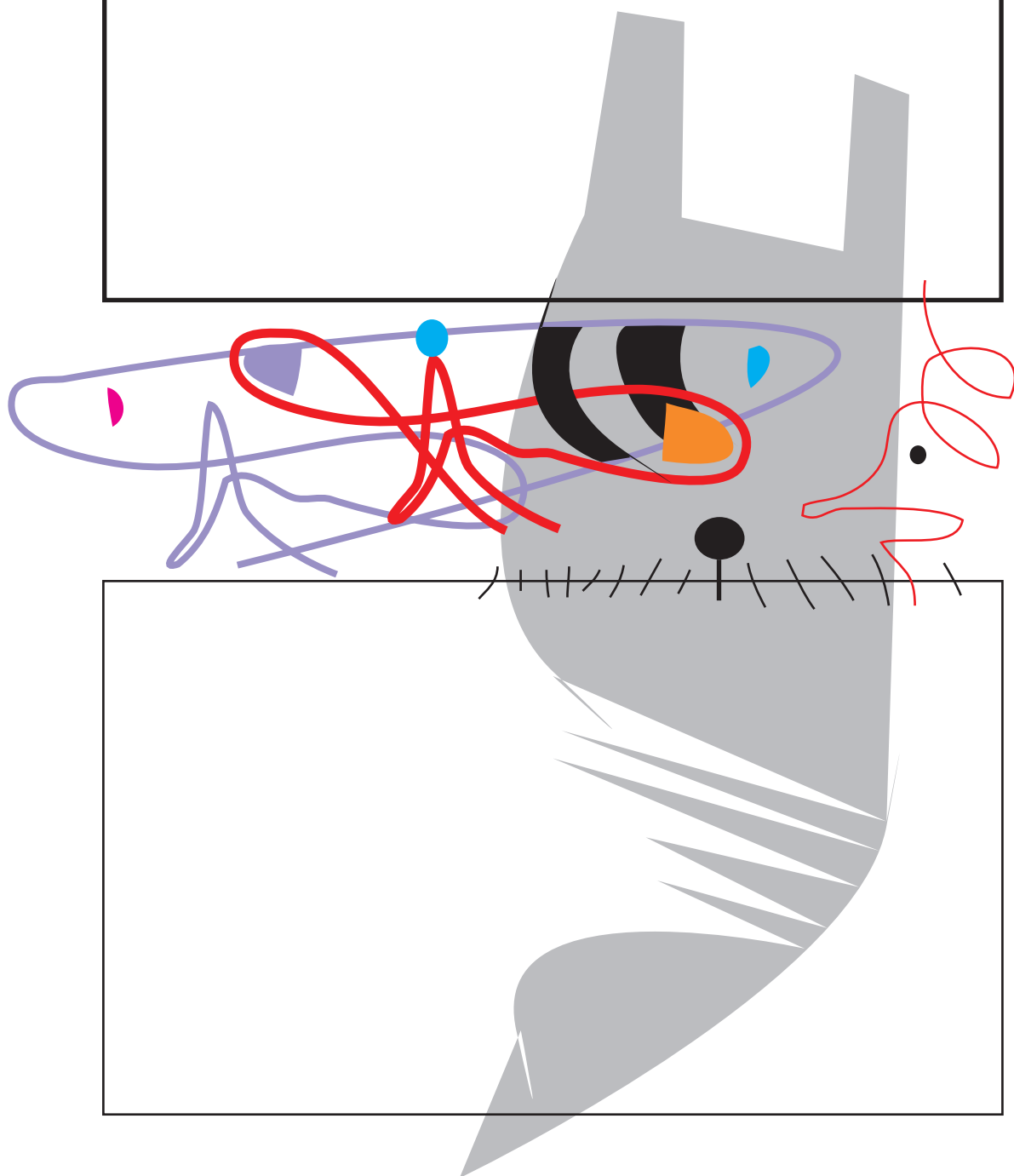
tetik a hiányérzet (*), megválni valamitől, amit teljességben birtokoltunk, mint ilyen, testünk, hiszen teljes mértékben (ez persze nincs, csak közeledhetünk ilyenemű teljességhez) csak saját testünk birtokolhatjuk, itt most természetesen szellemi vonatkozásban, nem a cselekvés birtoklása felől.

Másrészről (itt most az a hiány, ami elvesz), hiány nélkül egyensúlyban vagyunk magunkkal. De hogy a hiány képes-e hozzáadni. Hogy amit elvesz, másik oldalon visszaadja. Ha veszítünk önmagunkból, egyúttal másik oldalon pótlódik, vagyis többlet keletkezik önmagunkhoz képest. Vagy a fentebbi felvezetésem lényege felől megfordítva ugyanezt,

**hiány, mely ez esetben többlet, hiszen csak a hiány képes ráébreszteni valami igazán lényegesre*

önmagunk érzékelésével csak veszítünk. Mint ahogy önmagunk érzékelésével a hiányérzet csak nő. Mint ahogy testünkbeli való kilépéssel, tudatunkból, a hiányból önmagunkra nézve zavar keletkezik. Az agy minthogy nem teljesebbé be a kapott hiány jelekkel, mindenféle görcs reakciókat küld, az ember pedig kezd nem jól érezni magát bőrében. Na, de ha belép ez a harmadik elem, ezzel mint lehetőség, kitágítható a gépezet, ezek hárman hatni képesek egymásra, pozitívan, a hiányokat feltöltve más jellegű hiányokkal, de amelyek nem elvesznek egymástól, hanem kiegészítik egymást, anélkül megy végbe ez a transzformáció, hogy az agy sérülne, így a visszatetsző reakcióktól eltérően, egészséges kimenetelű, és egyensúlyban képes tartani az emberi szervezetet.

Piros-fehér-zöld

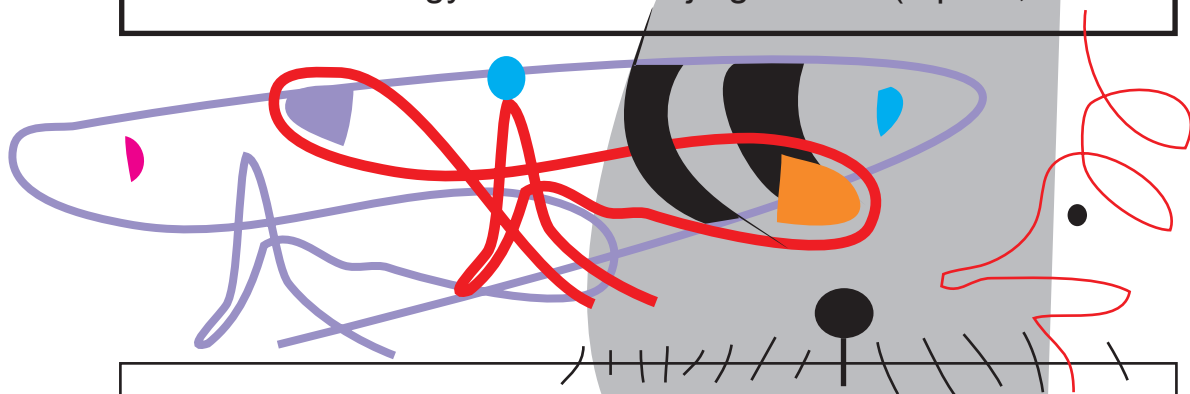
Mely három dolog kell ahhoz, hogy életben maradhassunk, békességben, élvezhessük is magát az életet.

Piros*, a tűz, hogy melegen tartson.

Zöld, a fű, hogy legyen mit ennie a bocinak, ahhoz hogy tejet adhasson.

Fehér, maga a tej, amit a boci ad.

*Hozzá jöhet egy kis málna erdőből, bogyó fáról tej mellé. Egyéb más hasonló... magocska. Visszatér újra kánaán. Városokban? Hogy mit kellene újragondolni. (a piros, a

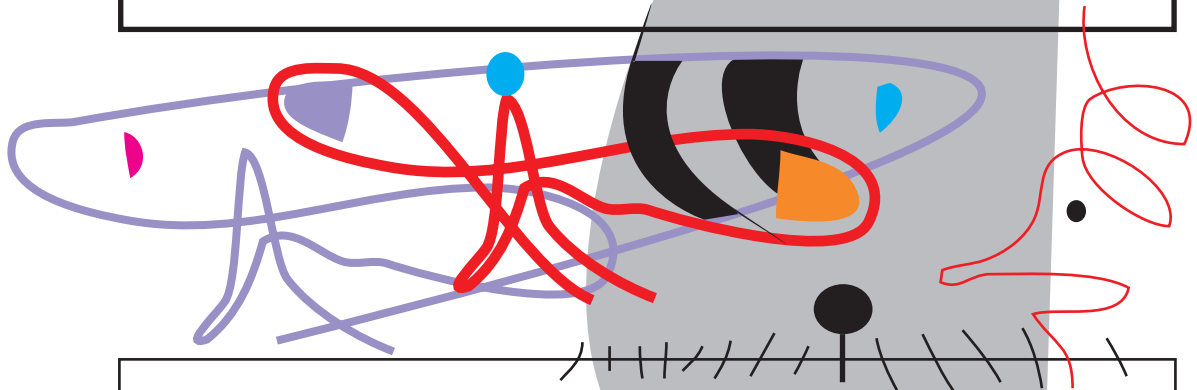
fehér, zöld, újra kalkulálható)

(A bocit nem leölni, minden öléssel mi magunk is gyilkosok leszünk, legalábbis a tudatunkban, öntudatlan mindig ott a bűnösség, ami alól nincs felmentés, sem kívülről sem belülről. Beszélhetünk, cselekedhetünk, a lényegen ez mit sem változtat. A természetes halálhoz képest a kiontott vérhez mindig bűn tapad. Mi, akik megesszük is bűnnel fertőzödünk, aláírva íratlan halálos végrendeletünk. Mi, akik megesszük is, aláírjuk végrendeletünk.)

"sírásó vagy a kánaán" (Becsey Zsuzsa)

Nincs öntudatuk? Mi különbség van a közt, hogy állatot vagy embert eszünk. Van ahol kutyát esznek. Máshol embert. Ahány hely, annyi, mondják. Más szokás, a bűn egy, az igazság, mind halálos ítéletünket írjuk (igazoljuk, cselekedjük, erősítjük). Elbeszélünk az igazság mellett. Az áldozat? hogy feláldozás, bizonyíték, nemes cél... Ürügy, üres, lényegét meg nem érintő (érinteni sem bíró) beszéd.

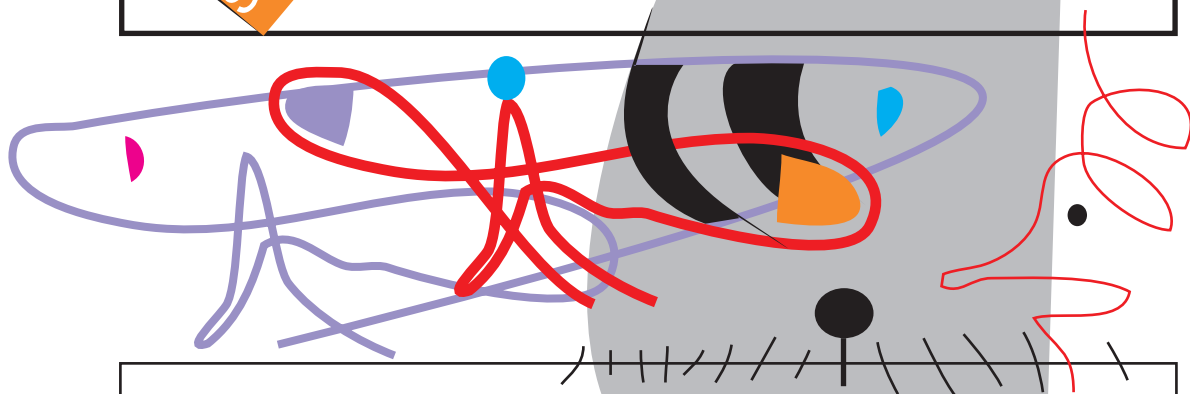
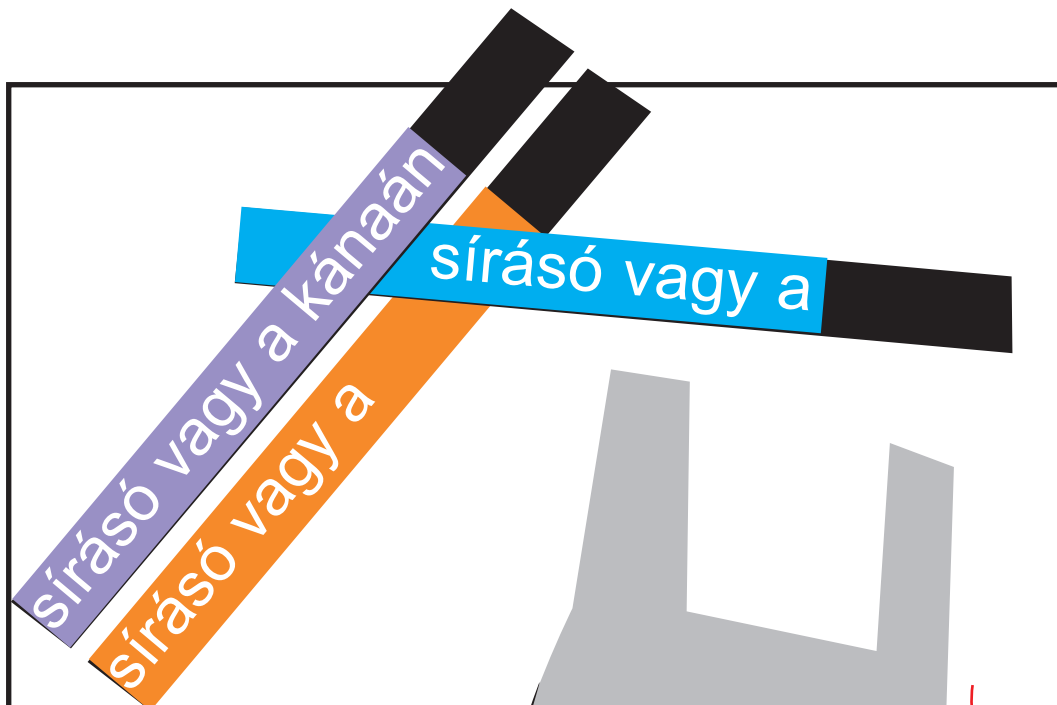
Szükség? érdek? haszon? van-e különbség. Mondják, igen, hogy az állat szükségből öl. Az állat is azért születik, hogy meghaljon. Mind bűnből növekszünk. Véres ajkunk. Egyedül az embernek adatott meg a választás képessége. A tudatos életmód kialakítás. De a szellem elvételét belőlünk,

abban a pillanatban, amikor megszülettünk. Attól a pillanattól halálra vagyunk ítélve.

Mily nagy becs, magunkhoz hasonlót nem eszünk. Vagy mégis?

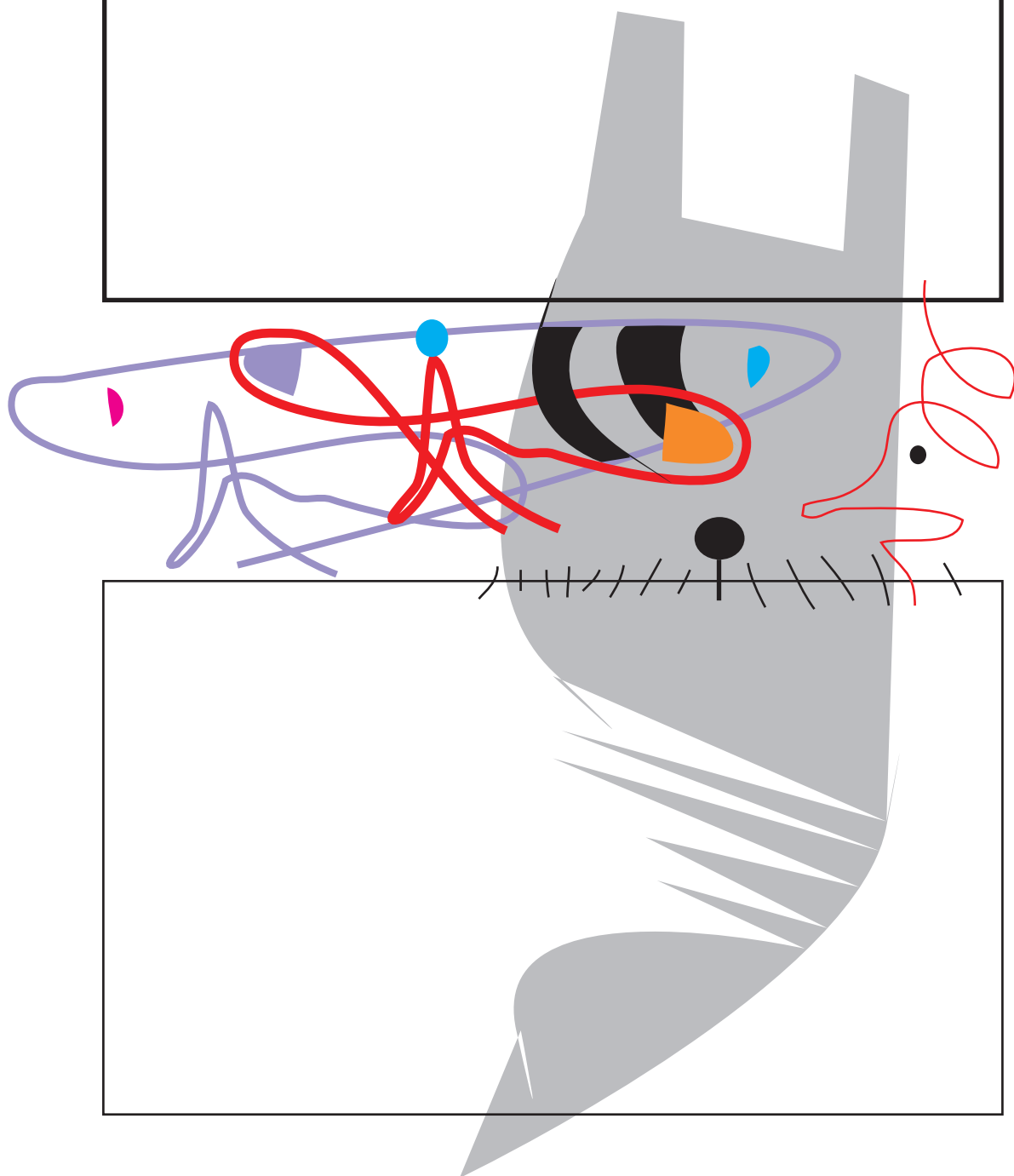
Különös, a kutyák nem eszik meg áldozataikat. Elkapják, harcképtelenné teszik, várva, kivárva míg kihuny életük, zsákmánnyá teszik (legyen mit gazdinak büszkén mutogatni), de fogyasztani el nem fogyasztják.

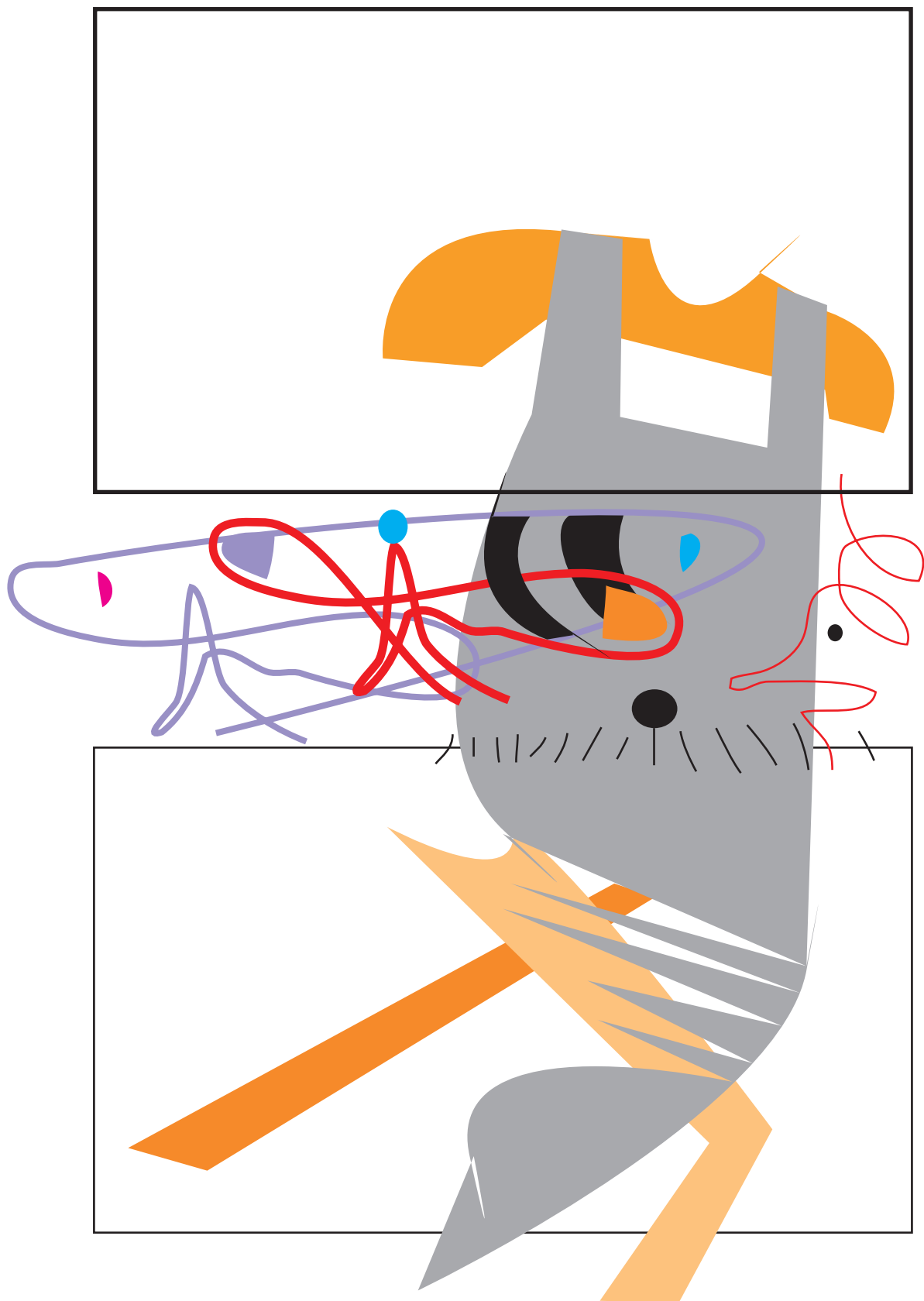

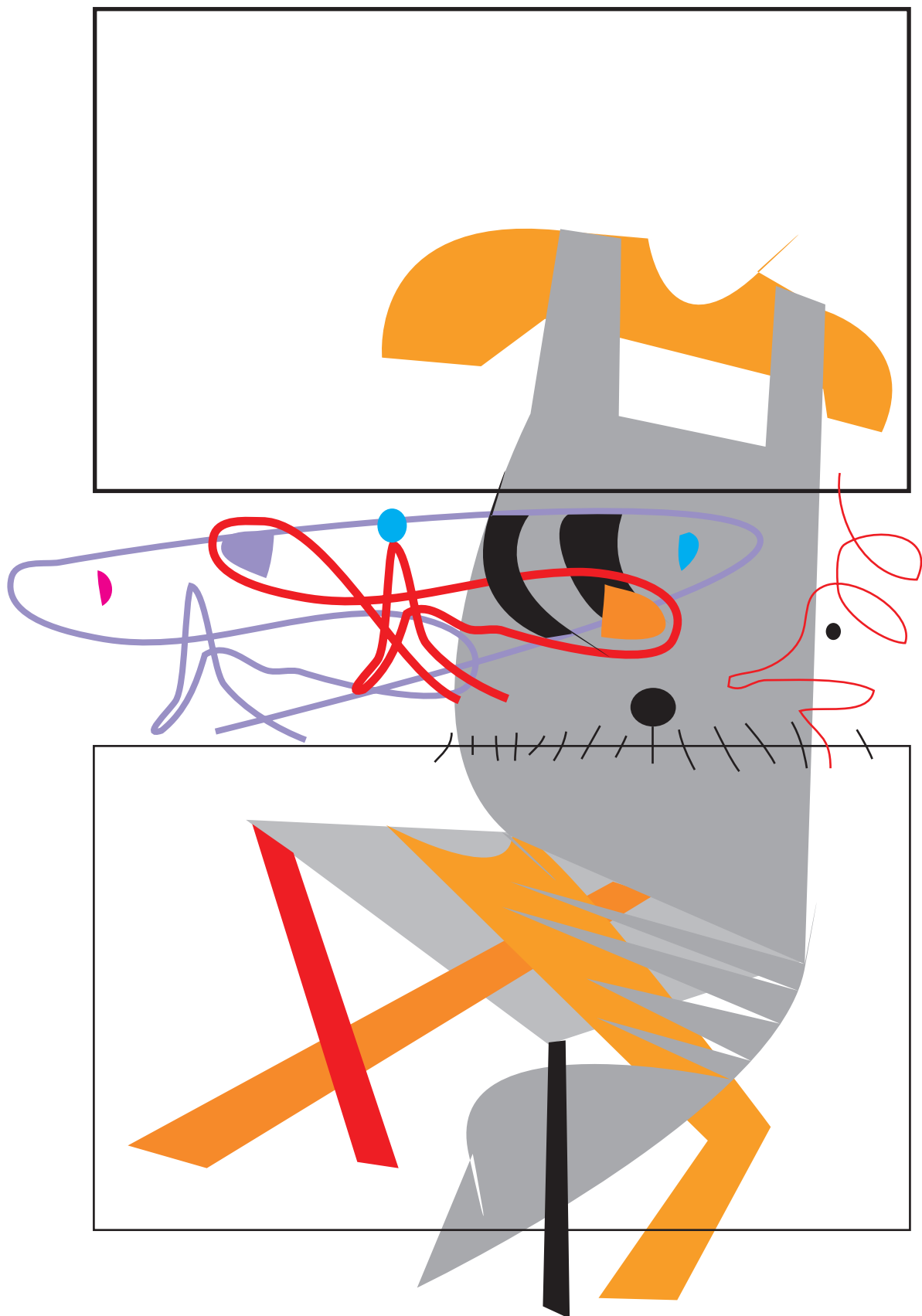
Hát szevasztok Papuskáim, hogy megyeget dógotok? Lát' integetek föld alól. Kilátszanak ujjaim.

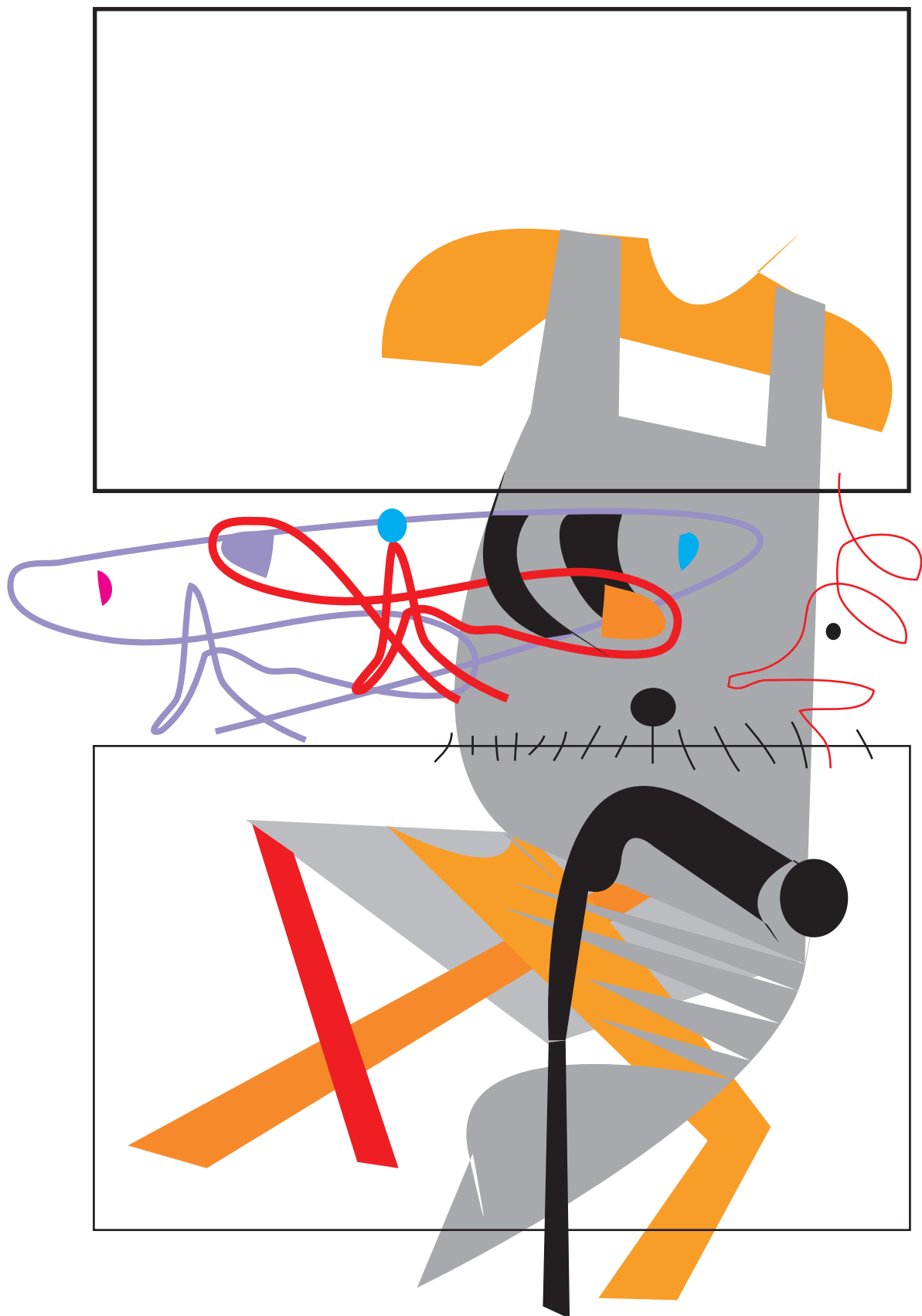
Az emberiség szellemiségében már olyan okos, hogy a cél érdekében képes önmagát is felfalni. Minden addig hirdetett eszmét hirtelen fölindulásból vagy nyugodt számításból átfordítani, ha ráismer "a másokban" "önmagára". Mint ahogy fentebb önmagunk nem = önmagunkkal. (teória alapjai elvetve, értem papírra vetés)

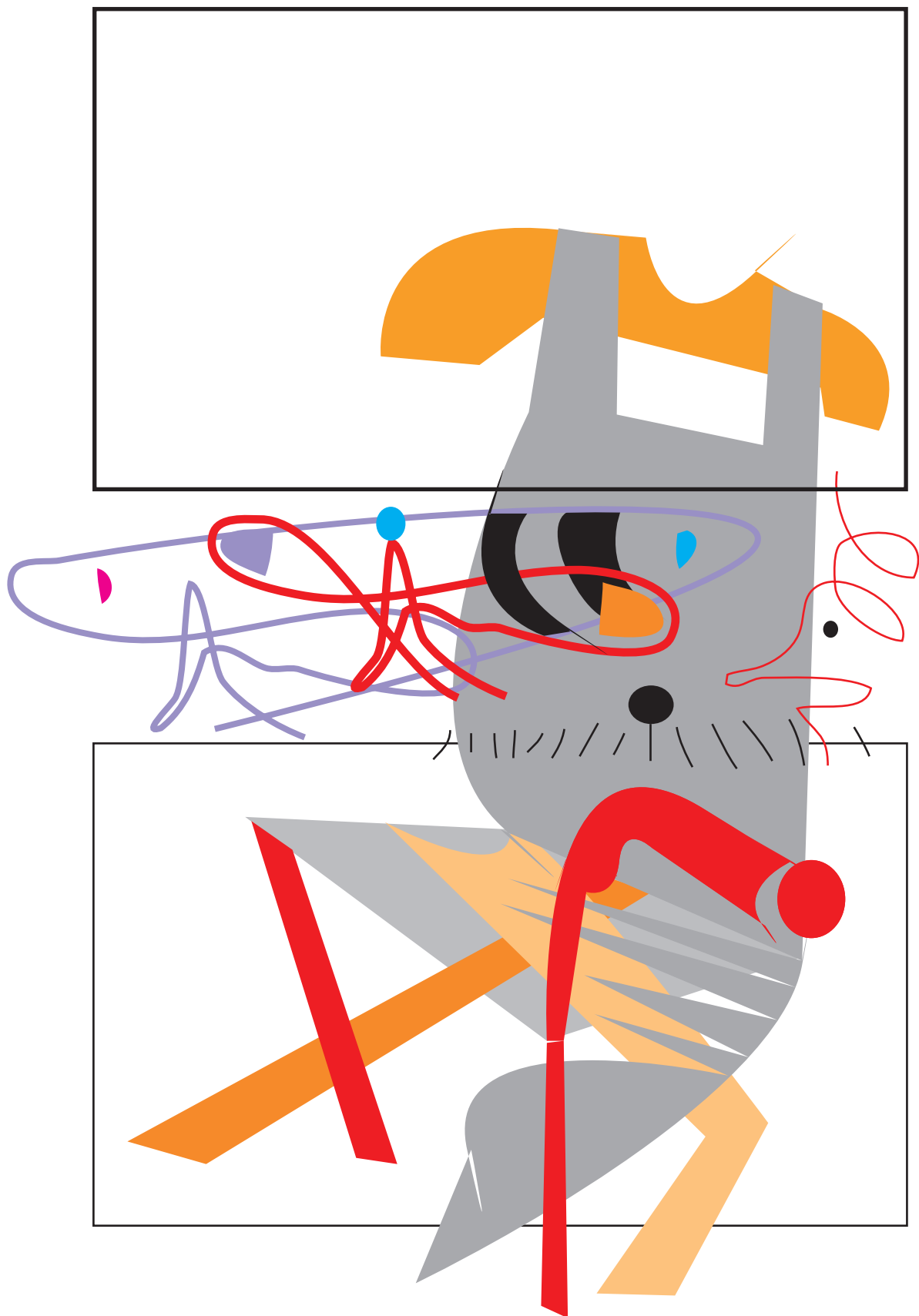
Lát' integet föld alólatok. Kilátszanak ujjaink.

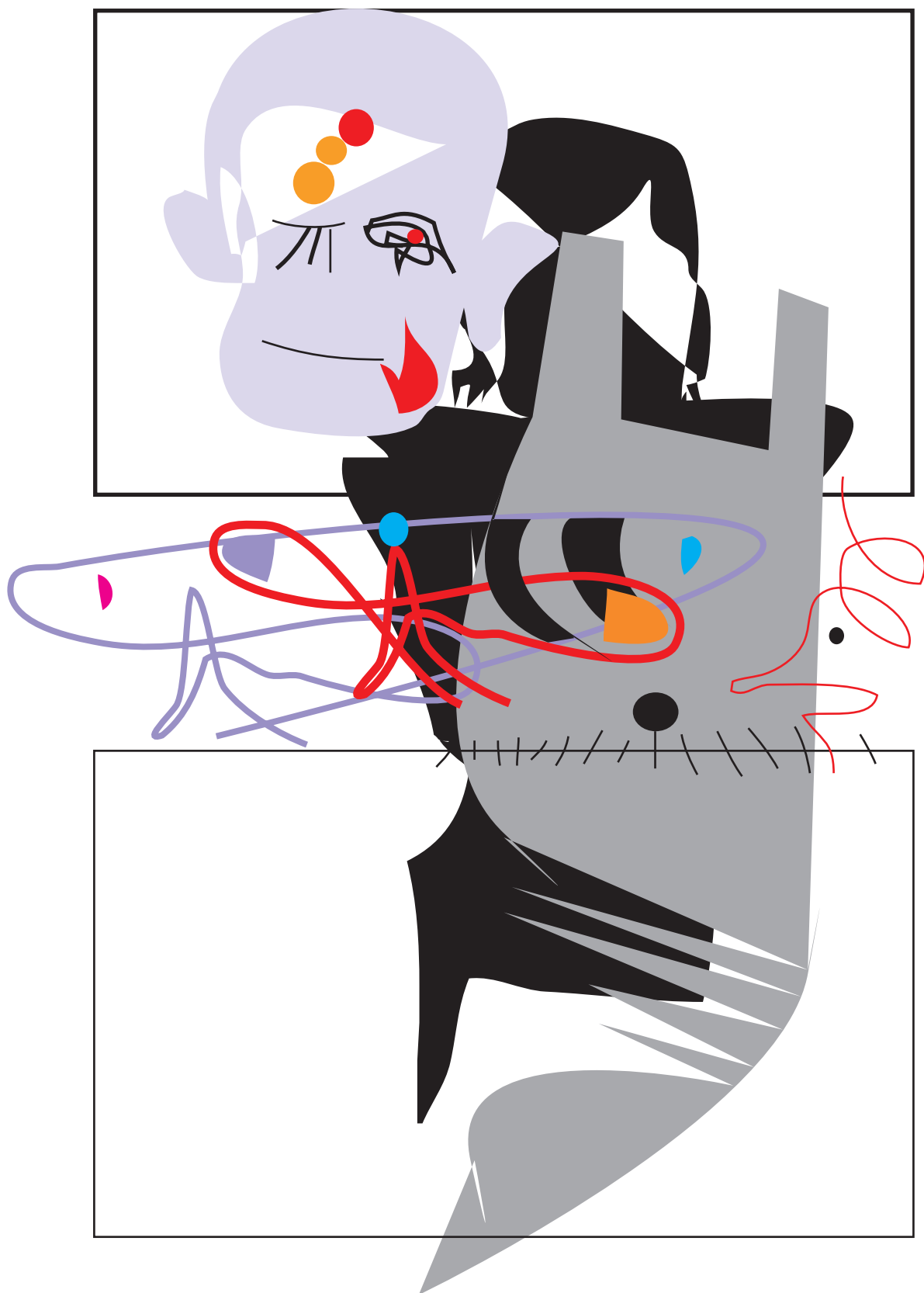

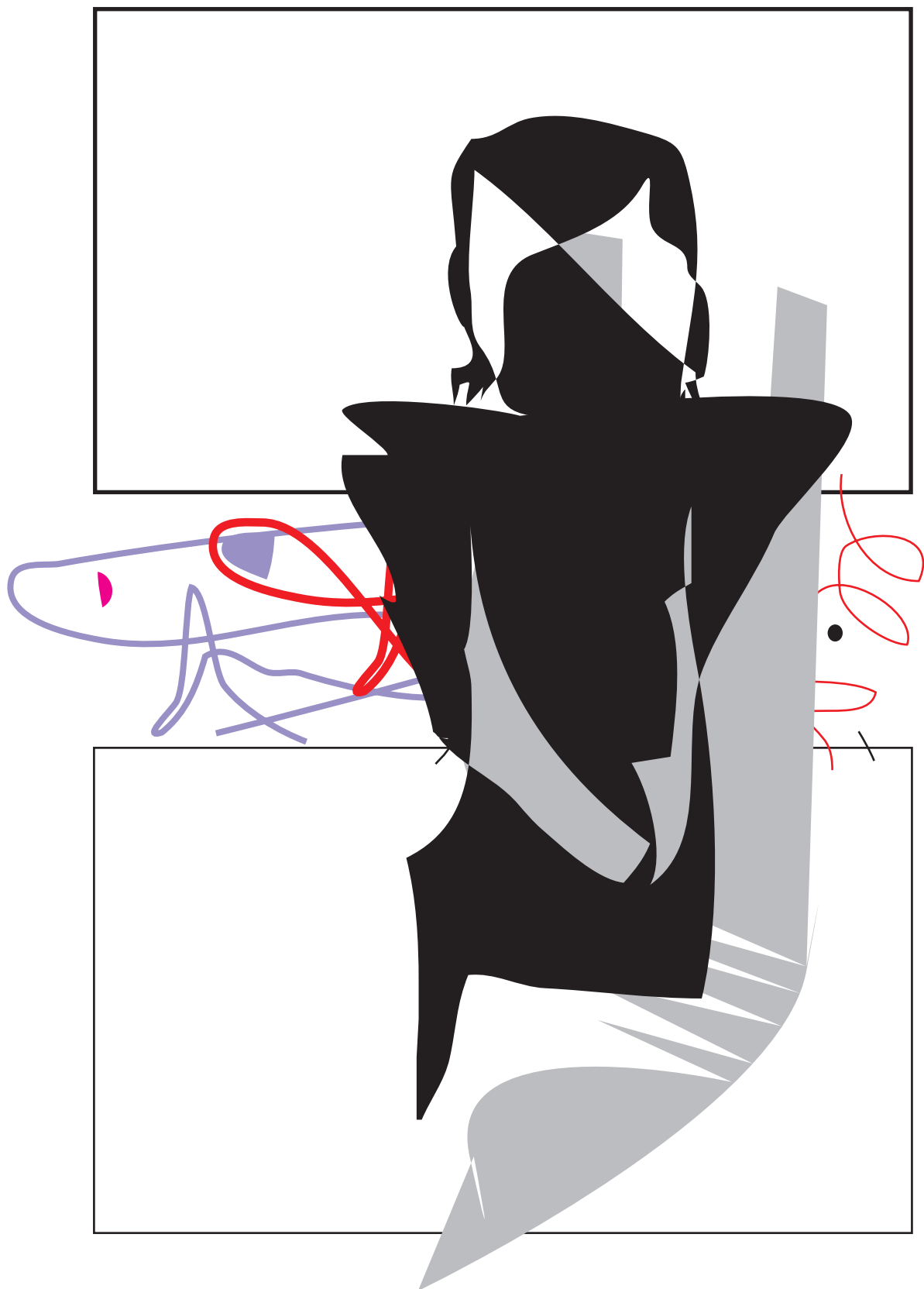

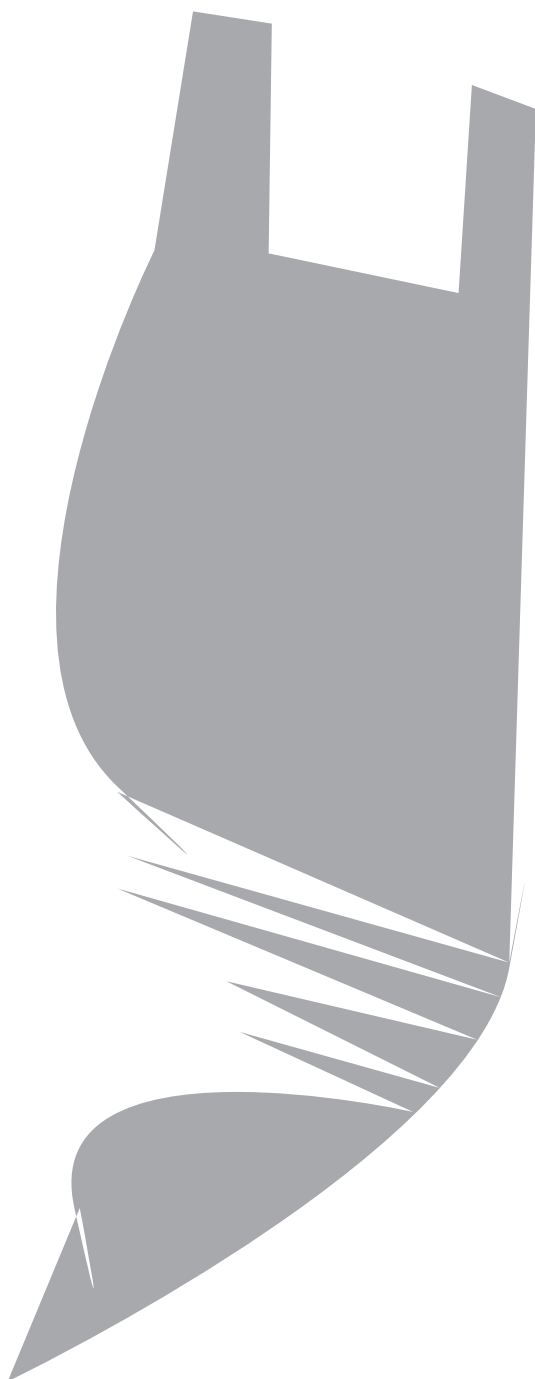

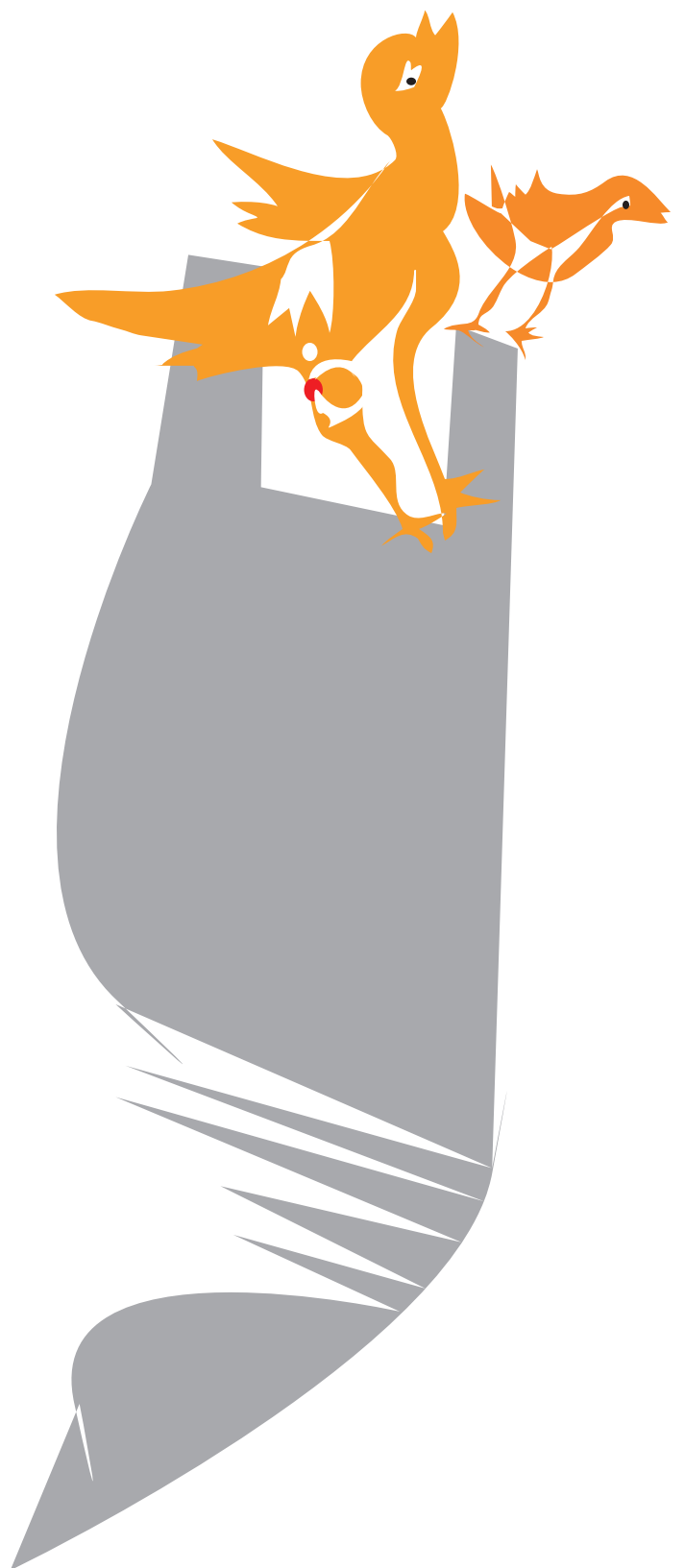

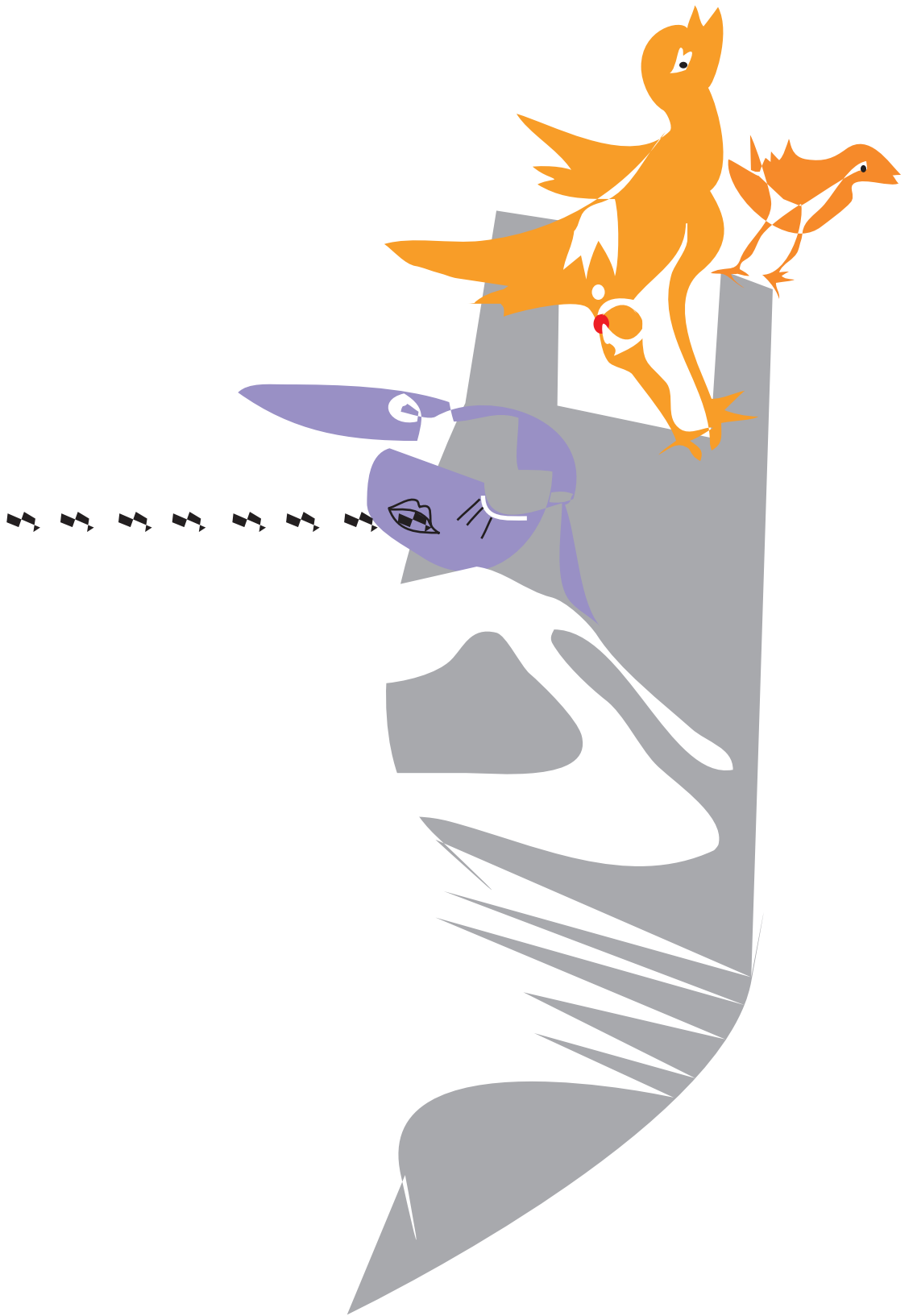

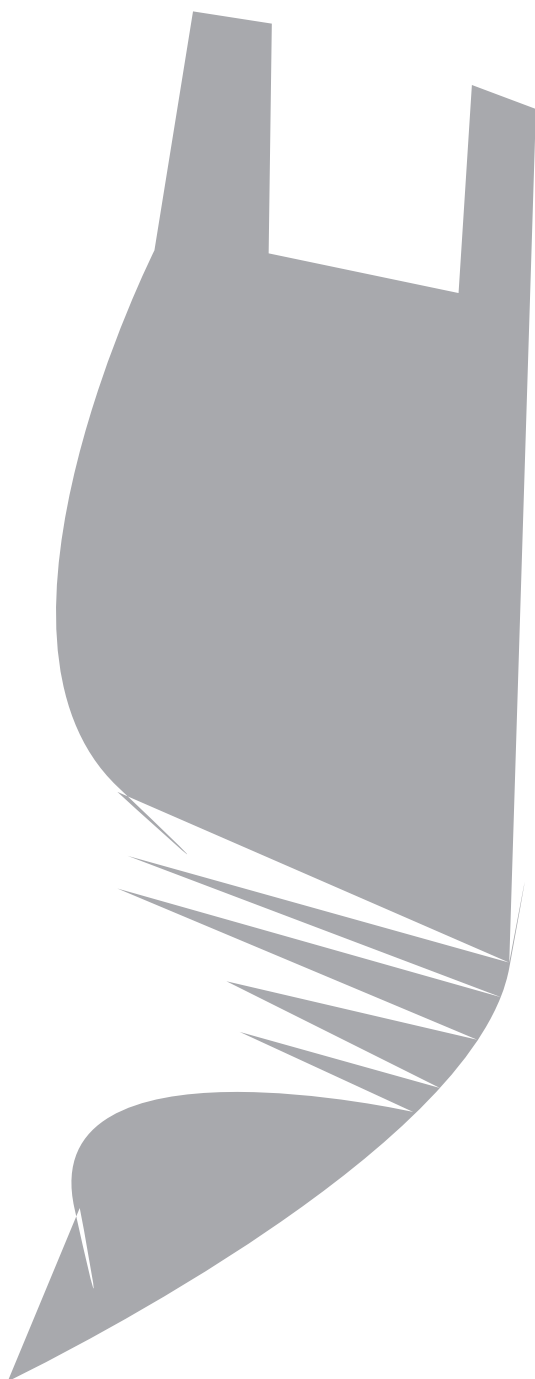

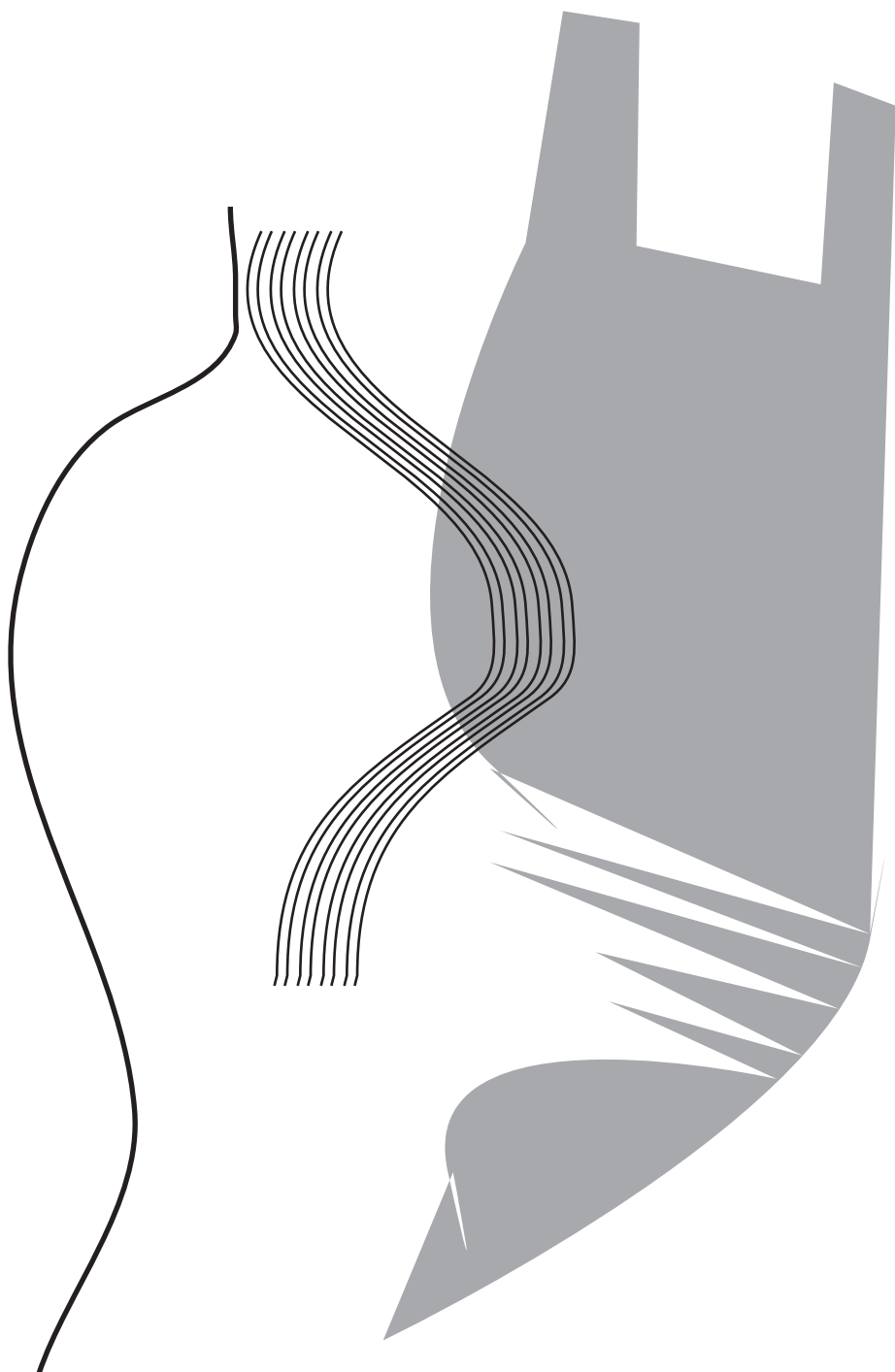

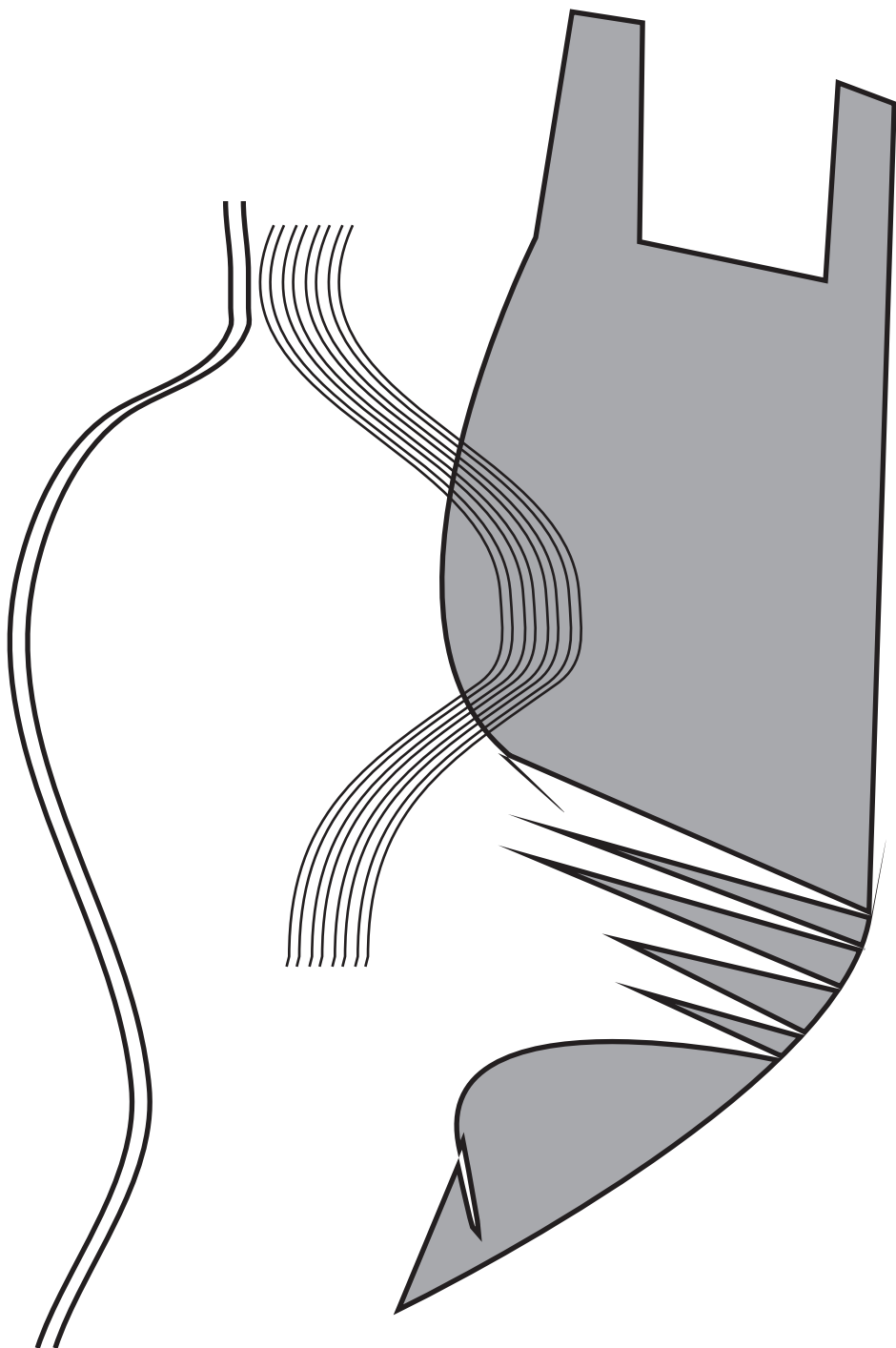

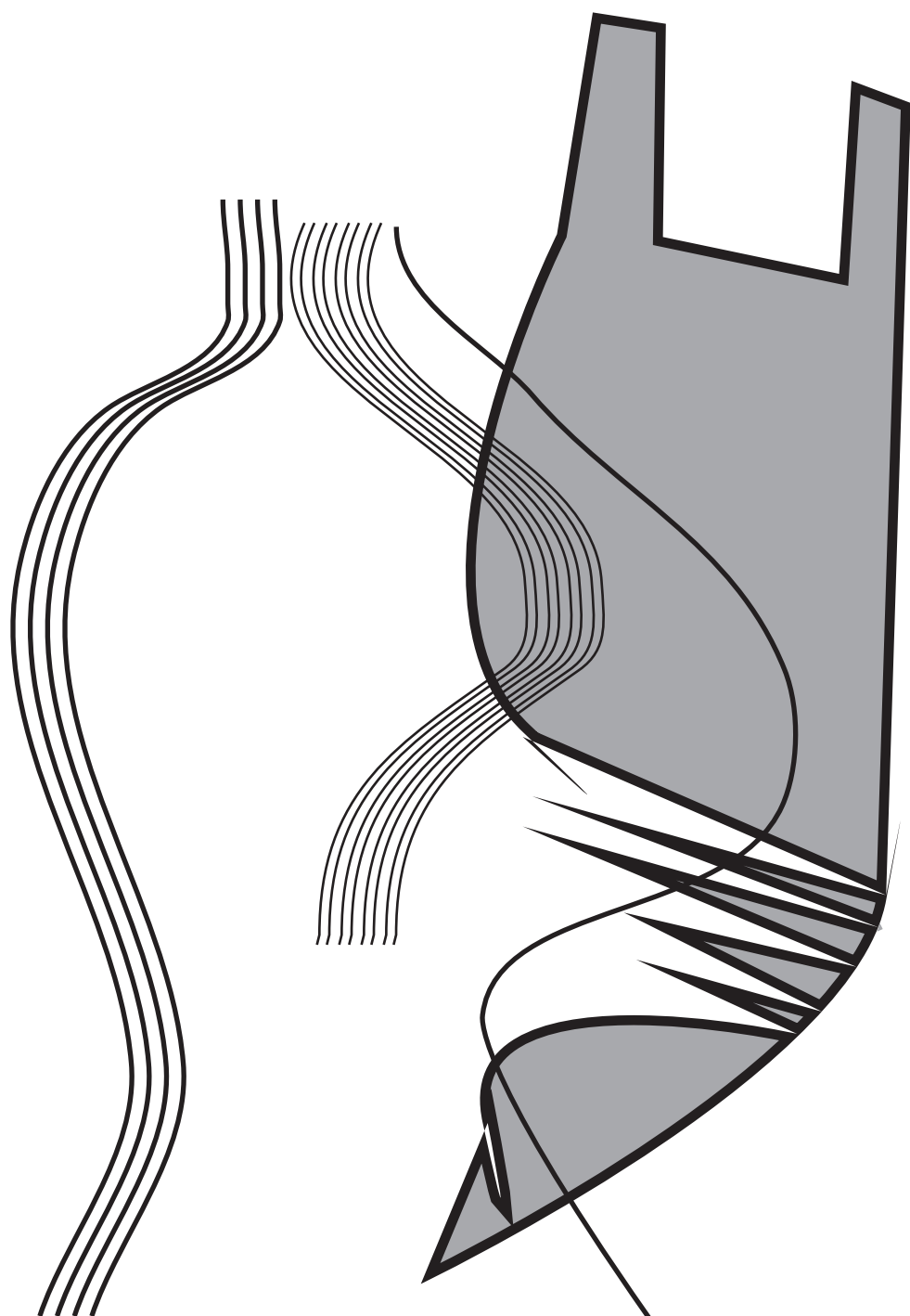

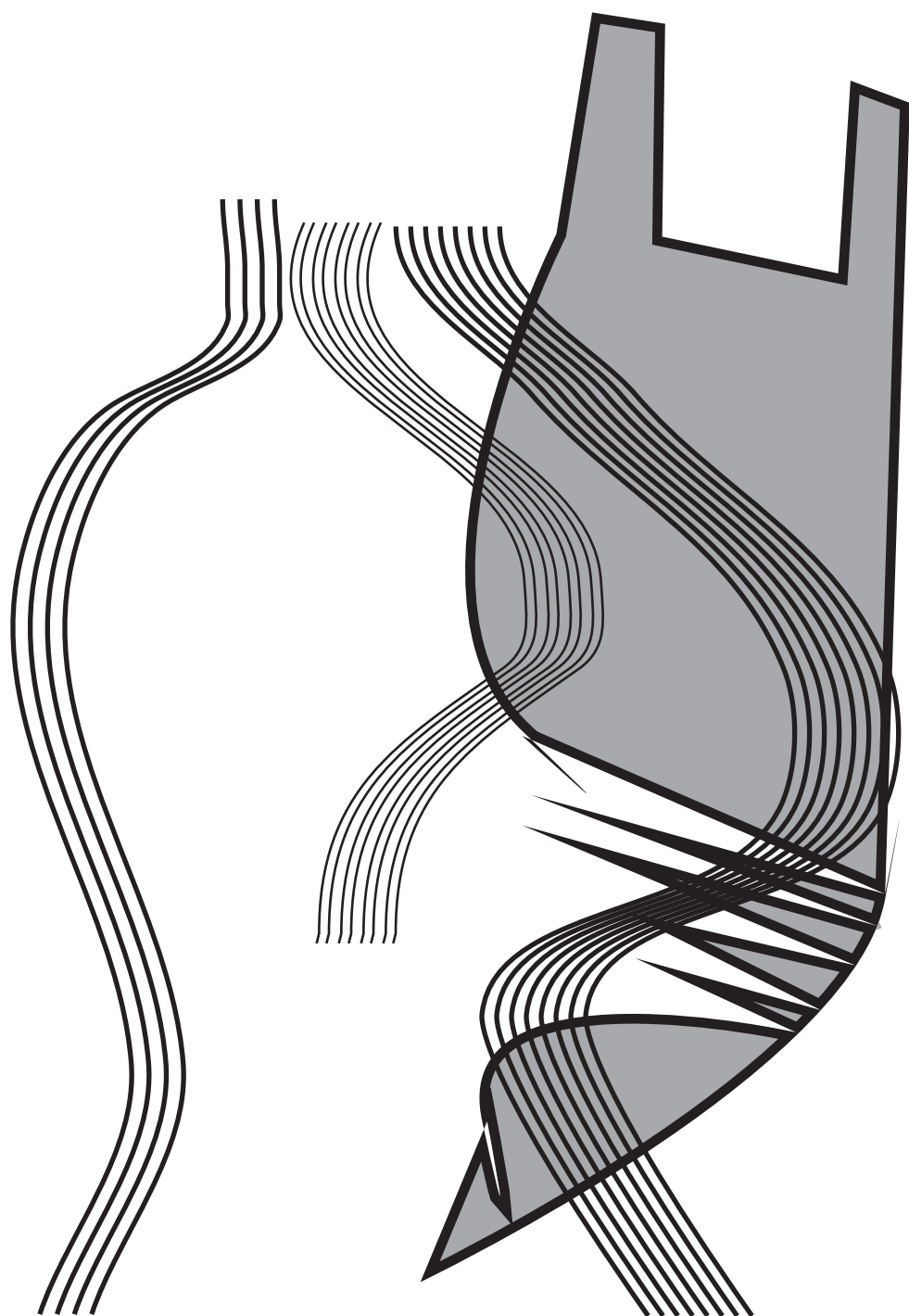

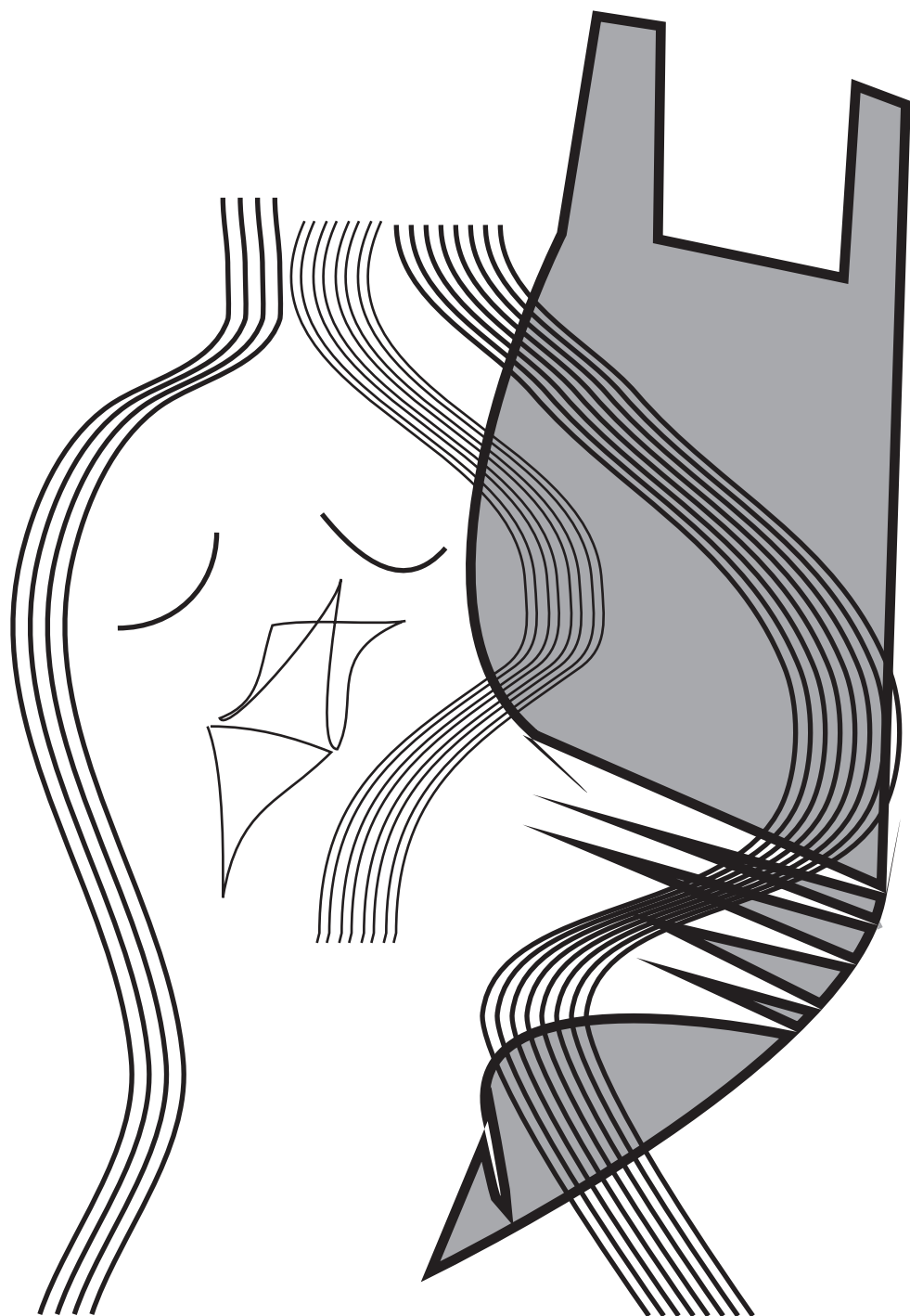

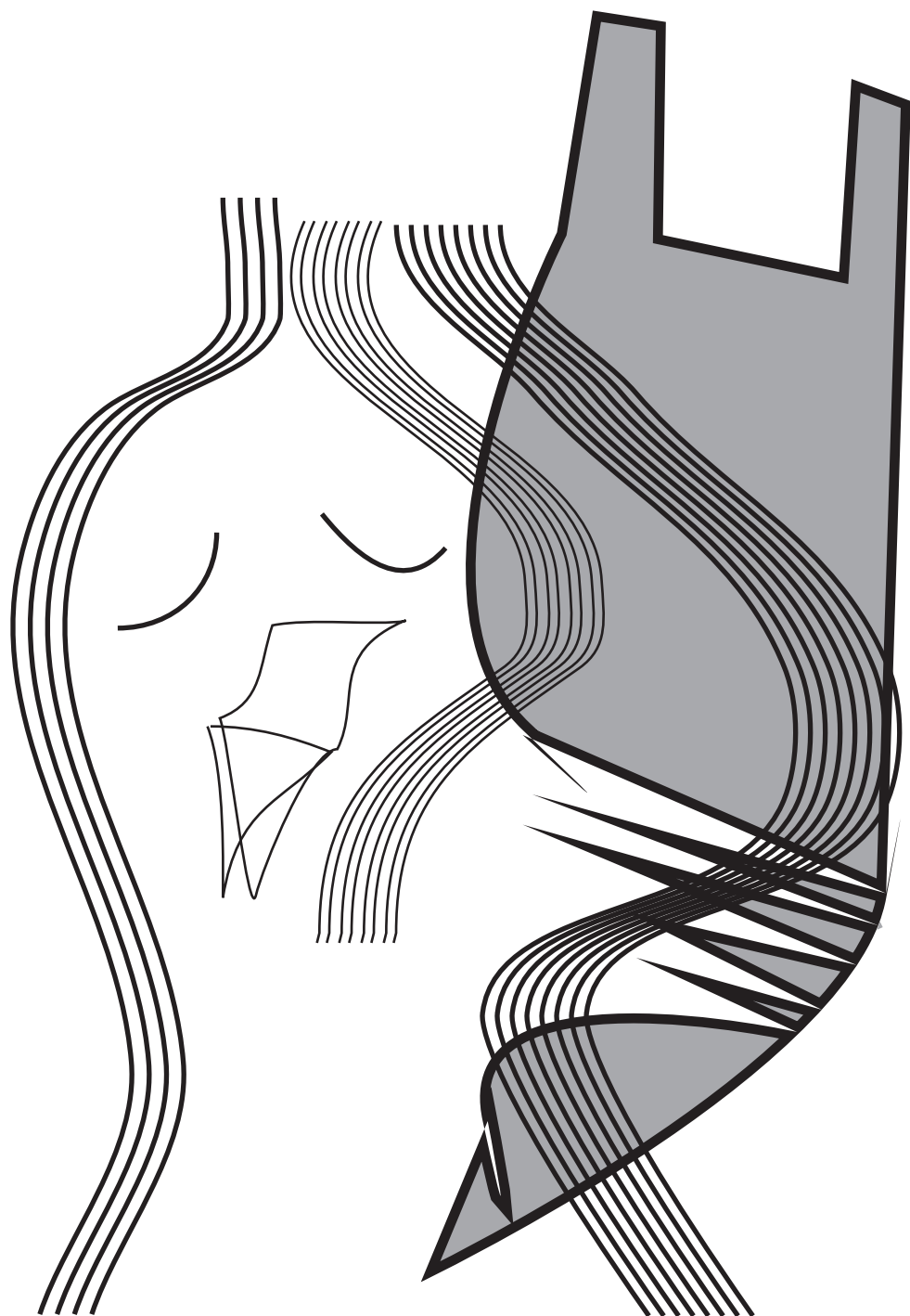

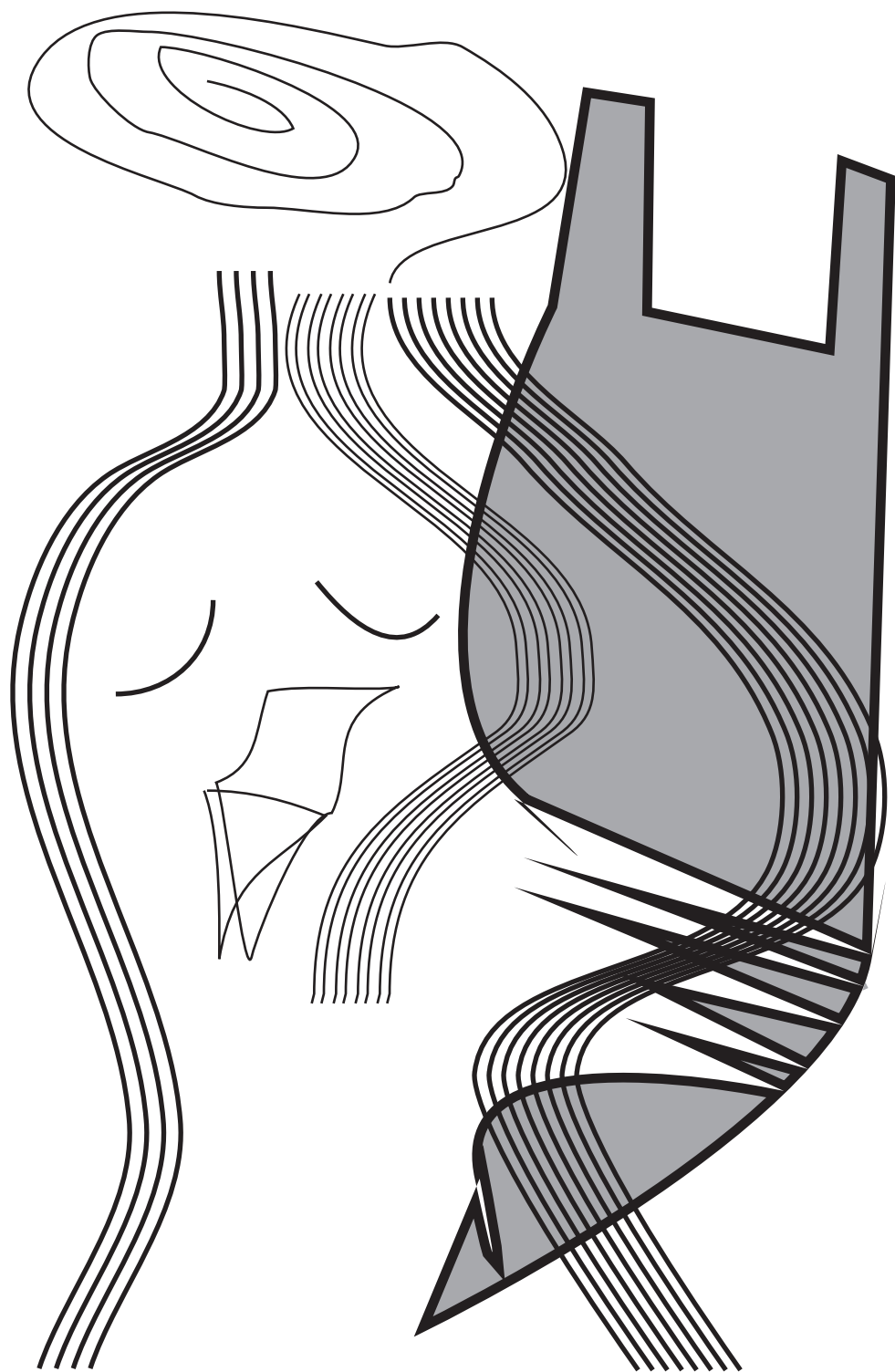

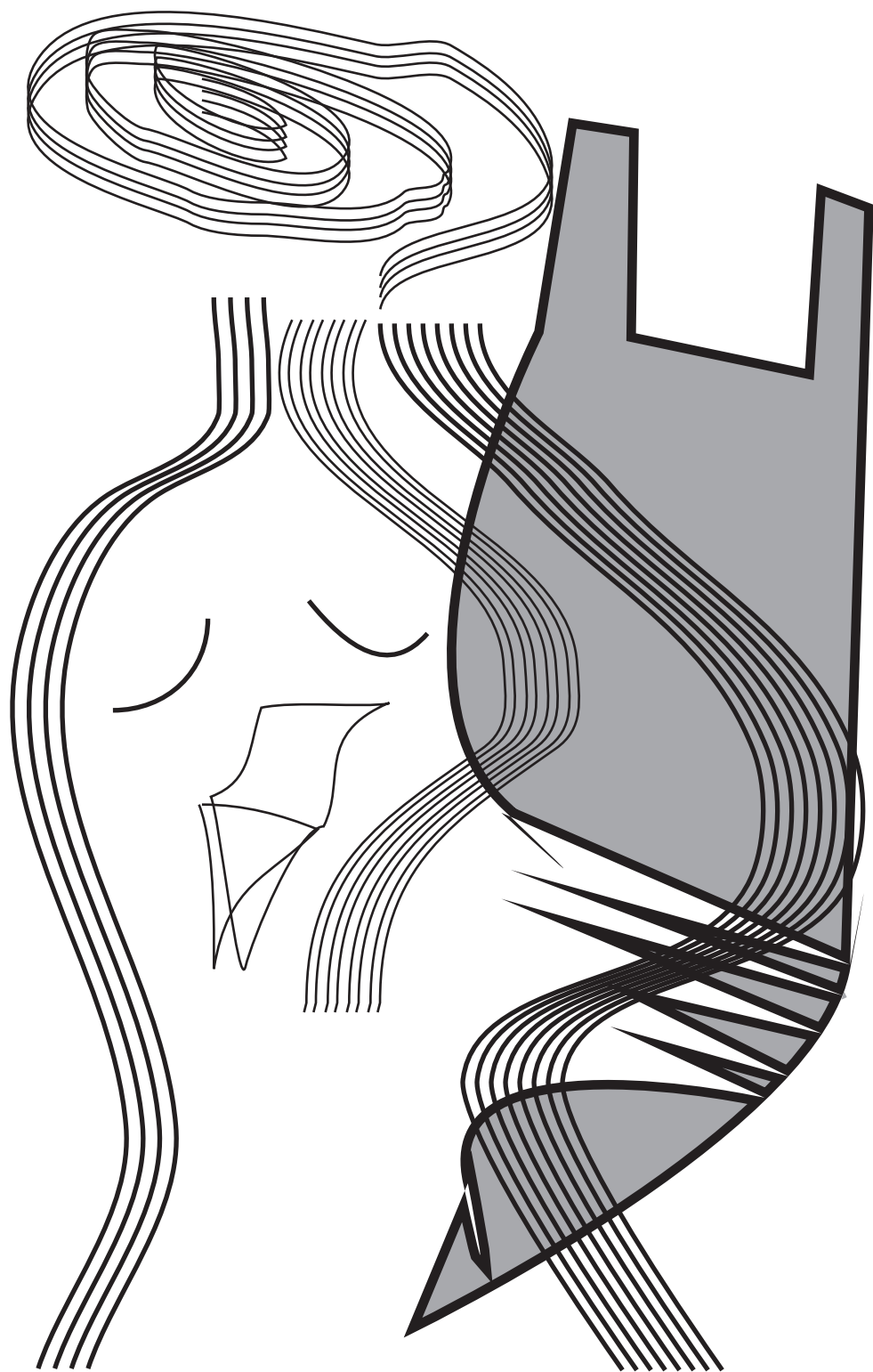

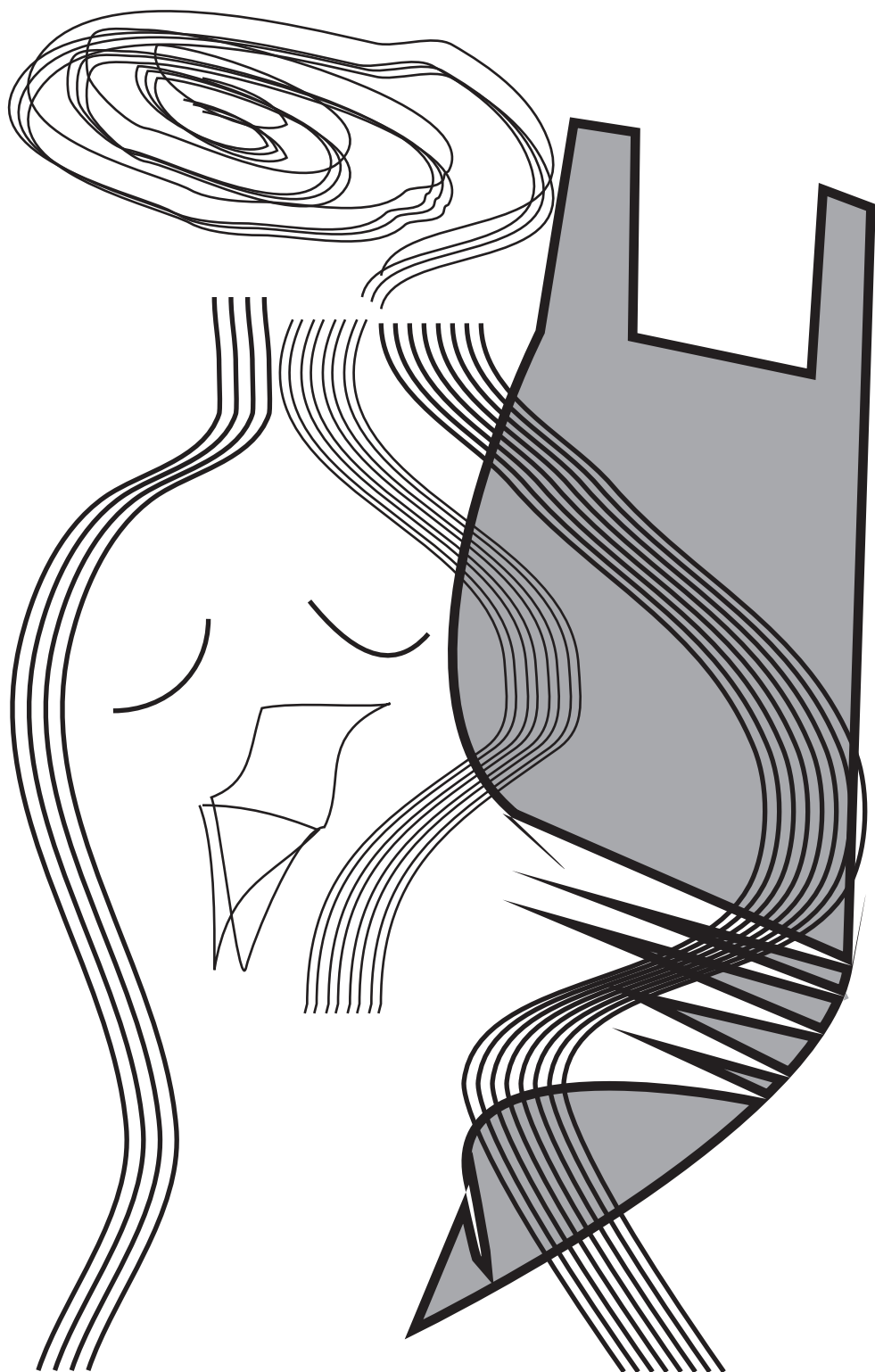

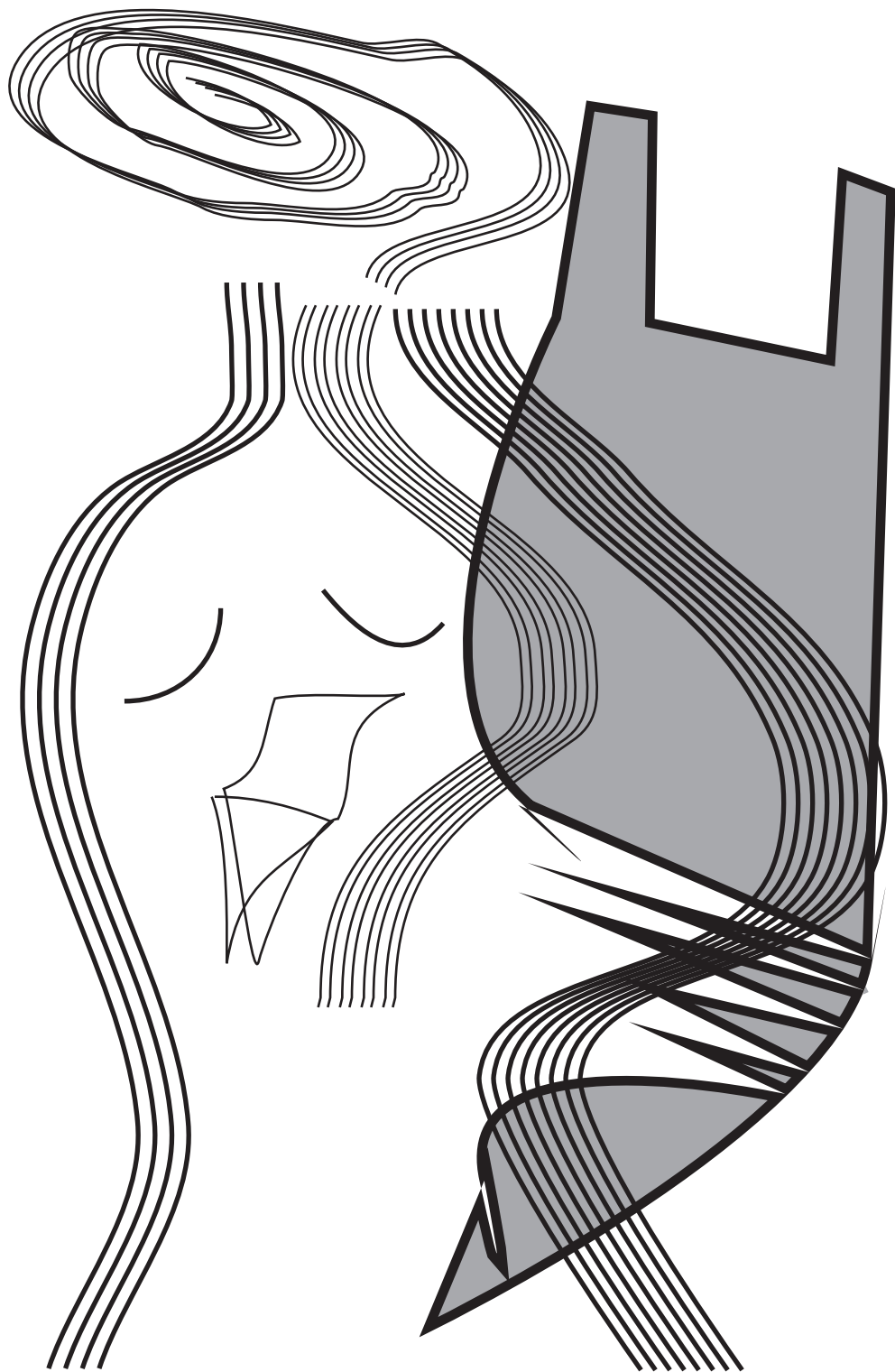

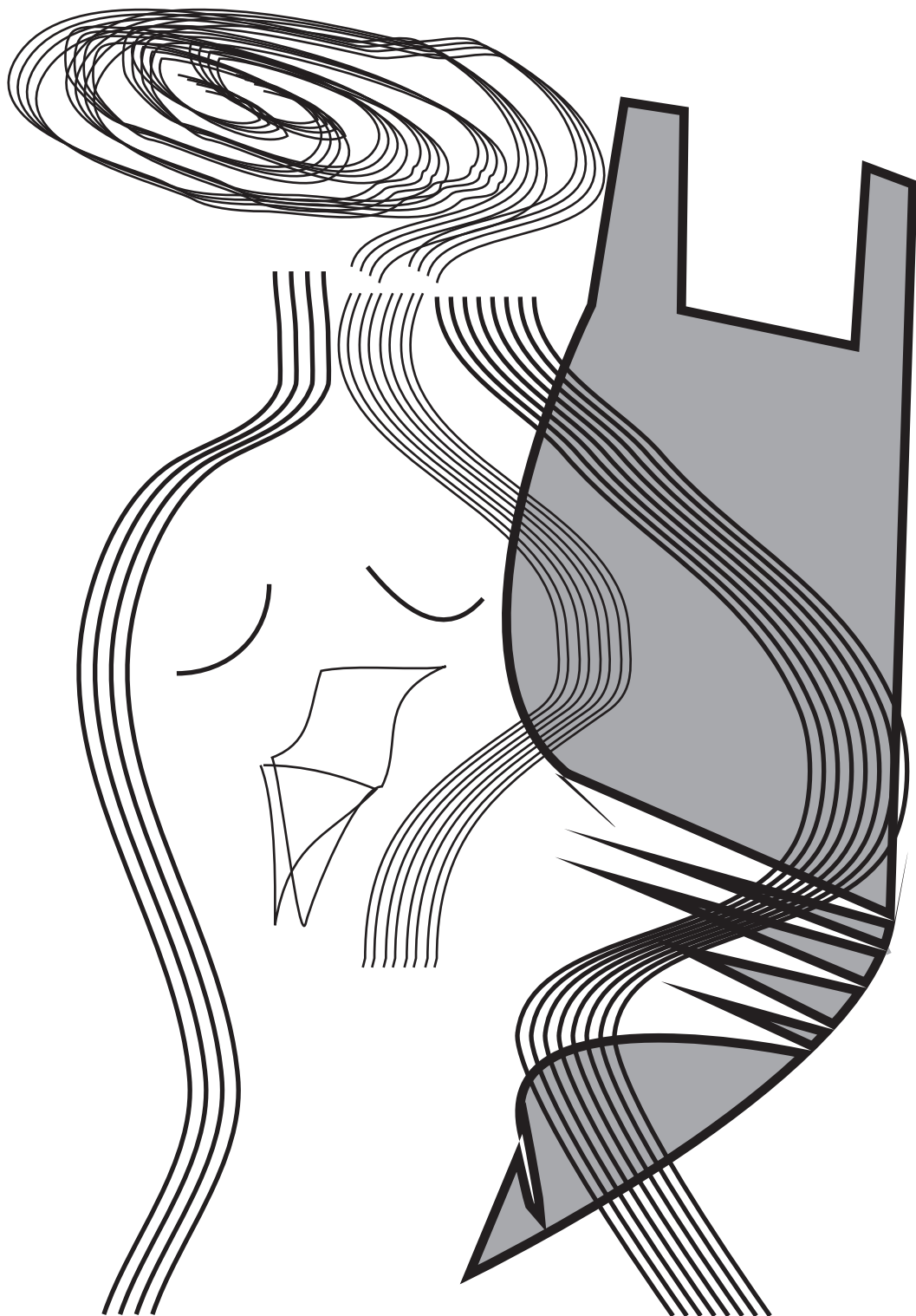

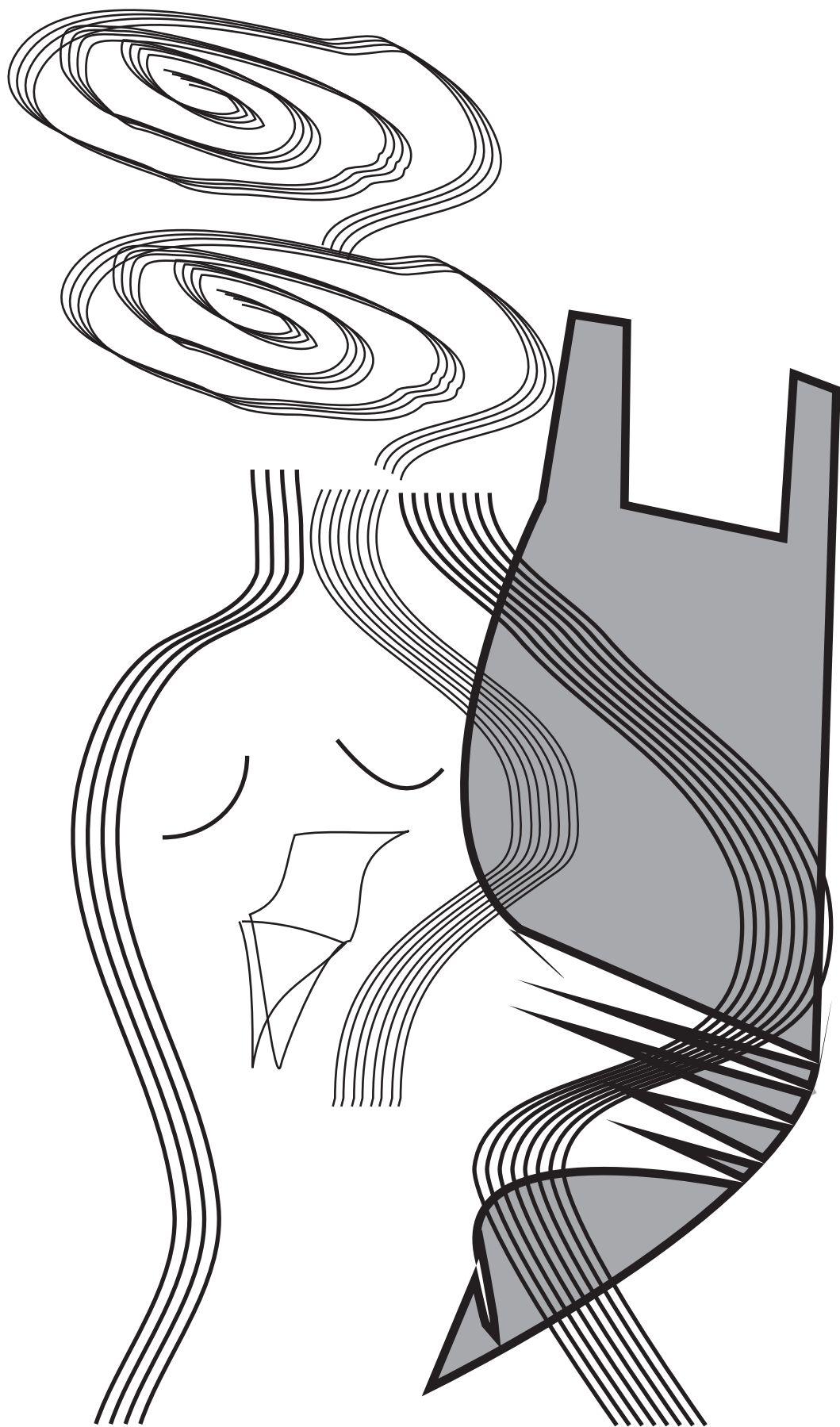

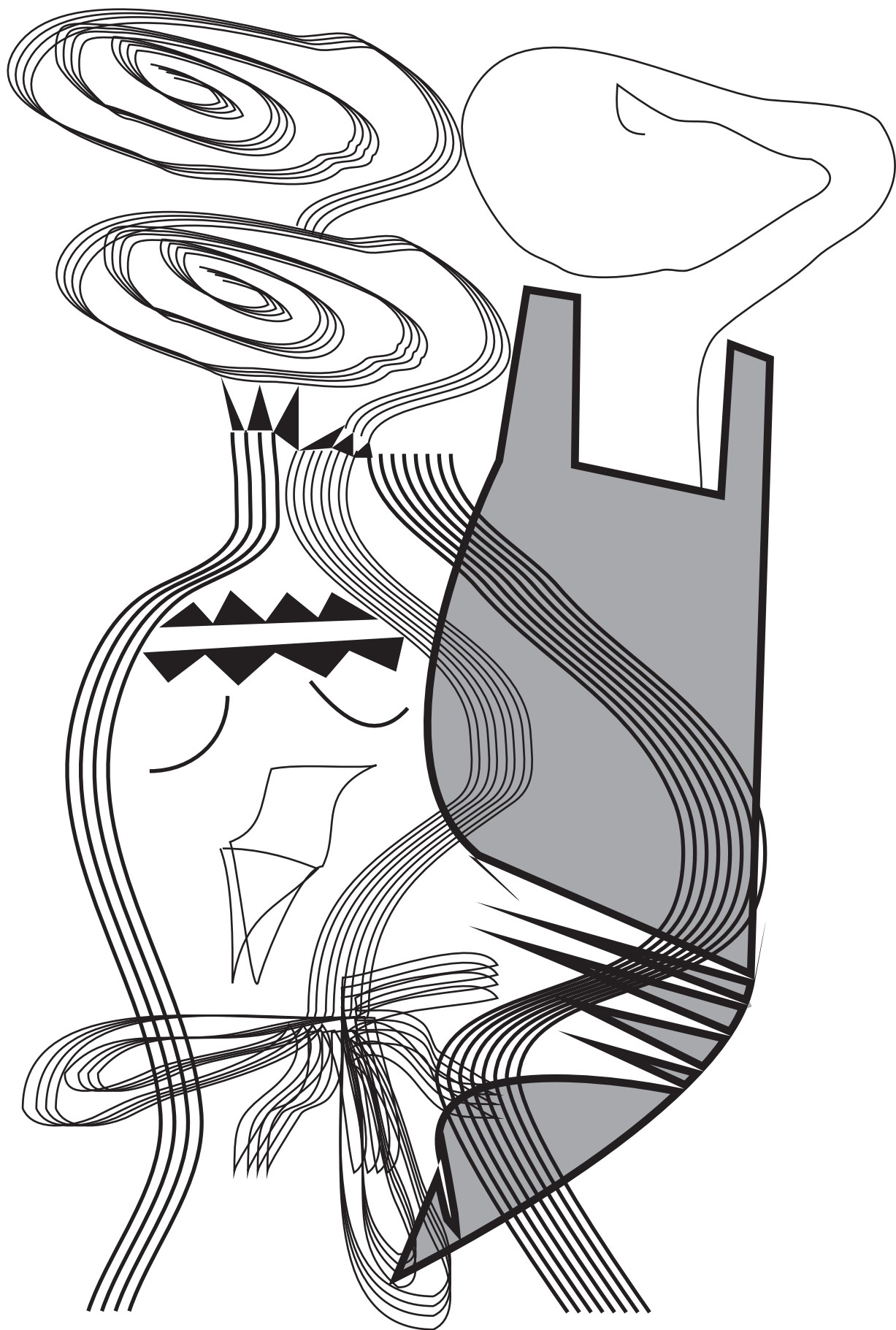

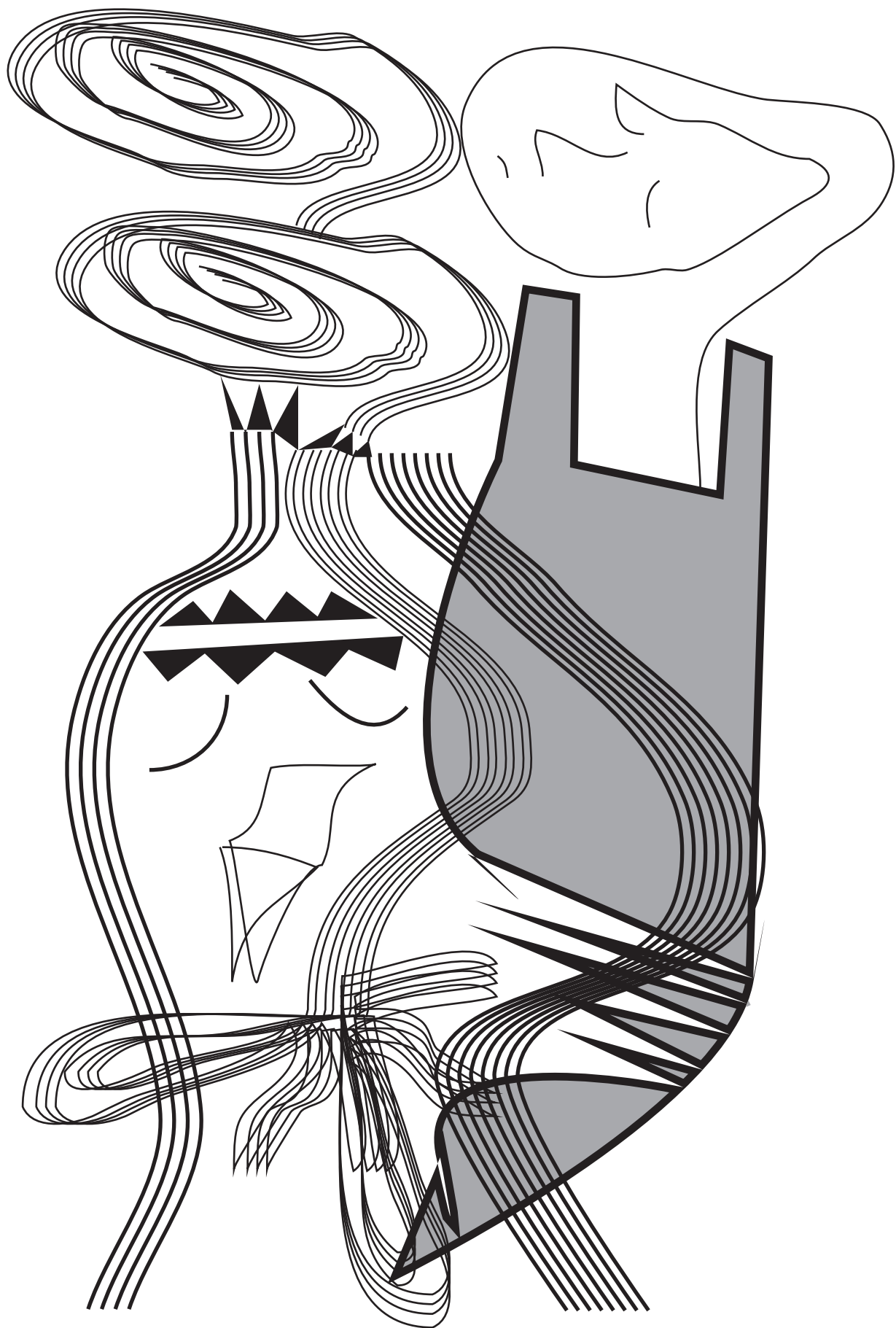

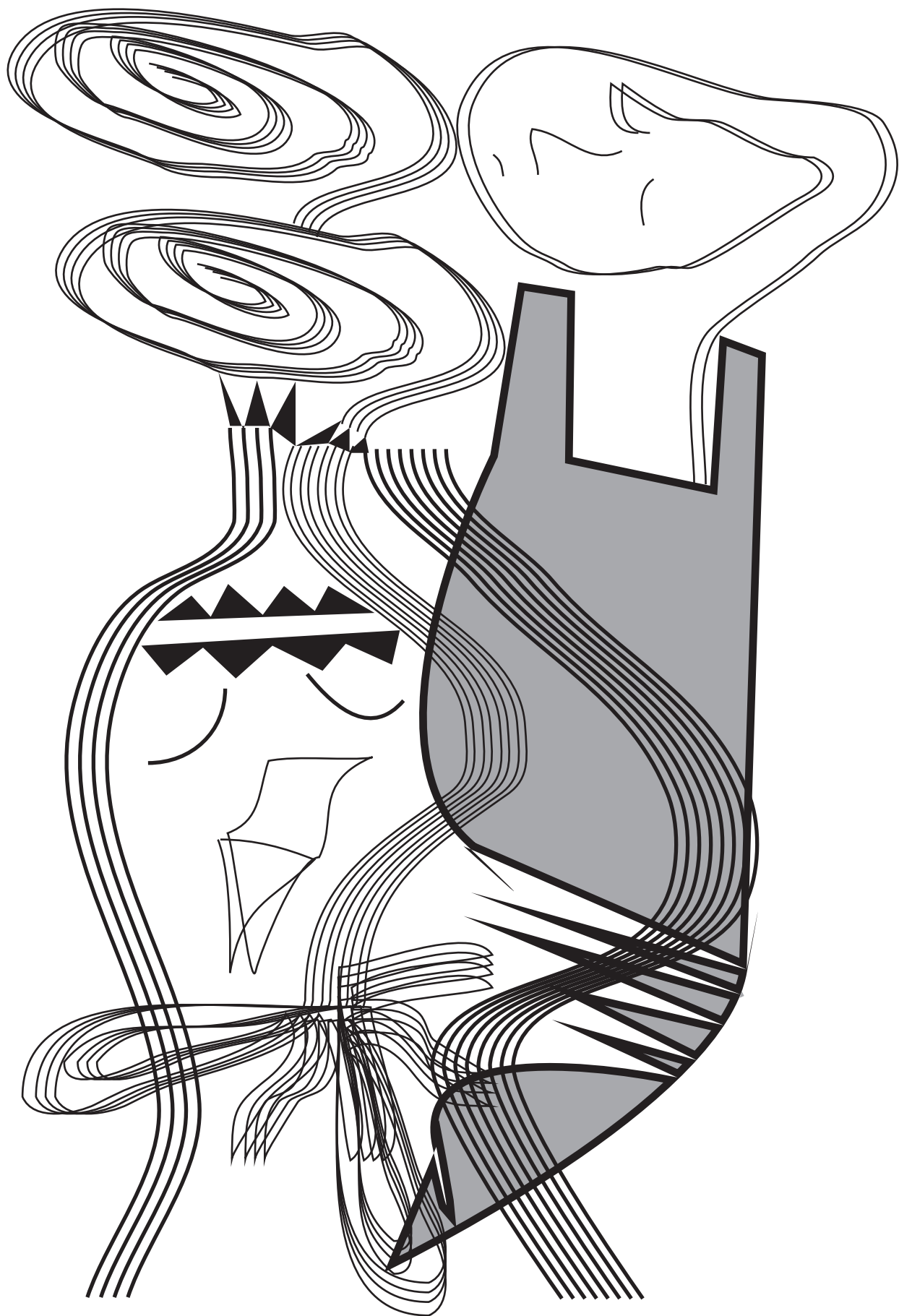

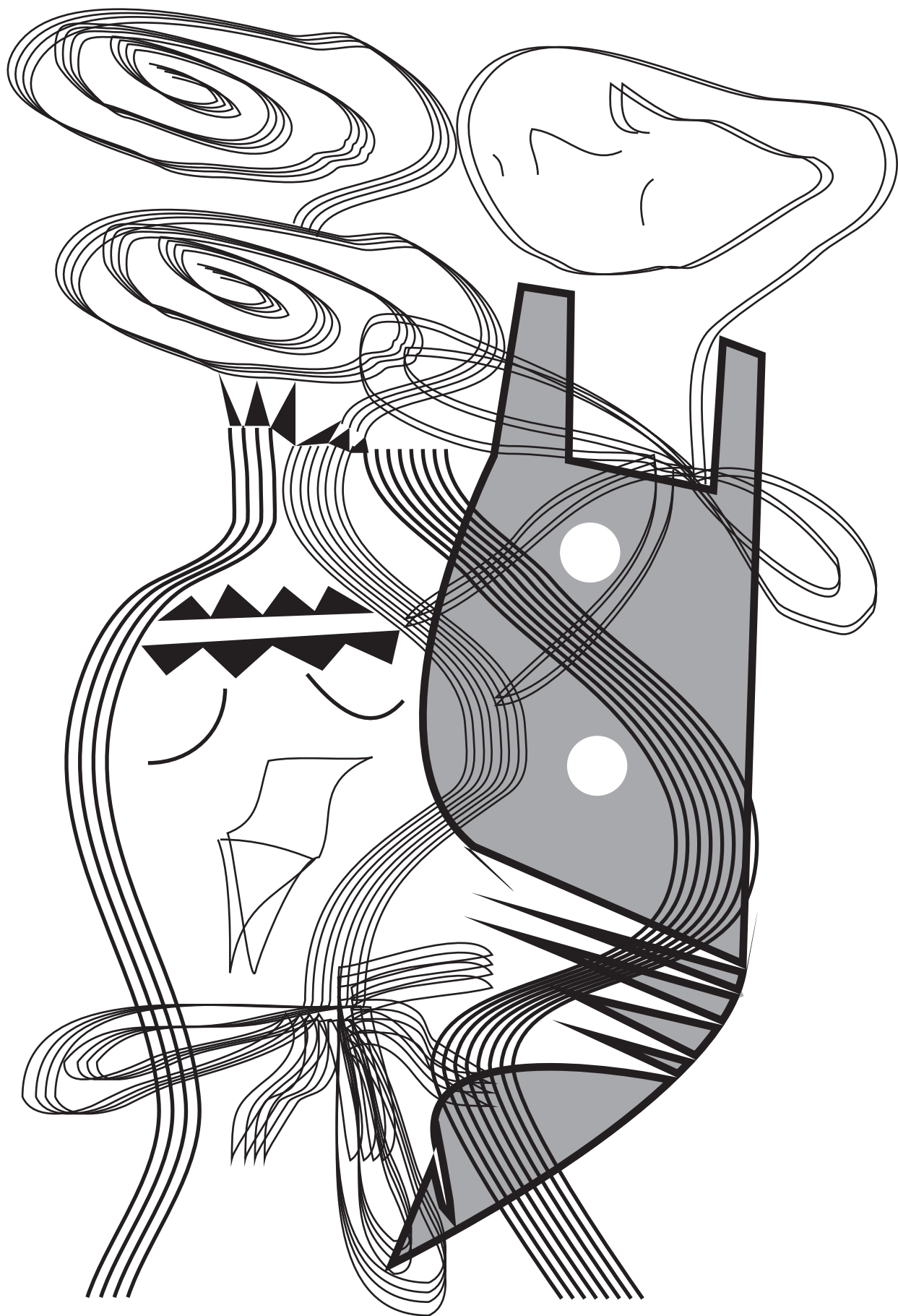

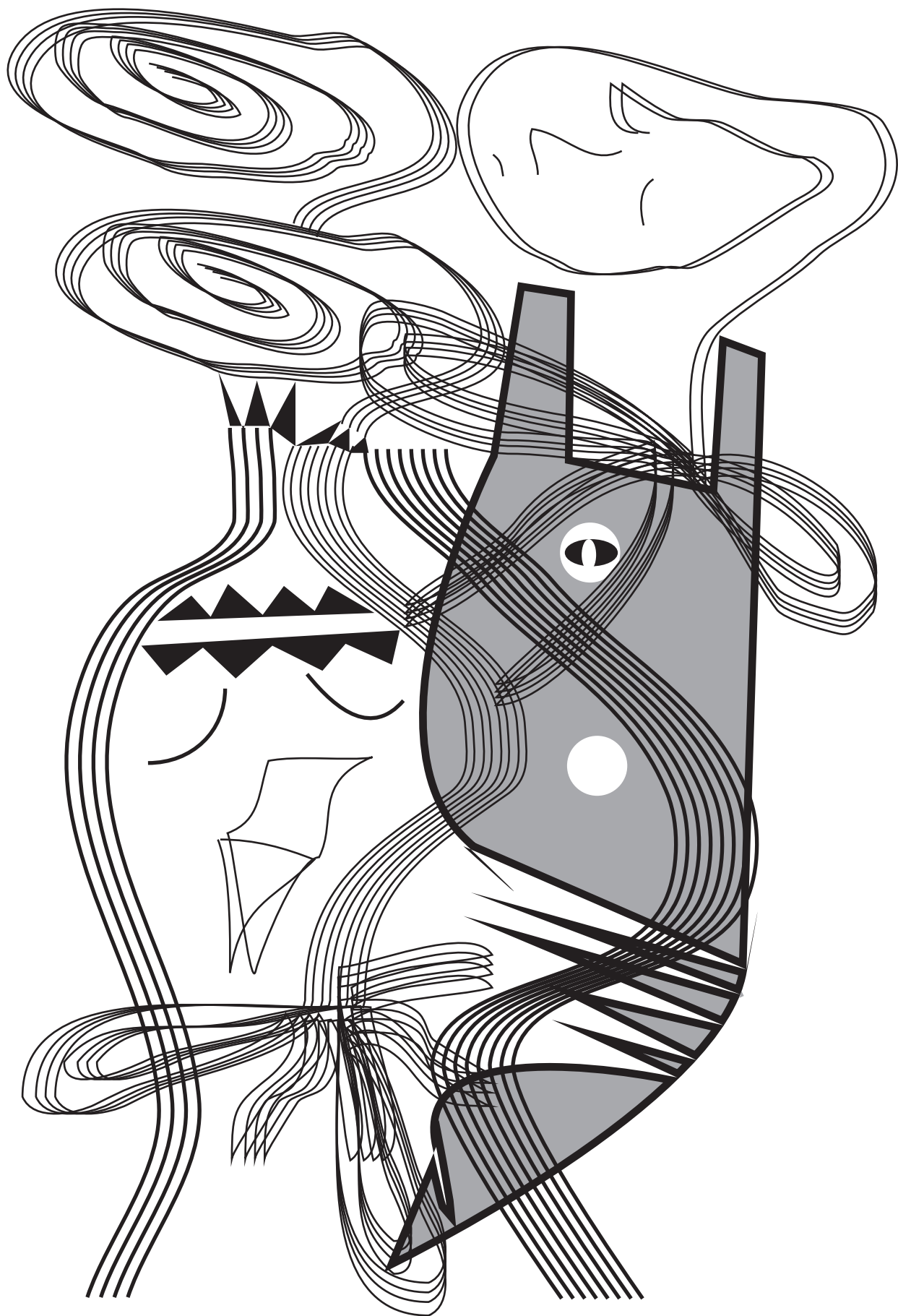

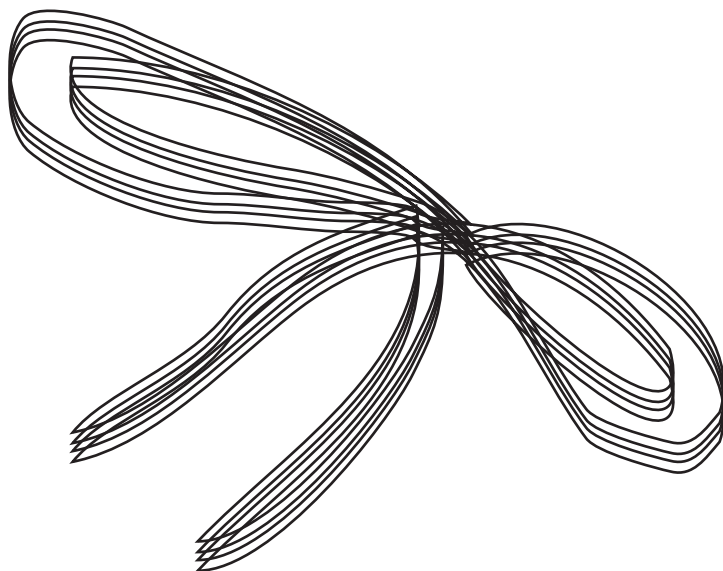

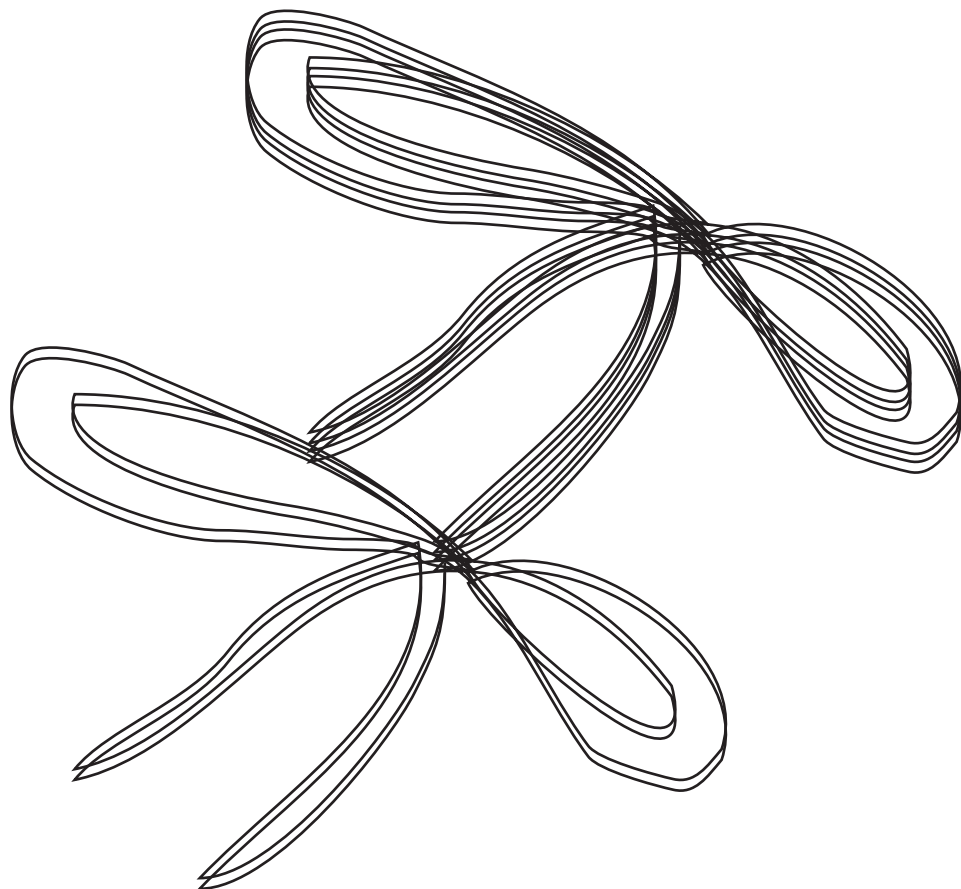

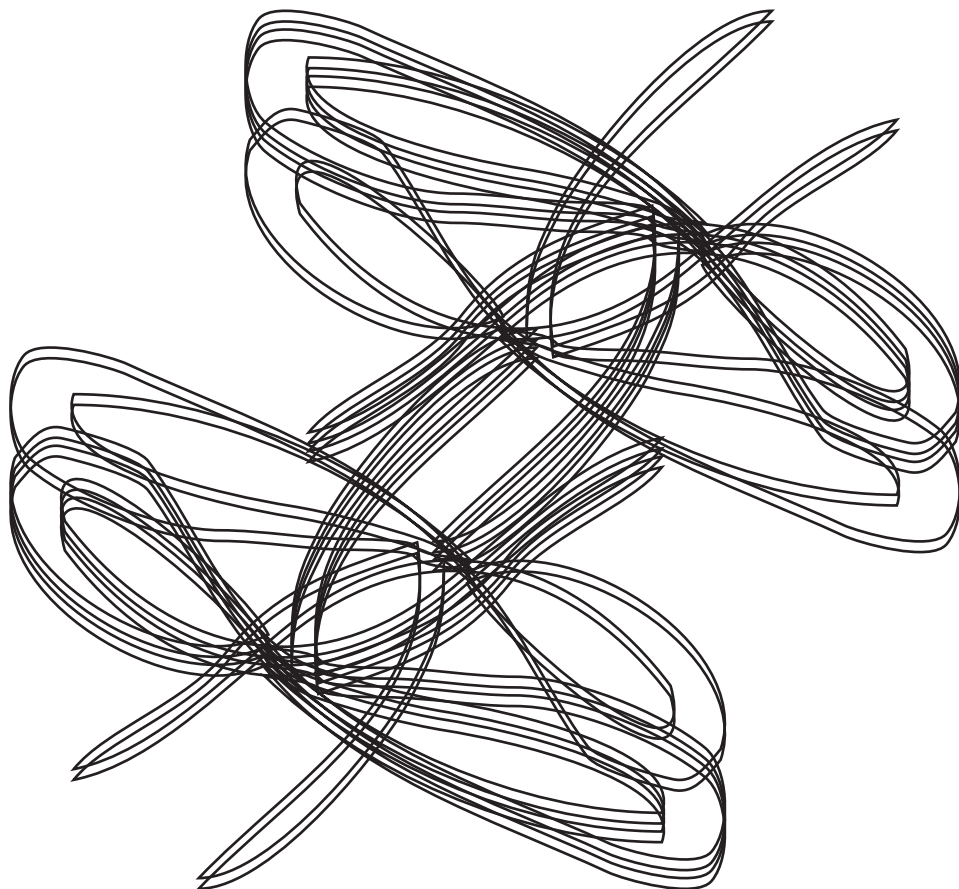

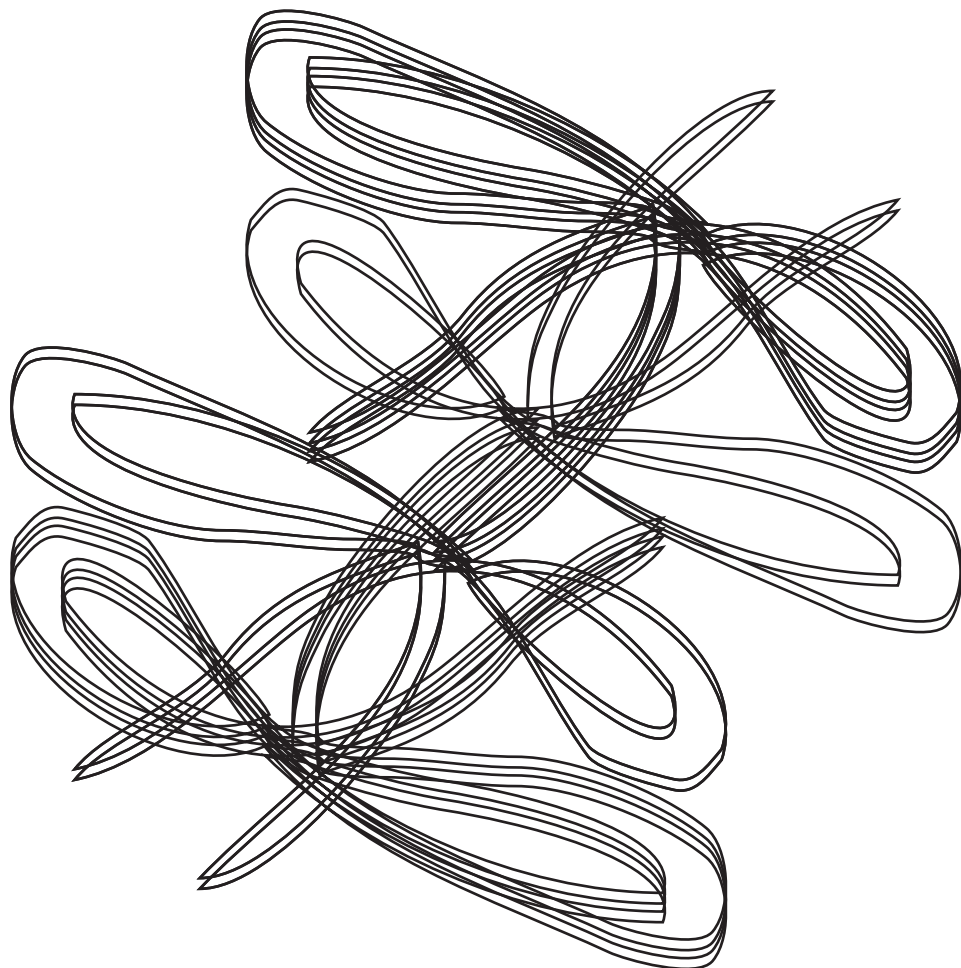

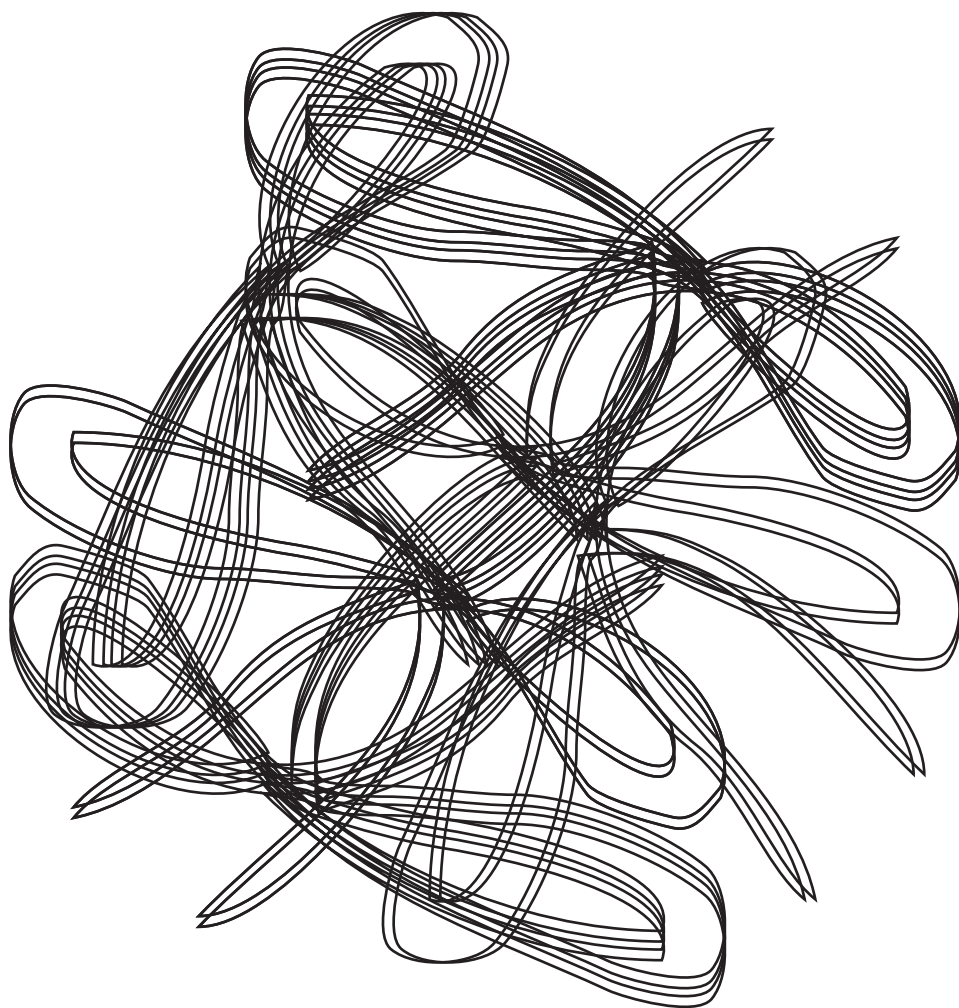
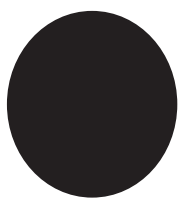

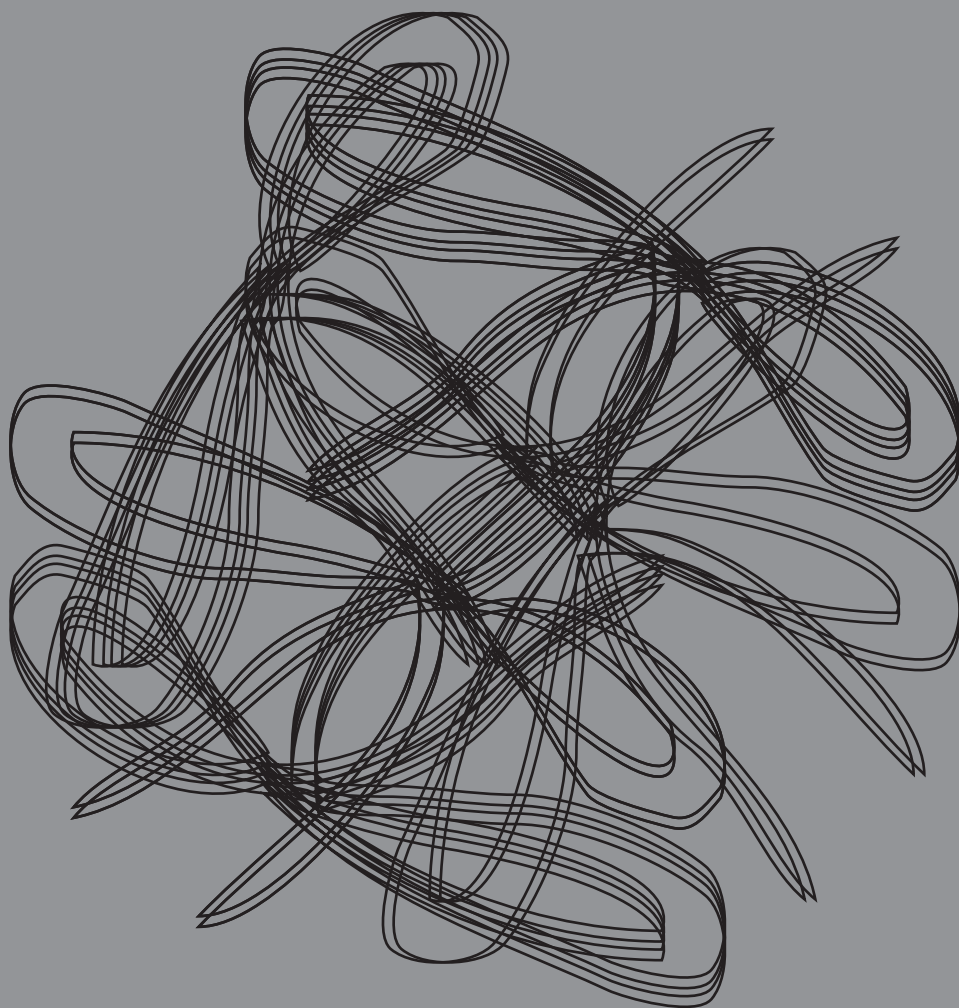

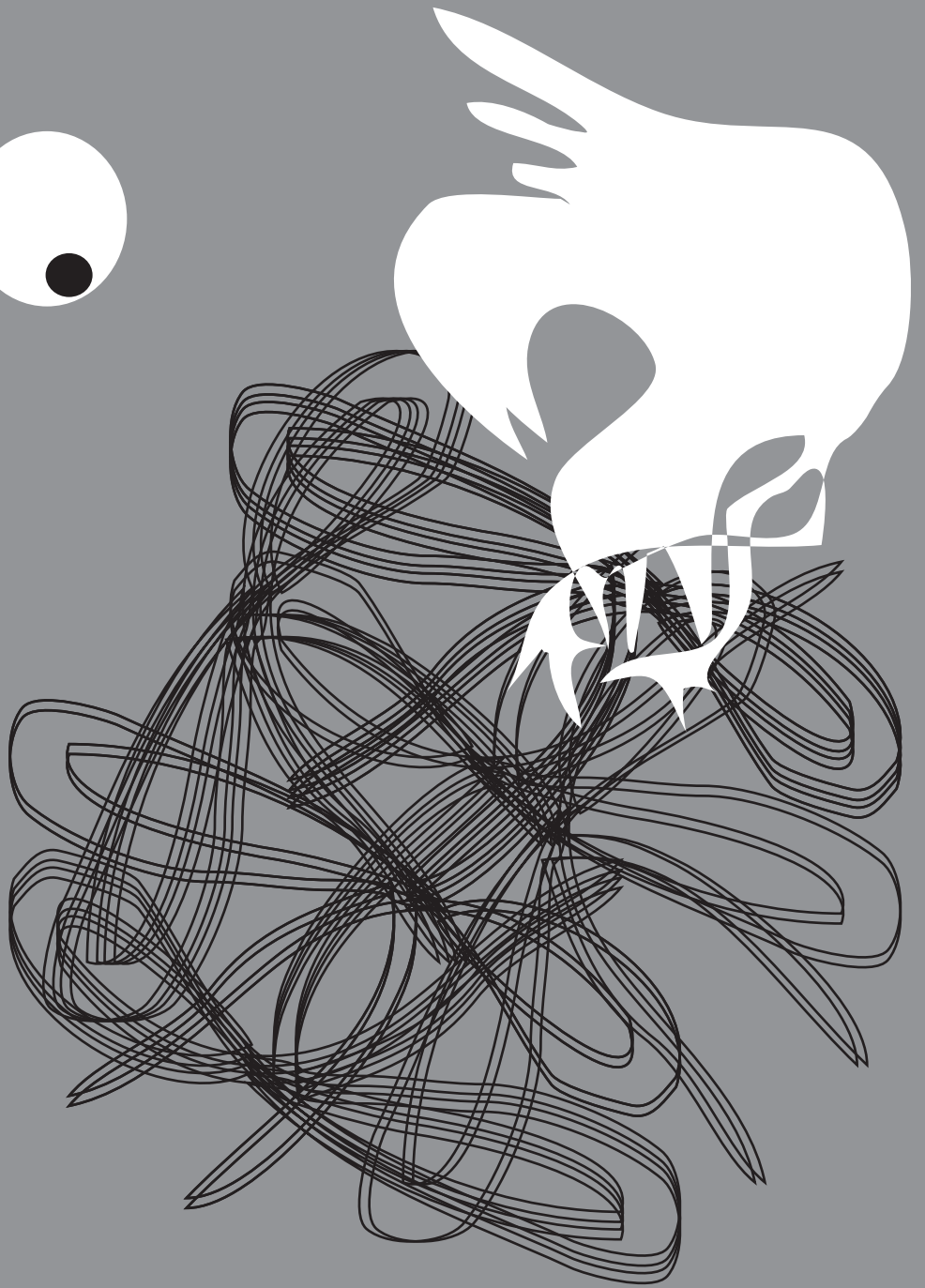

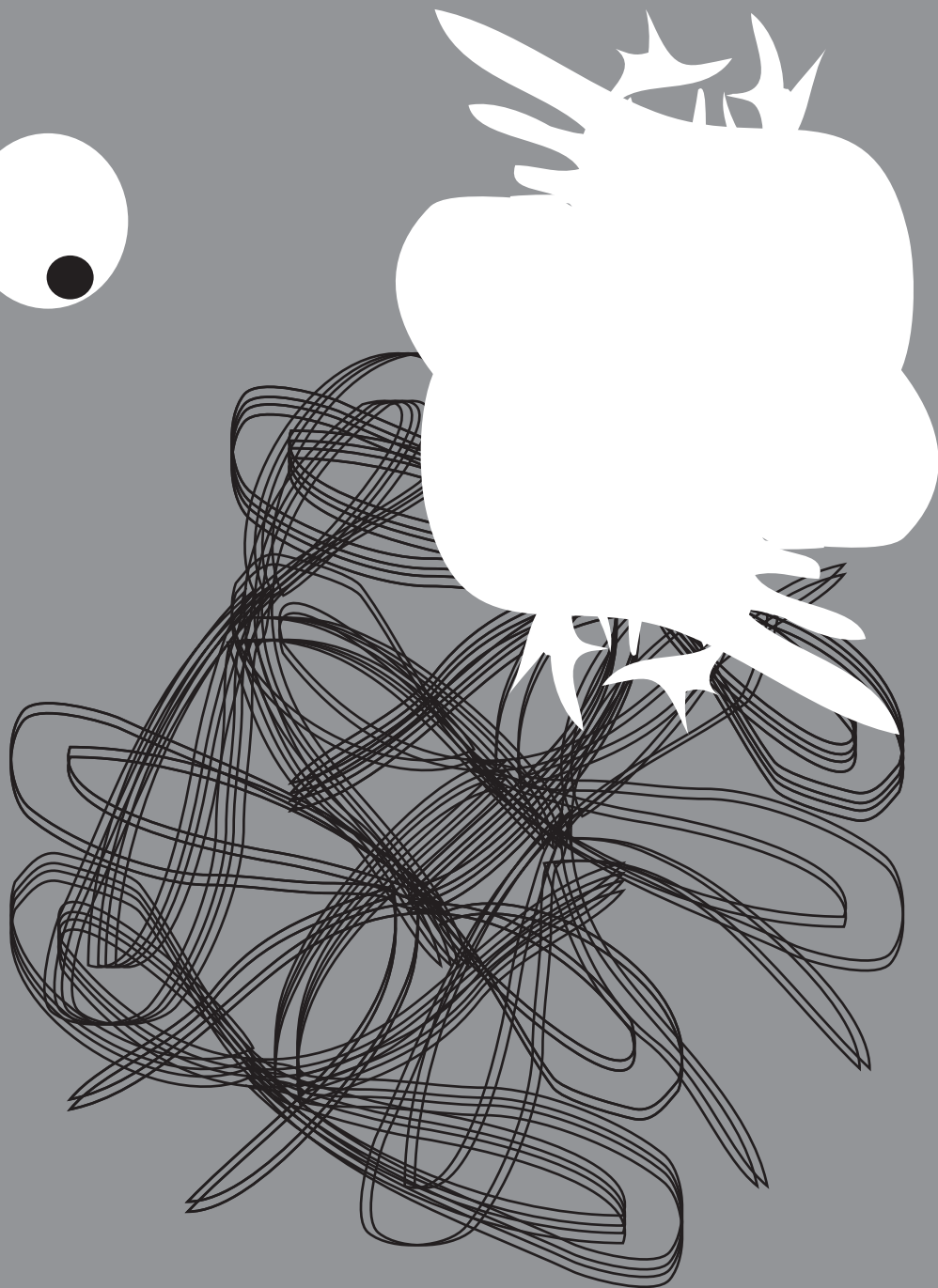

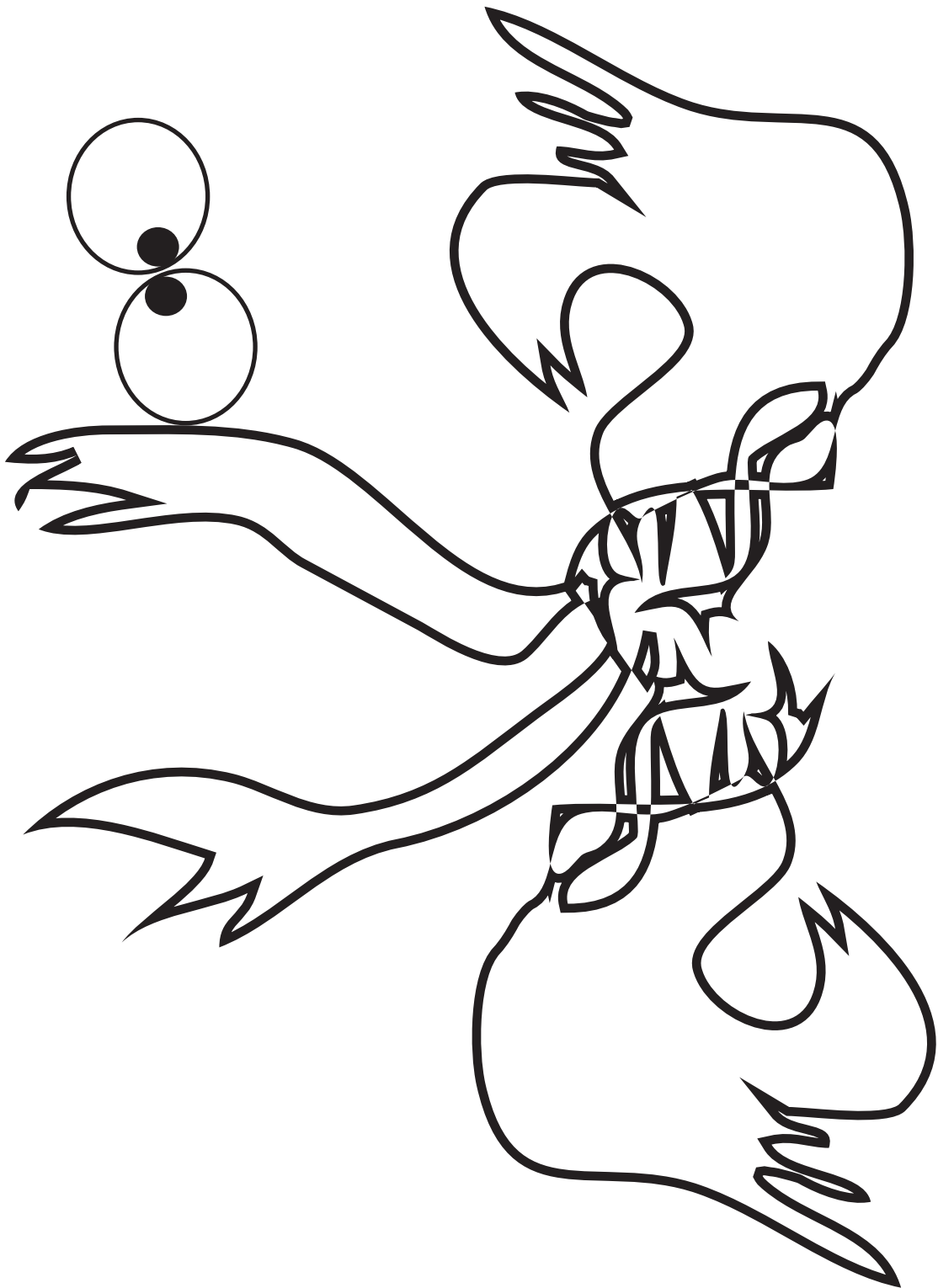

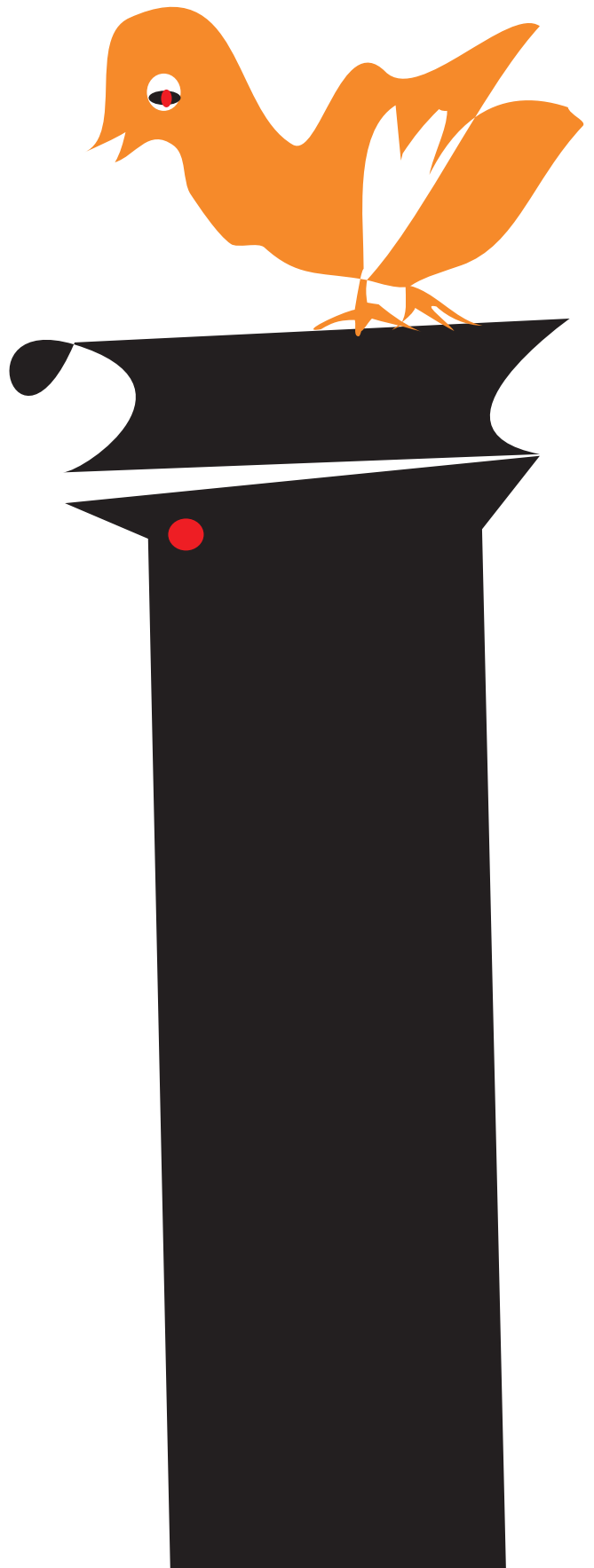

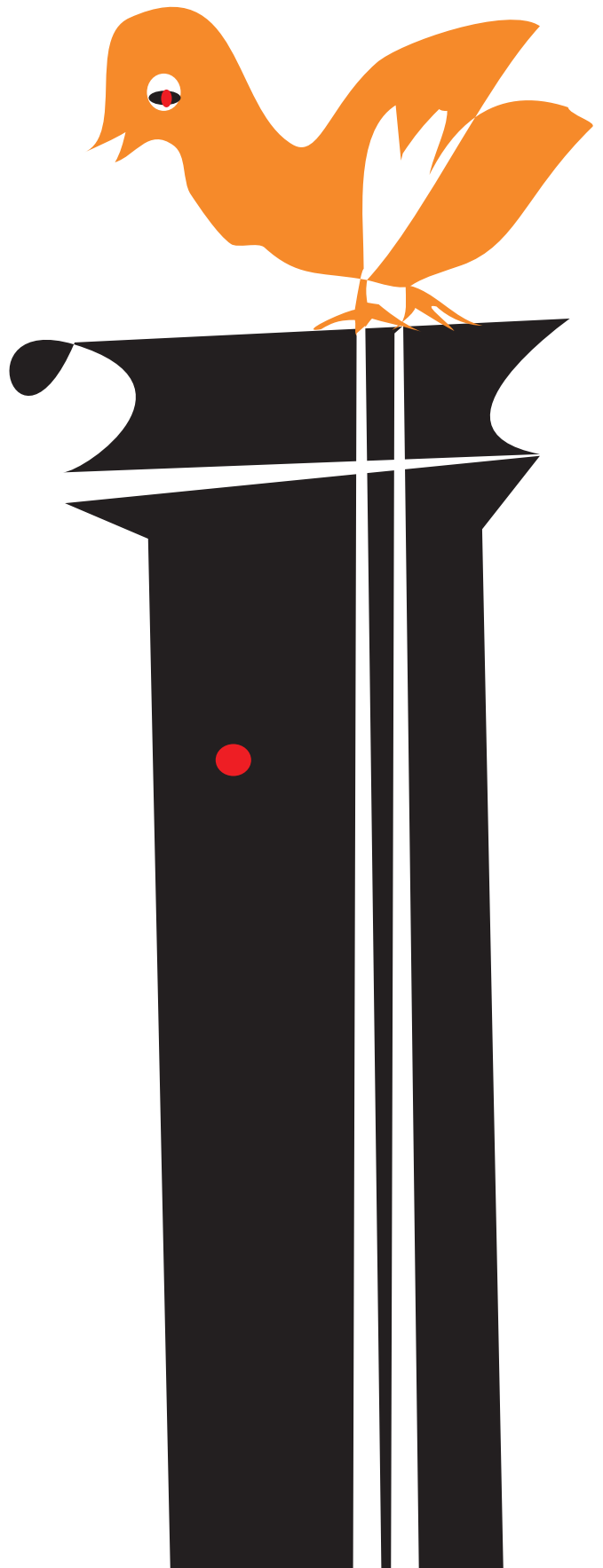

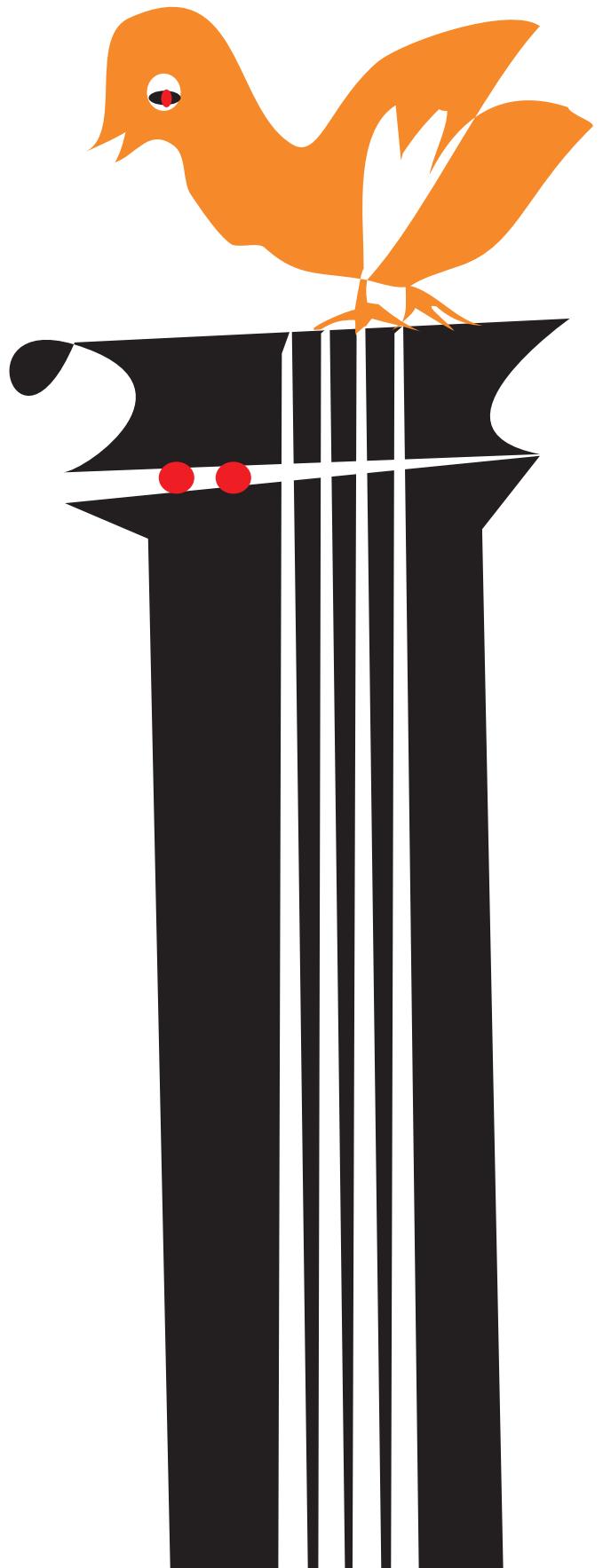

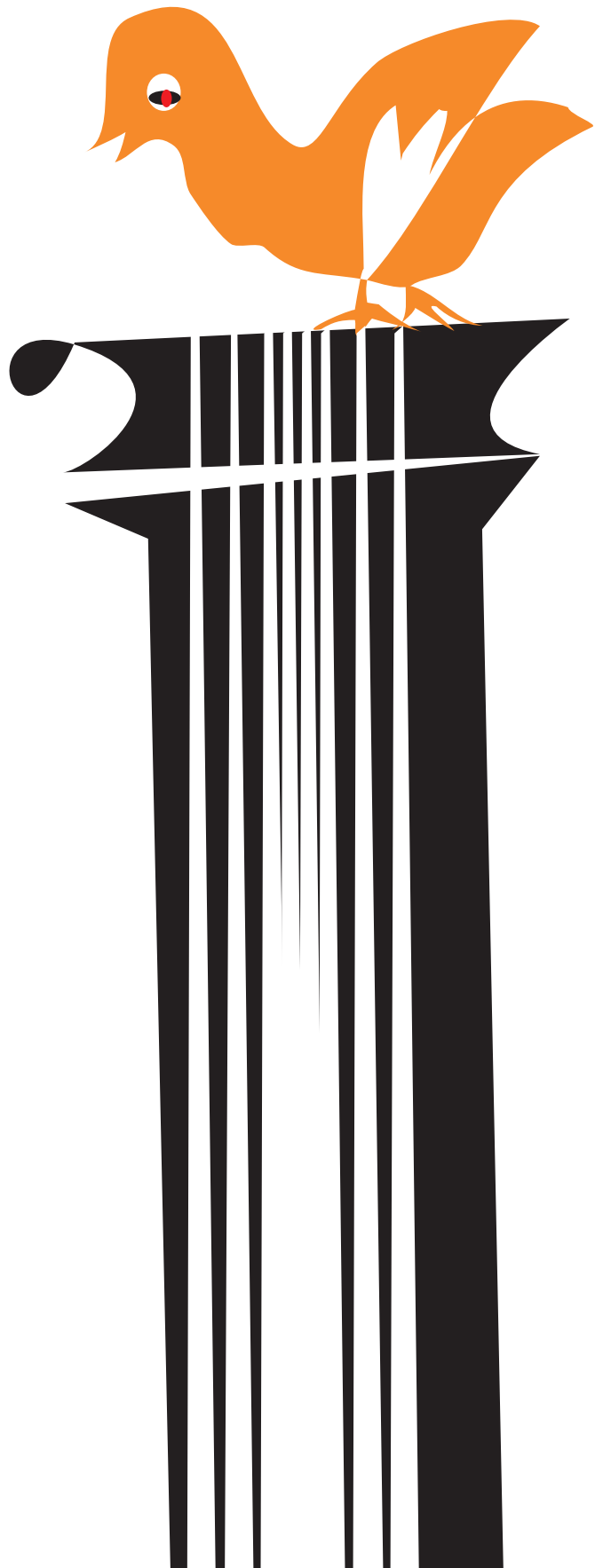

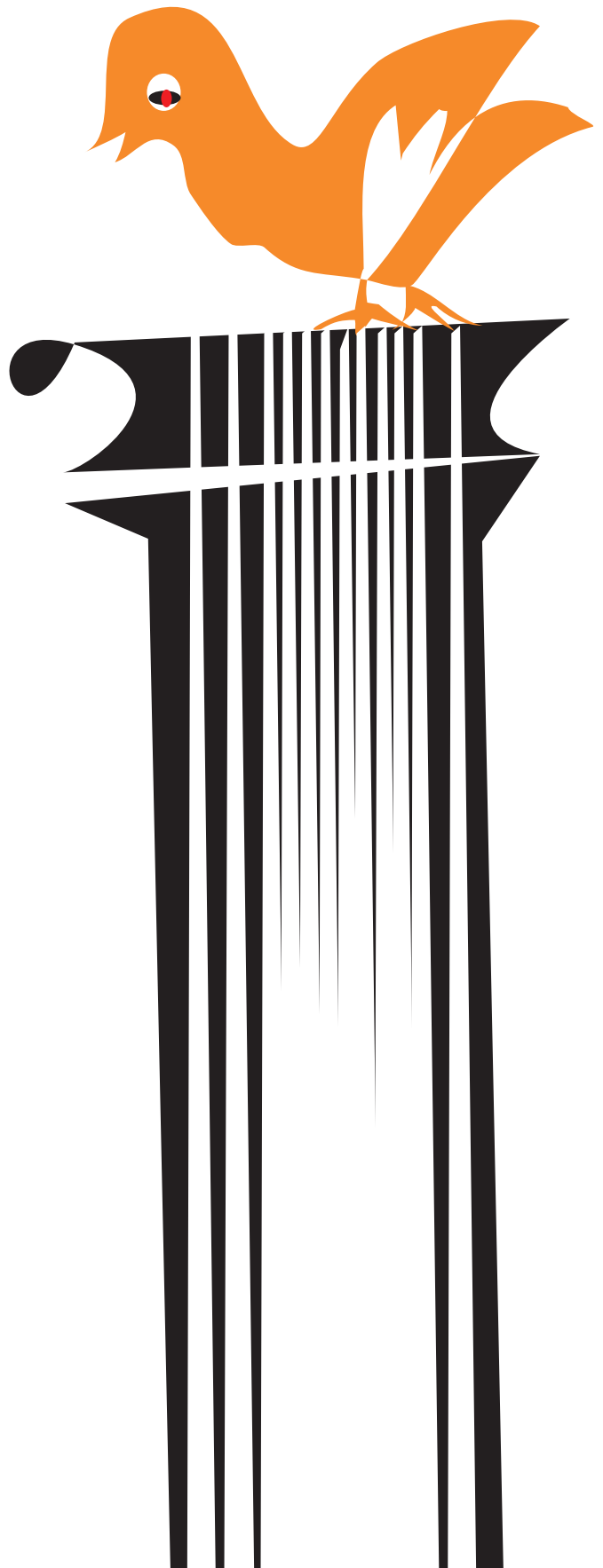

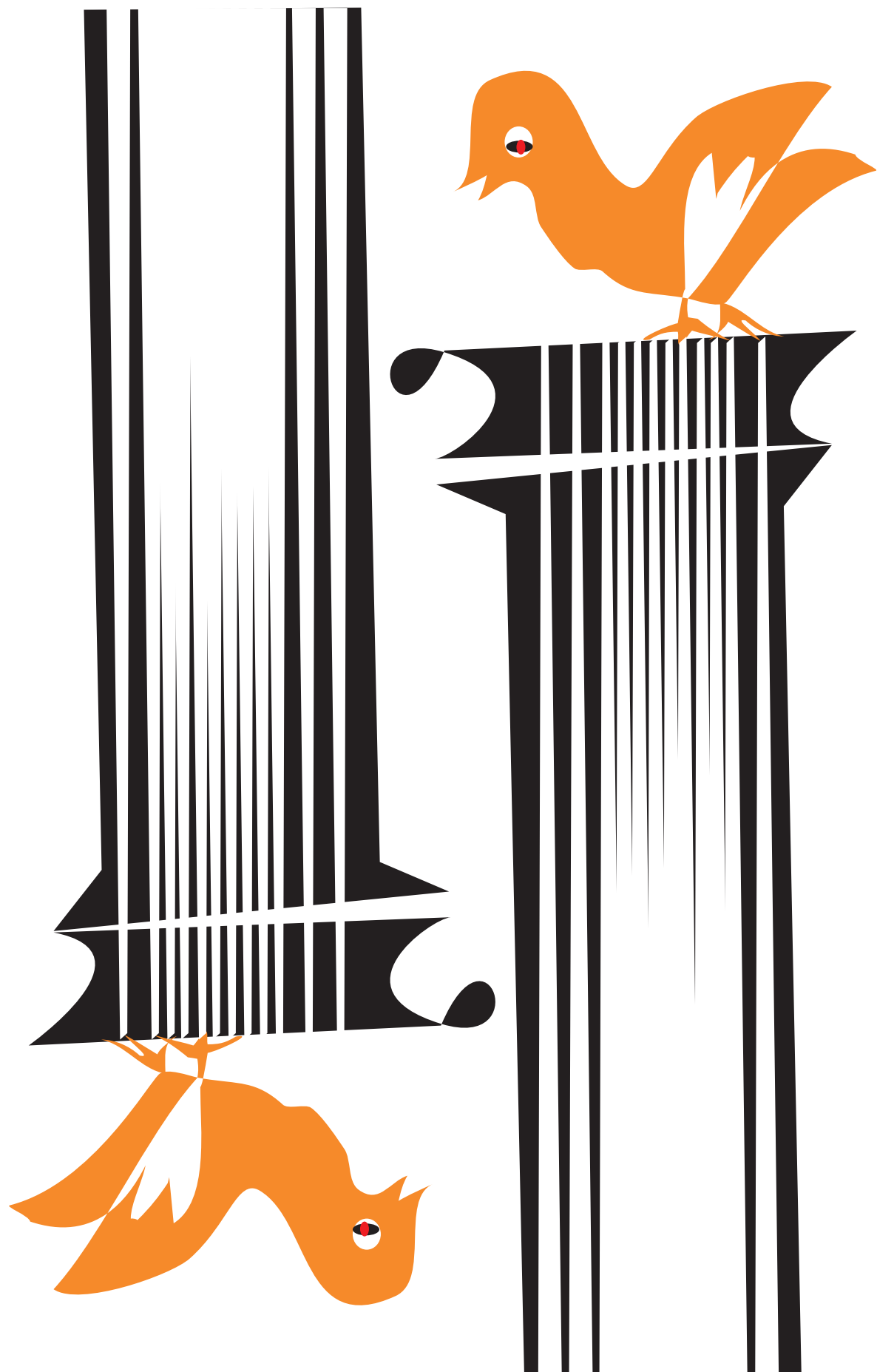

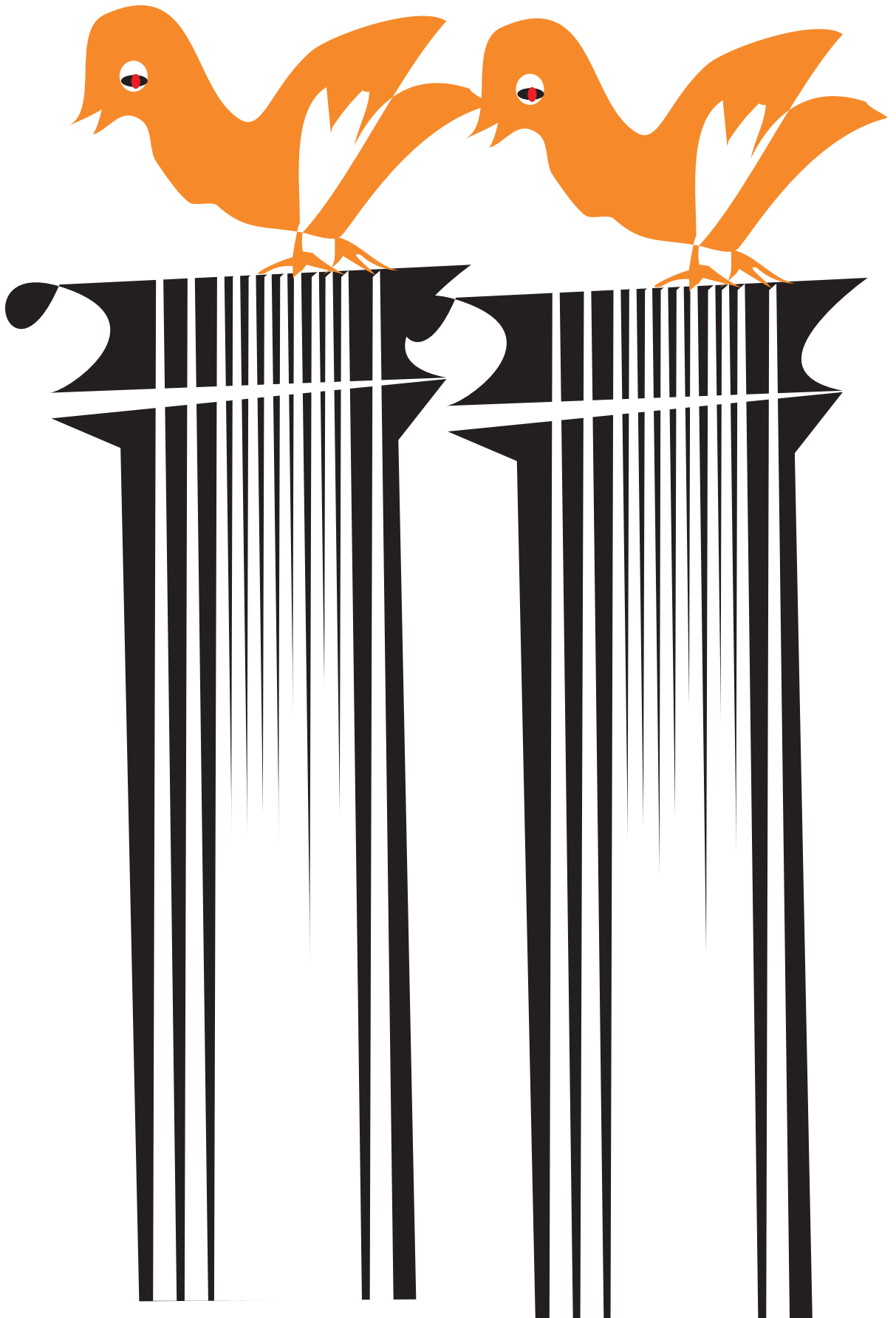

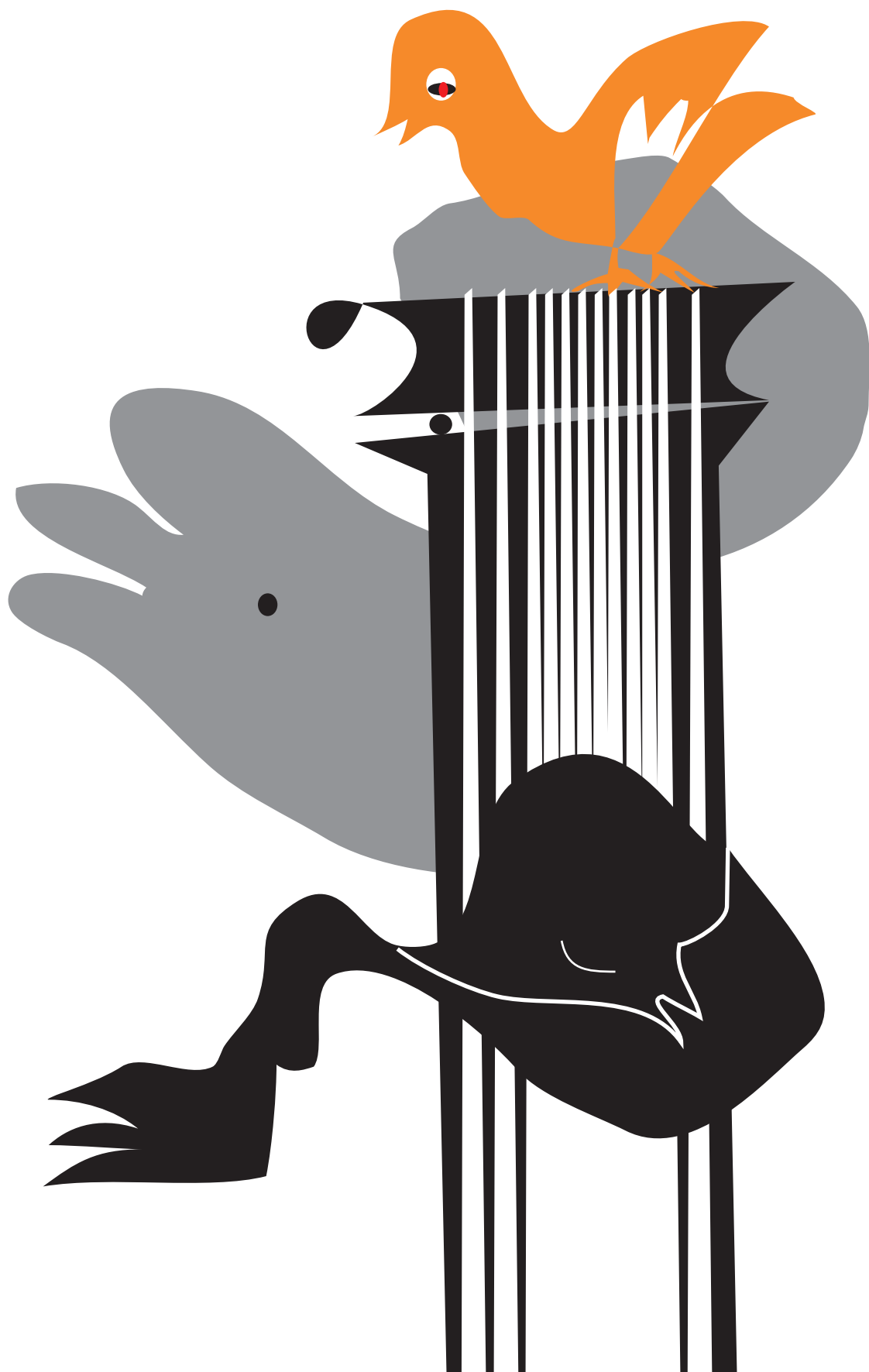

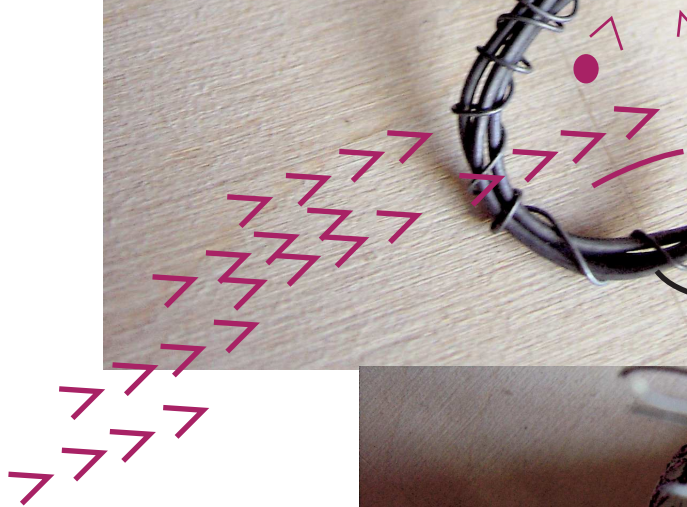
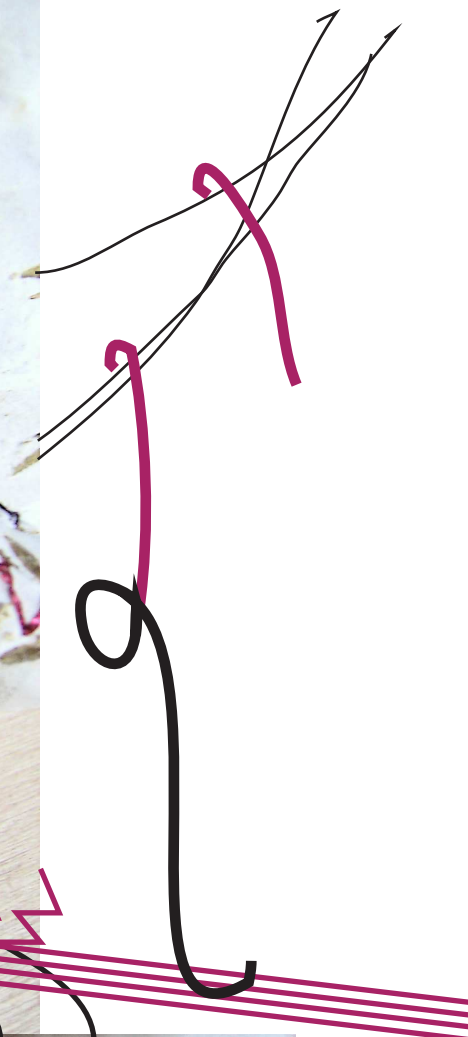

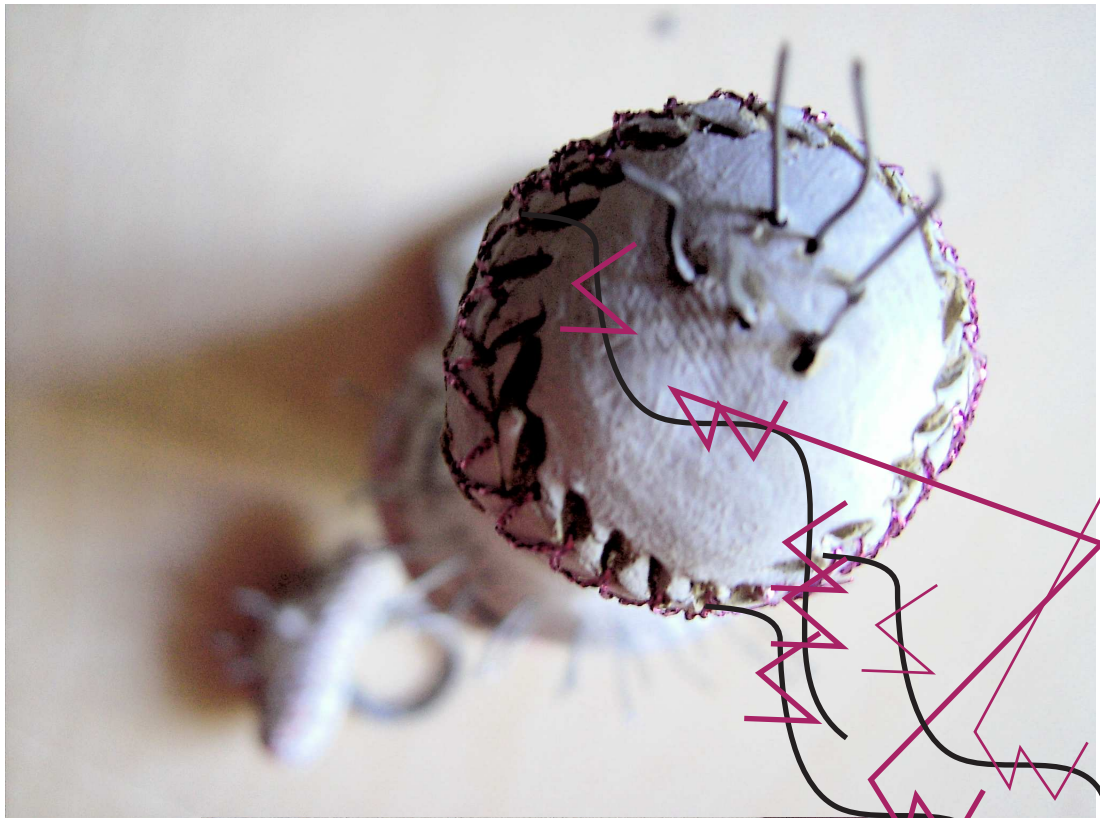

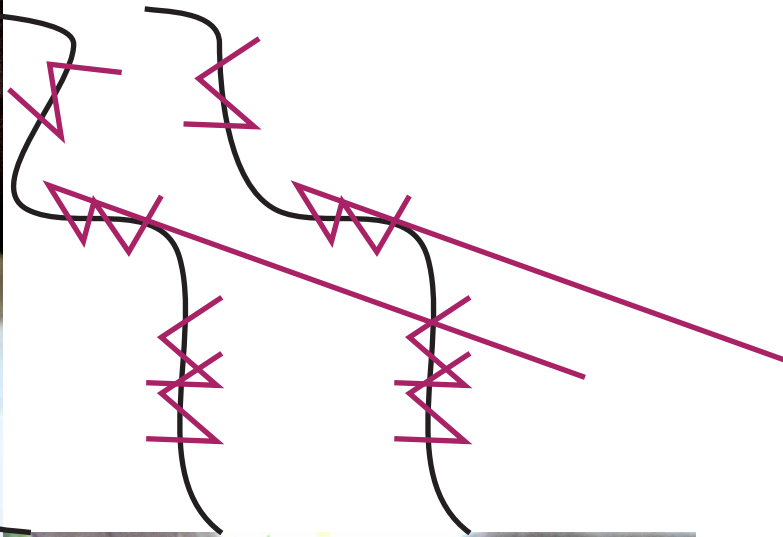

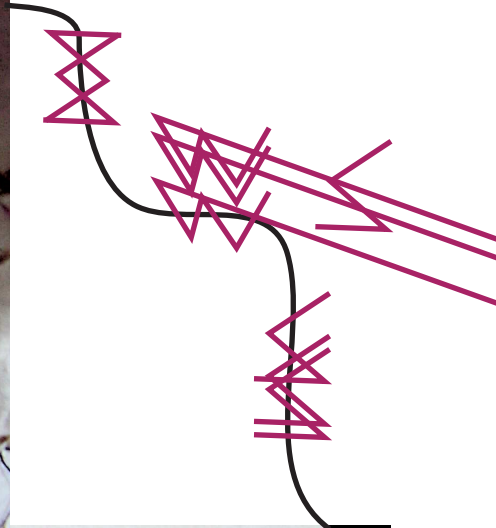

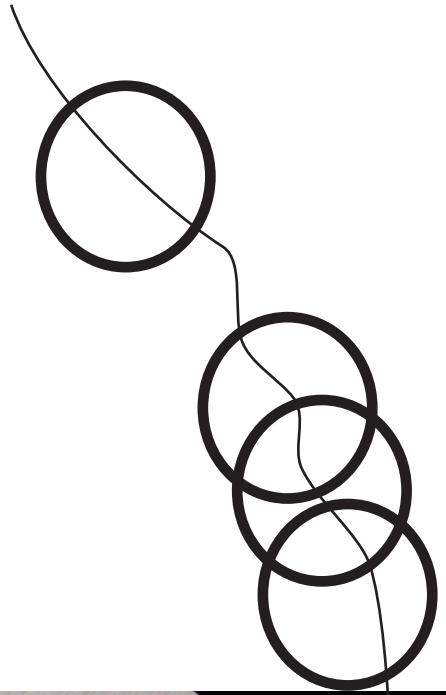

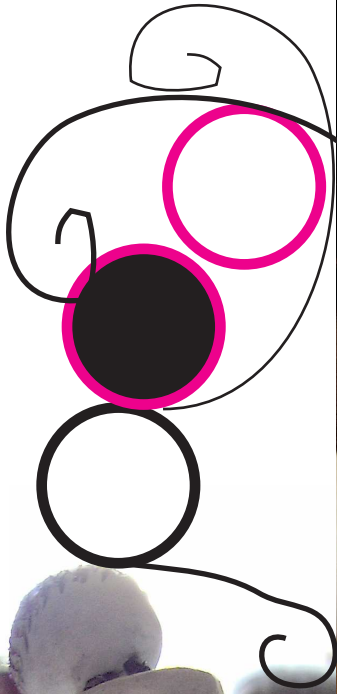

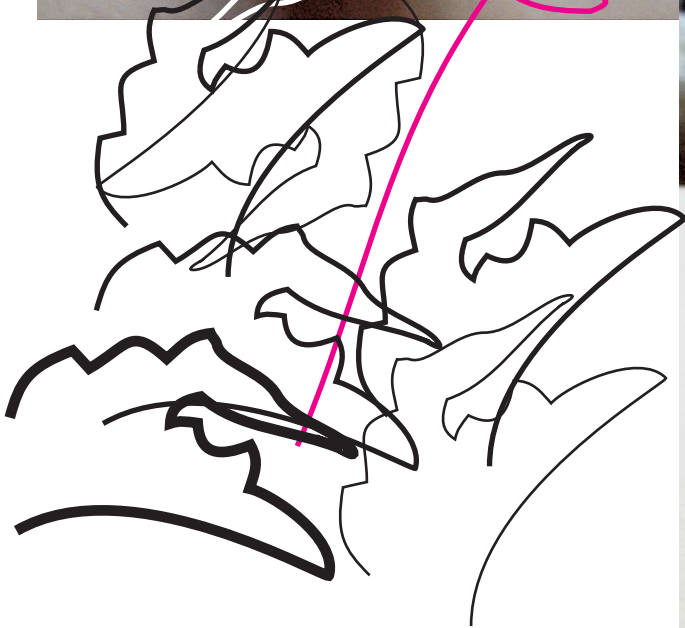
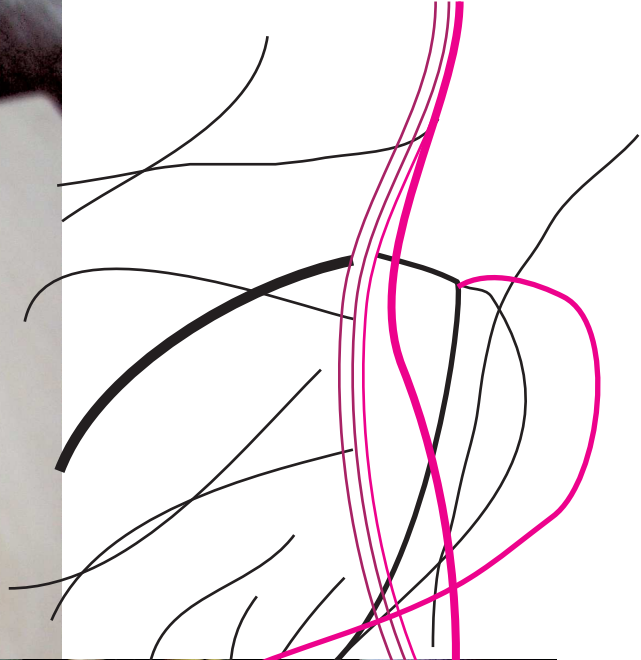

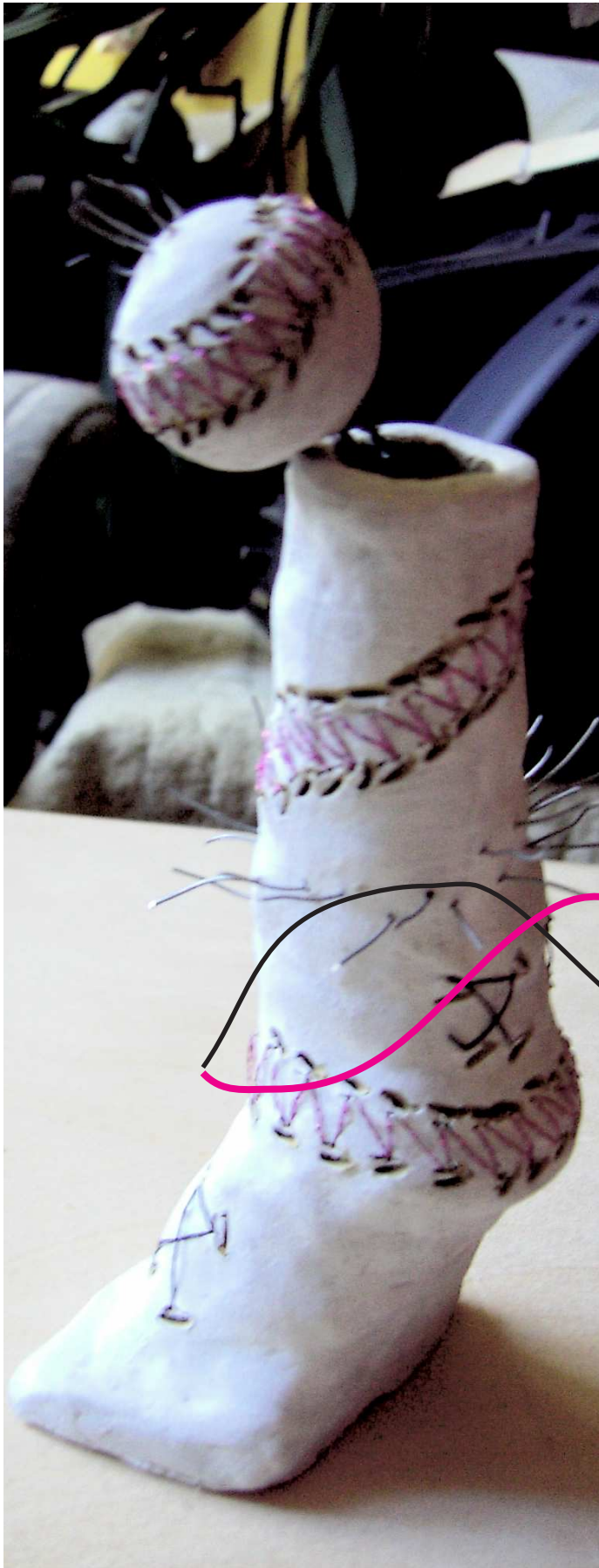

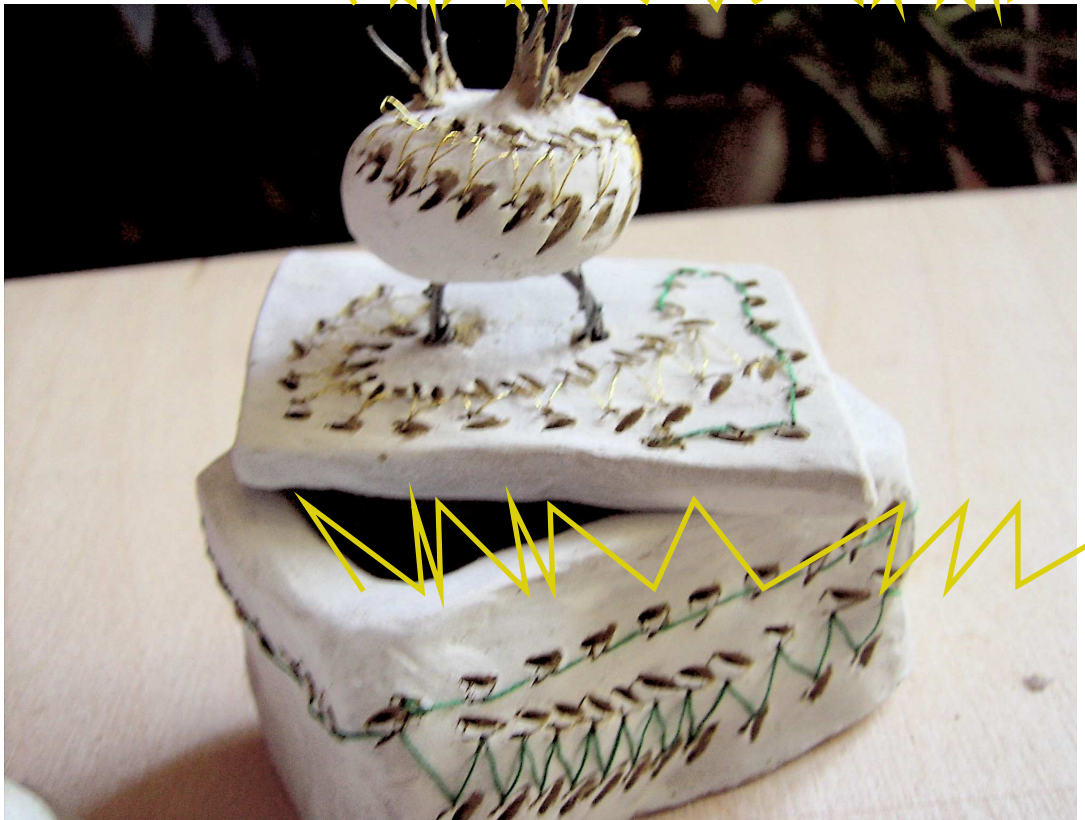
0 00

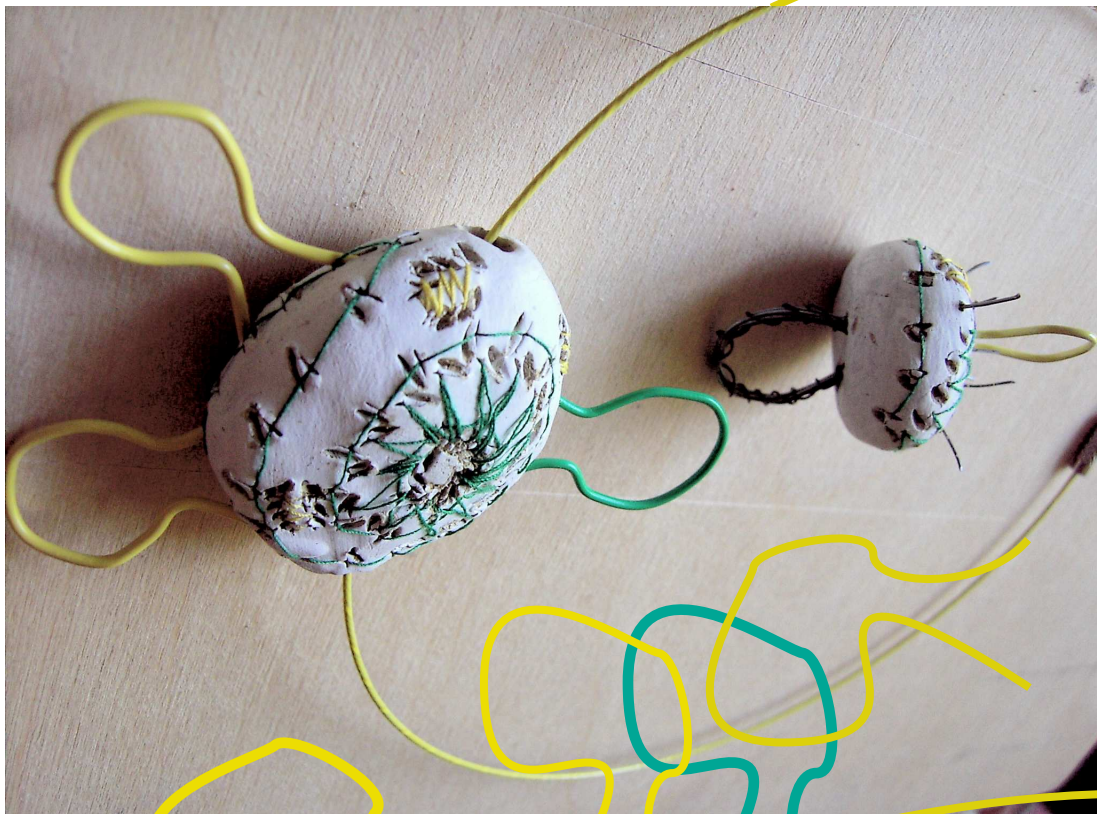

A szigorú falak mégis elvettetnek, hogy a szabályokat természetes meggyőződéssel követhessük.

A szigorú falak olykor annyira magukba zártak, masszívak, meg nem törethetők, hogy nem látják azt, ami mögöttük. Csak azt lát ember, ami előtte. Közvetlen szeme előtt. Ezért aztán a kar lehajlik égből, hogy a masszív, meg nem töretett fal előtt engedelmeskedjék. Nyitva legyenek kapuk, mögöttünk.

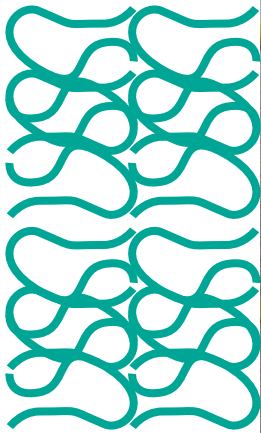
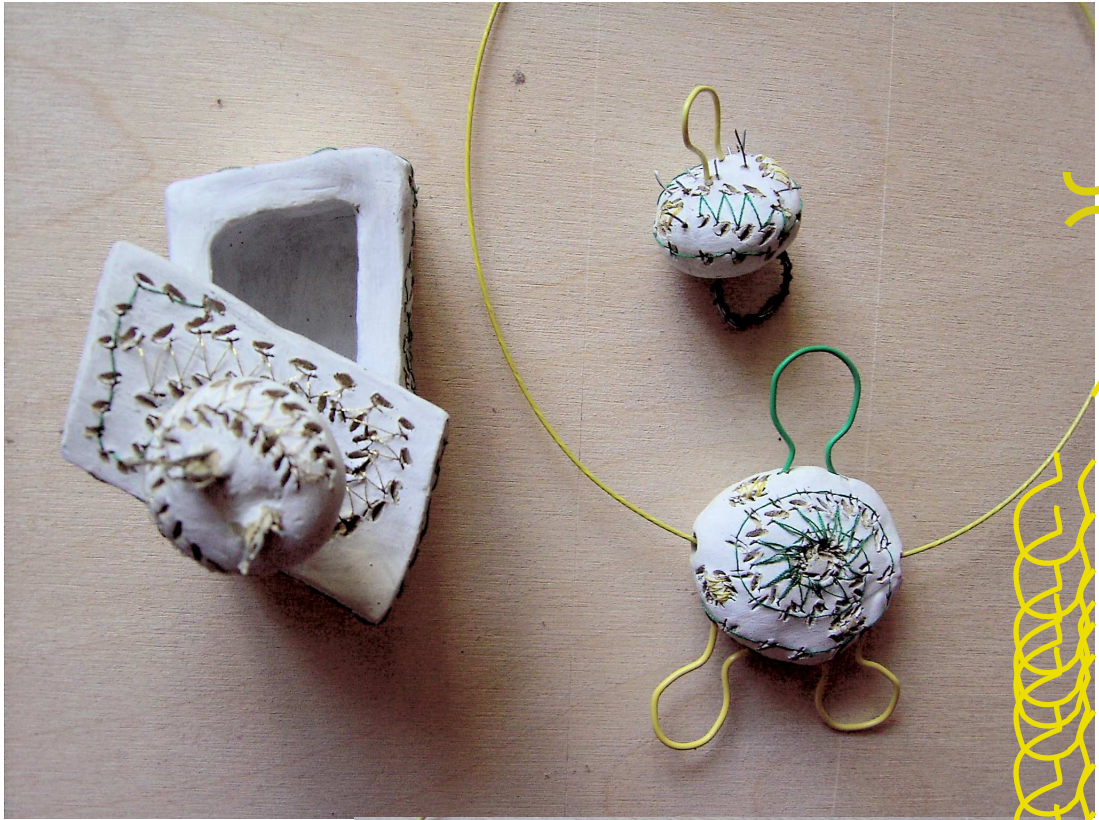

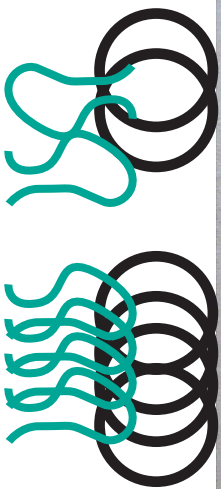
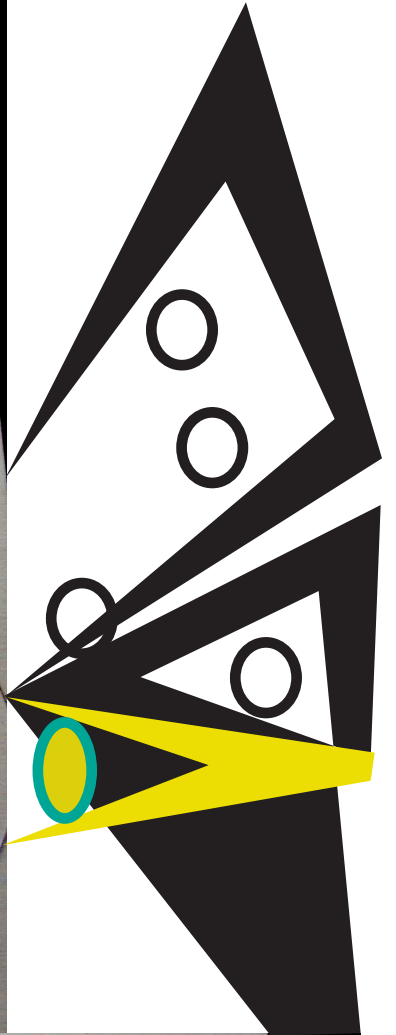

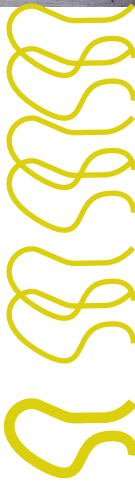
SSSS

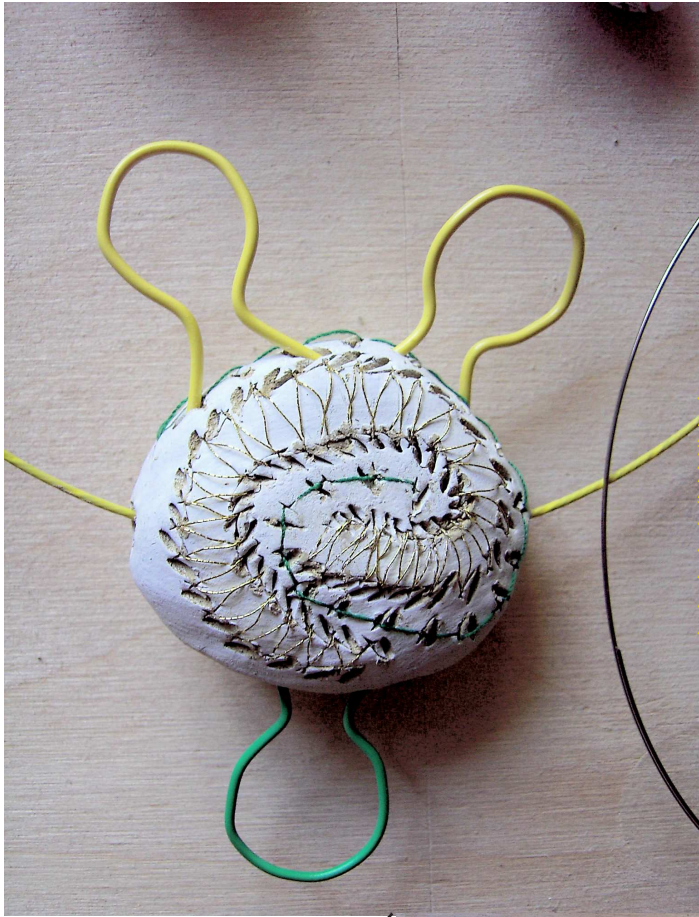
SSSS

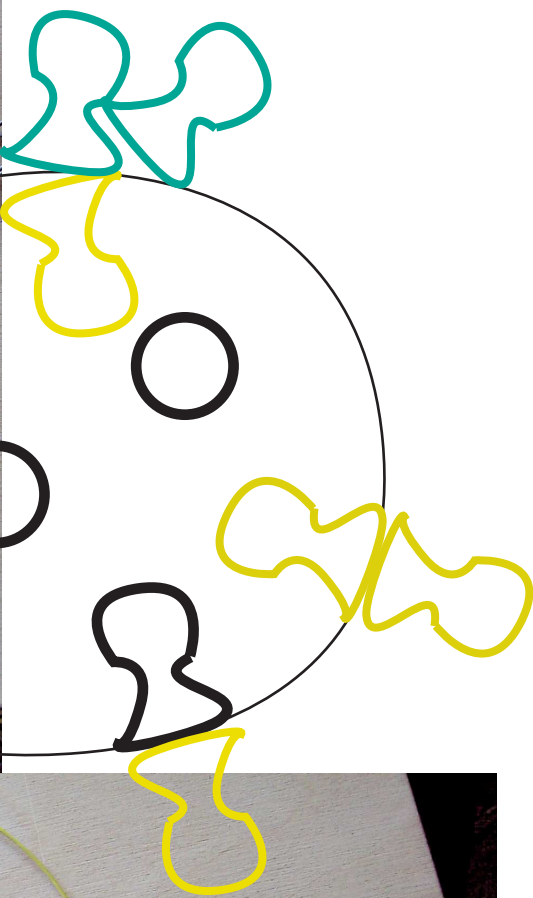
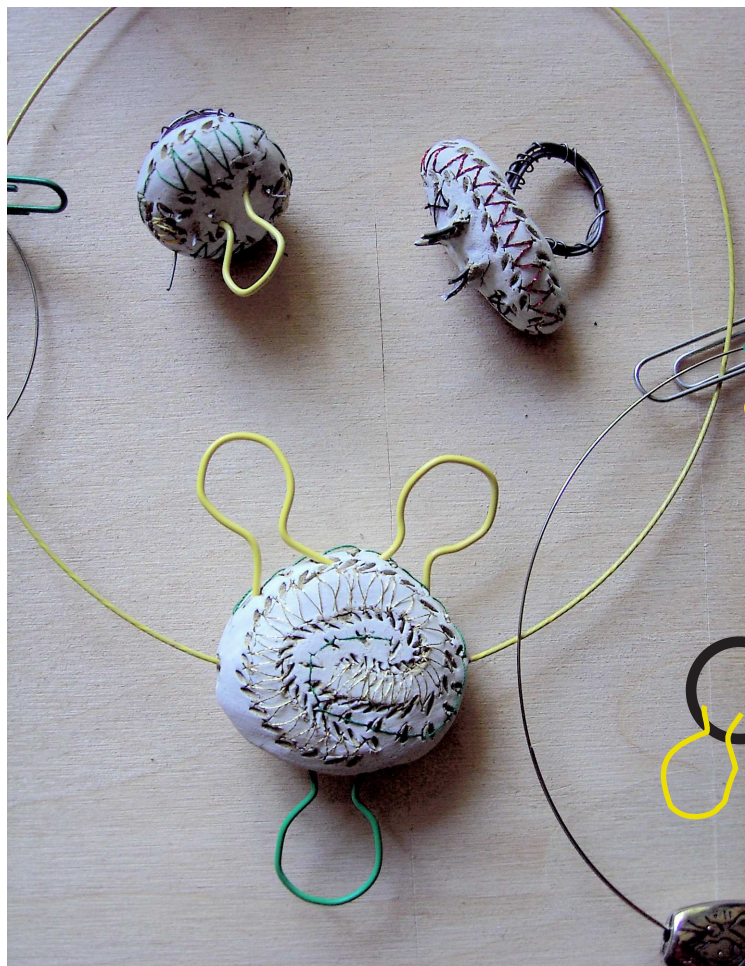
SS

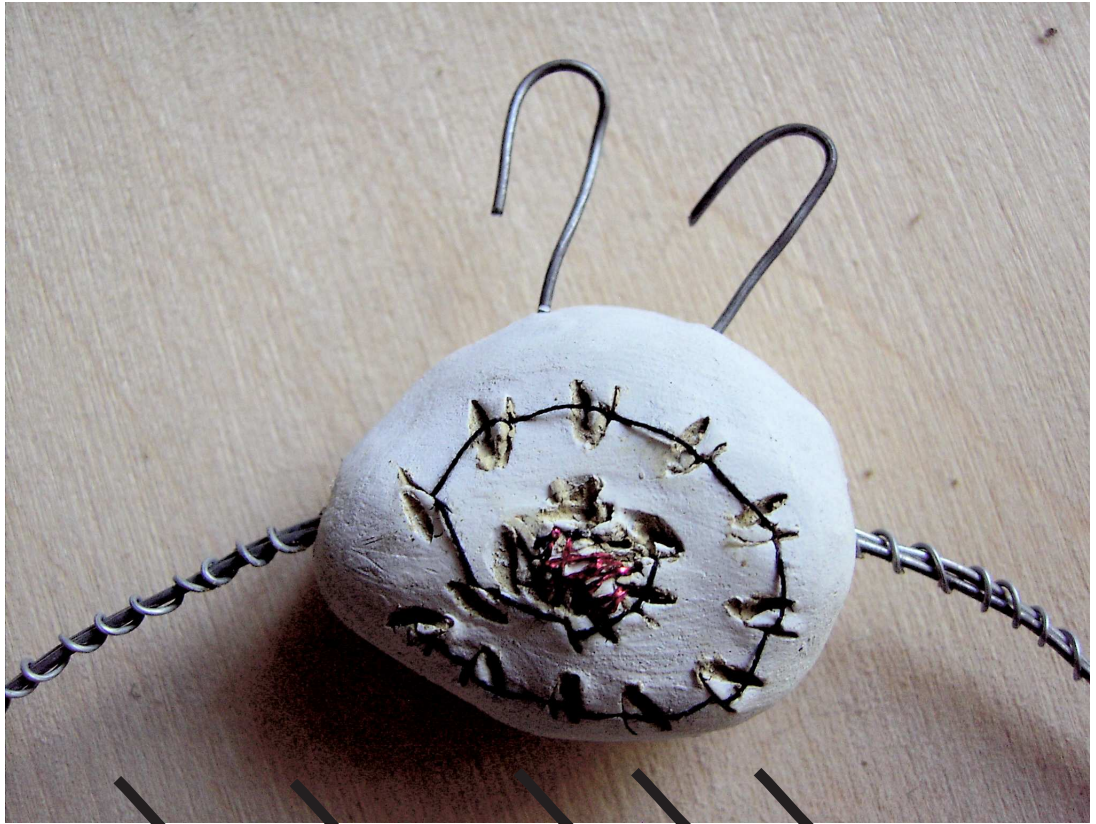

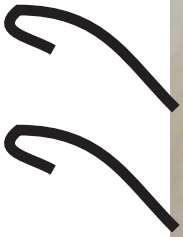
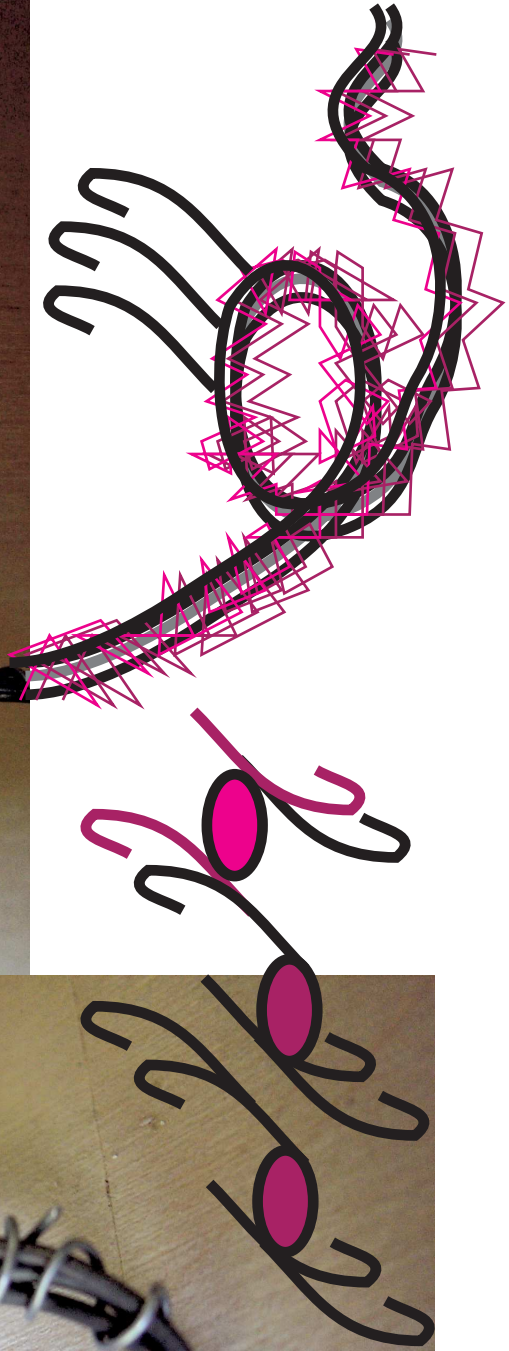
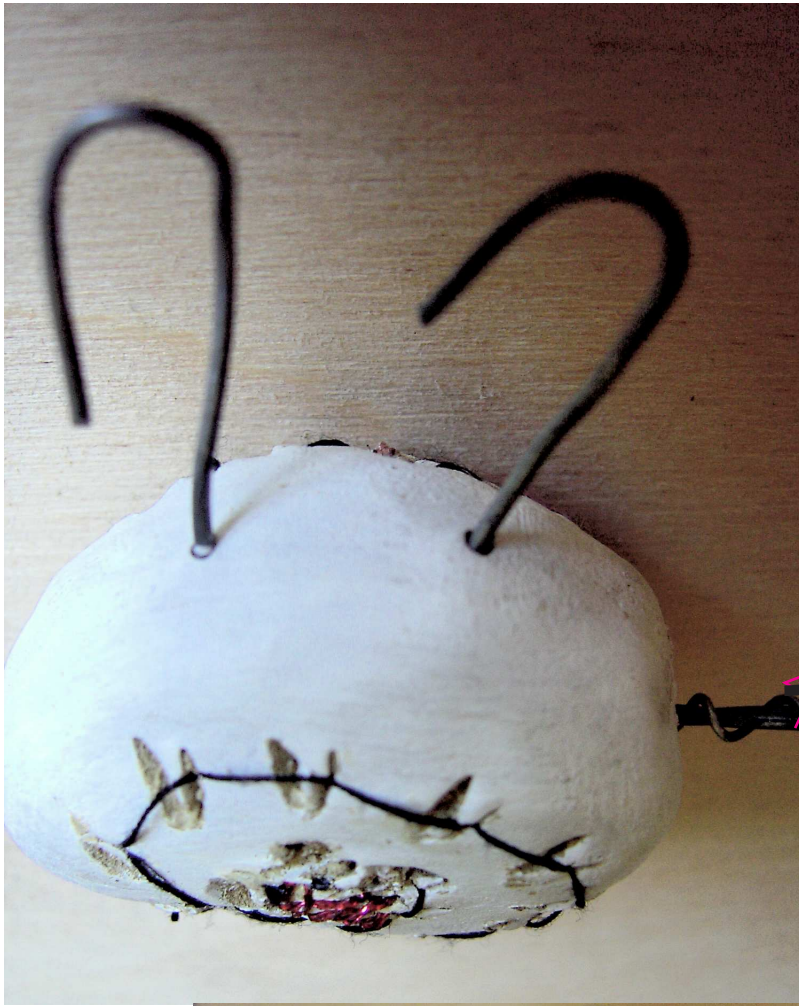

Handwritten text in Devanagari script, likely a signature or name, overlaid on the image.

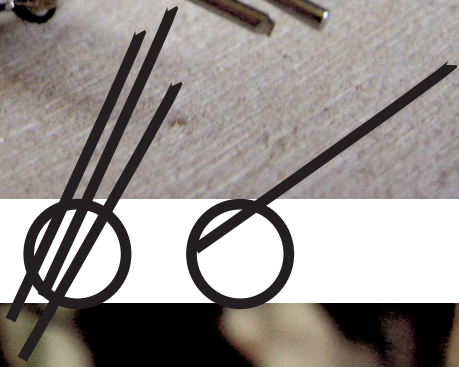
Handwritten signature or mark.

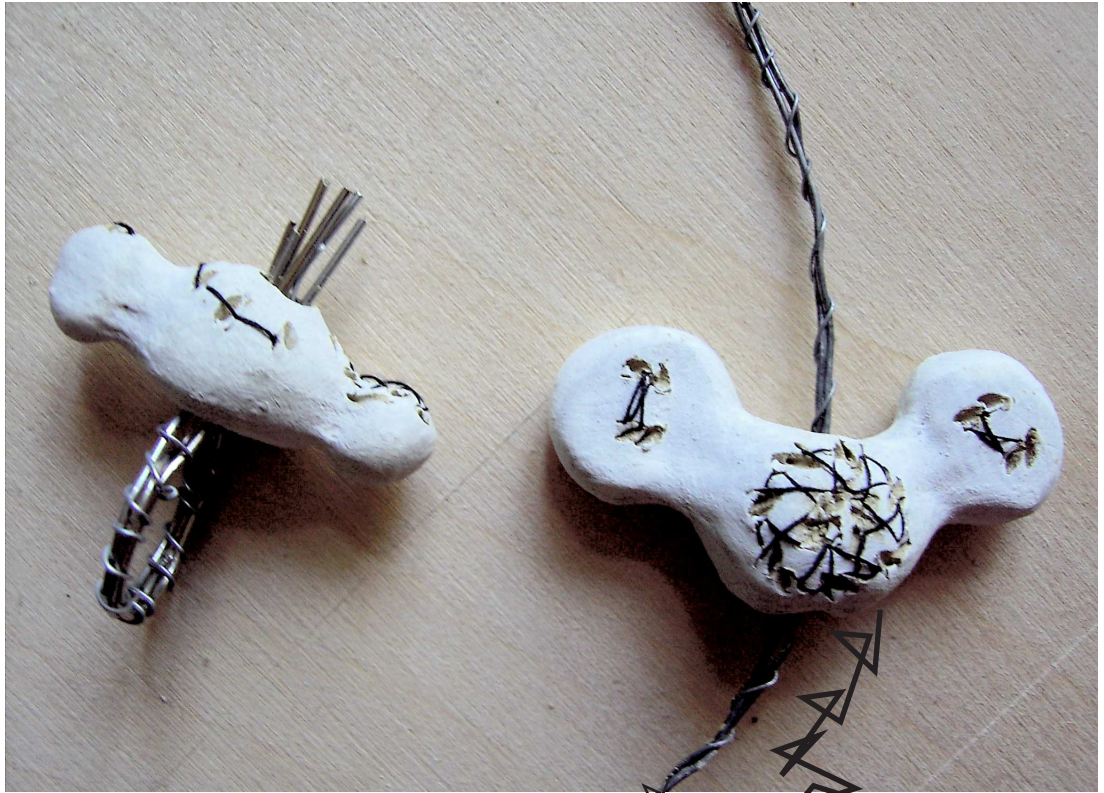

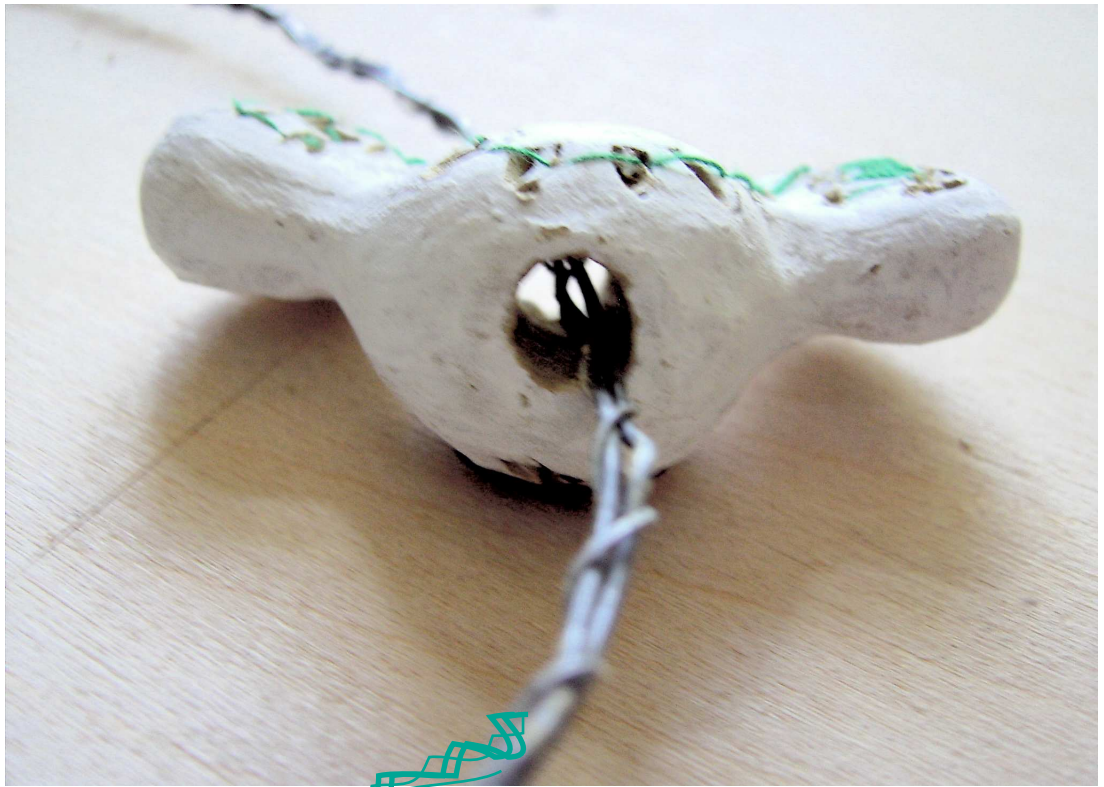

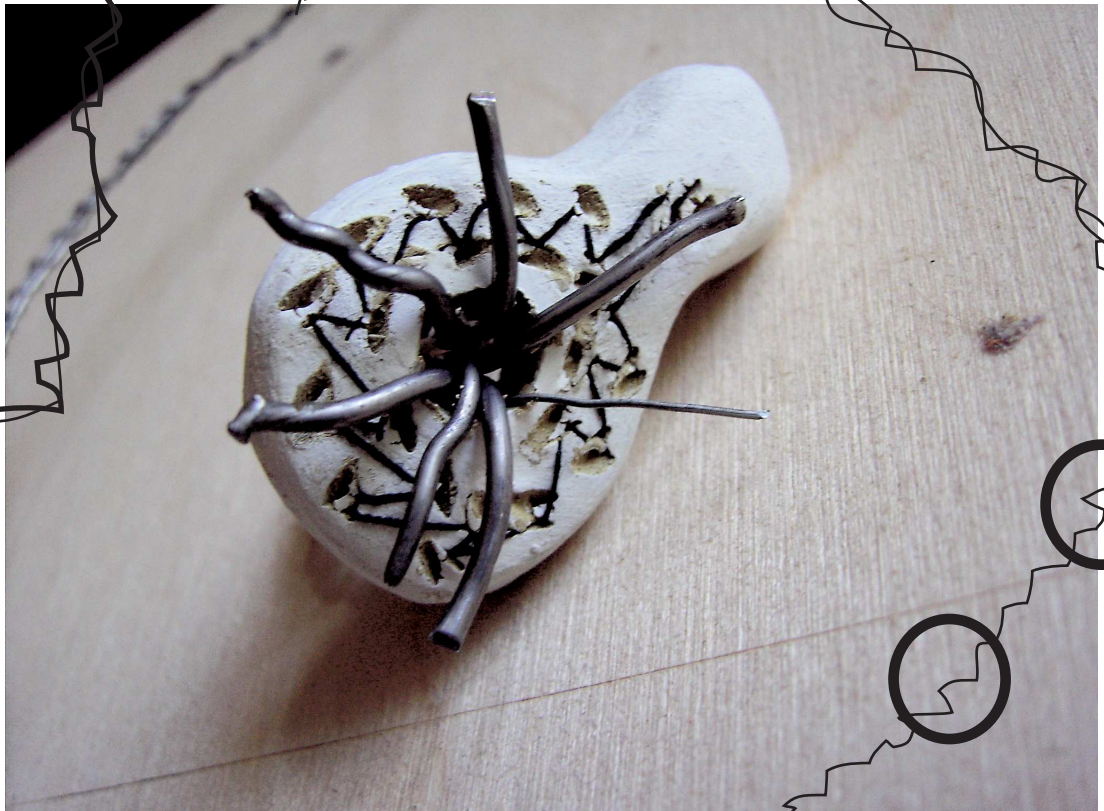

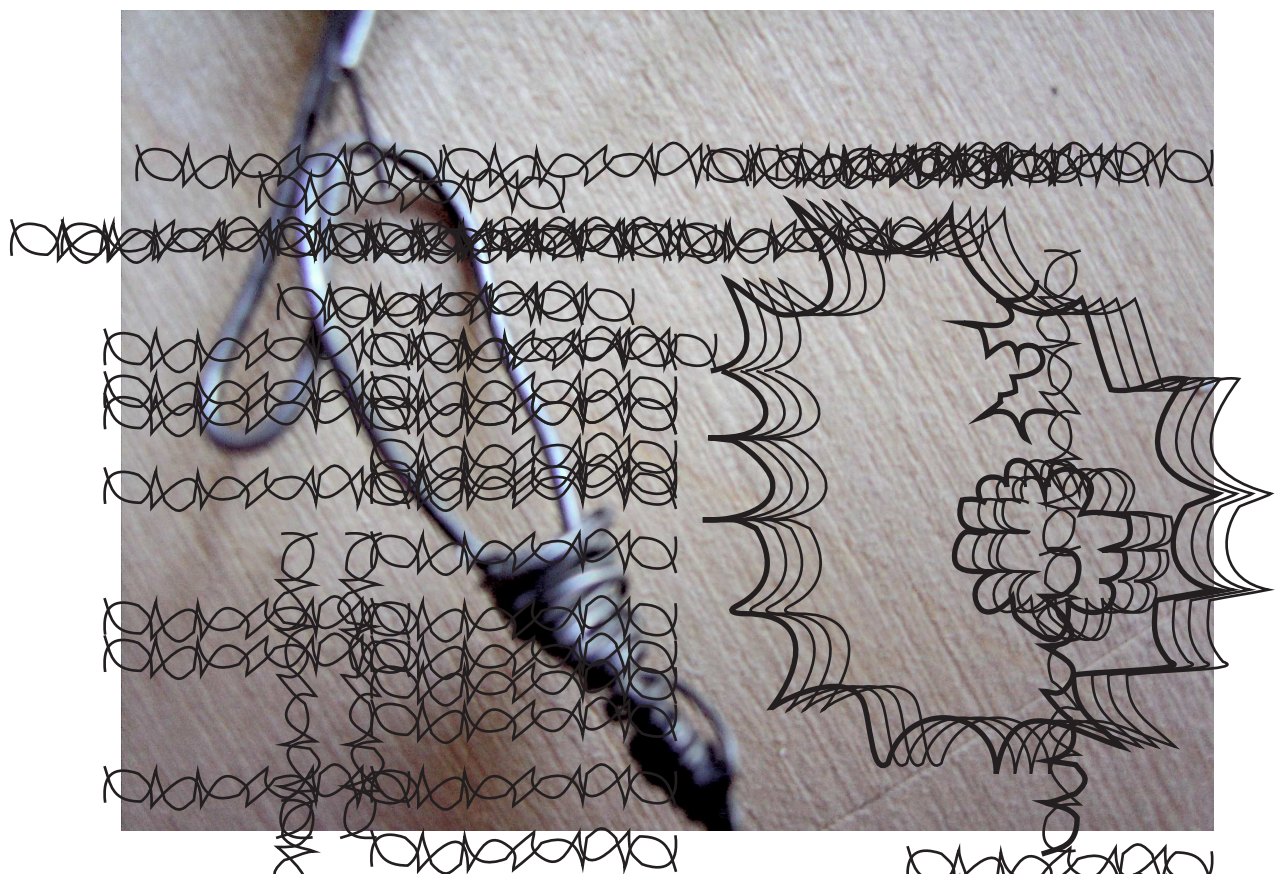

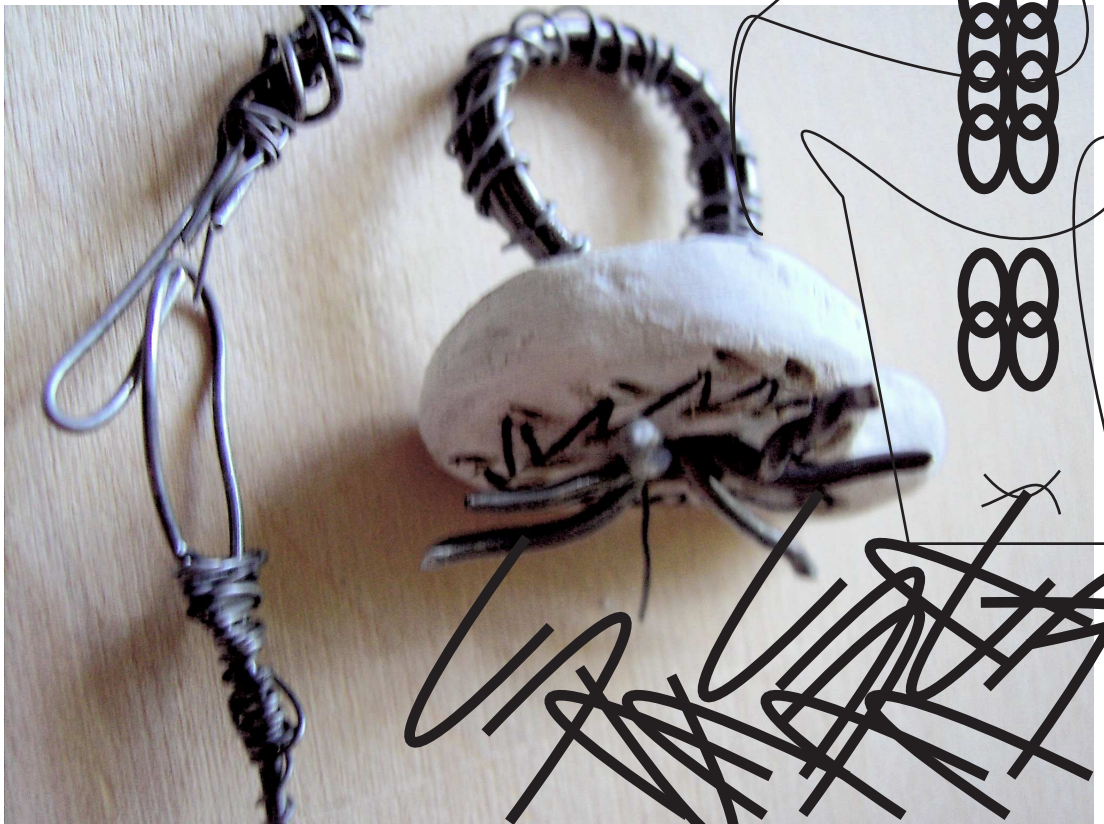
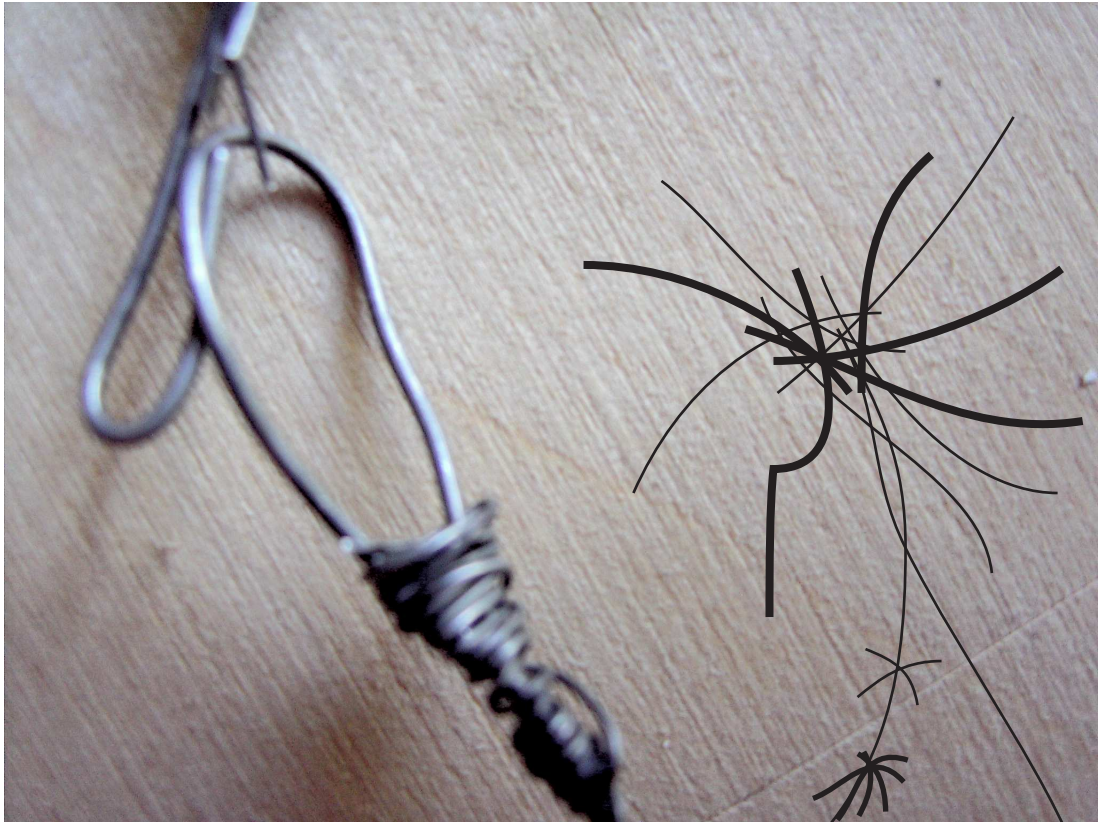

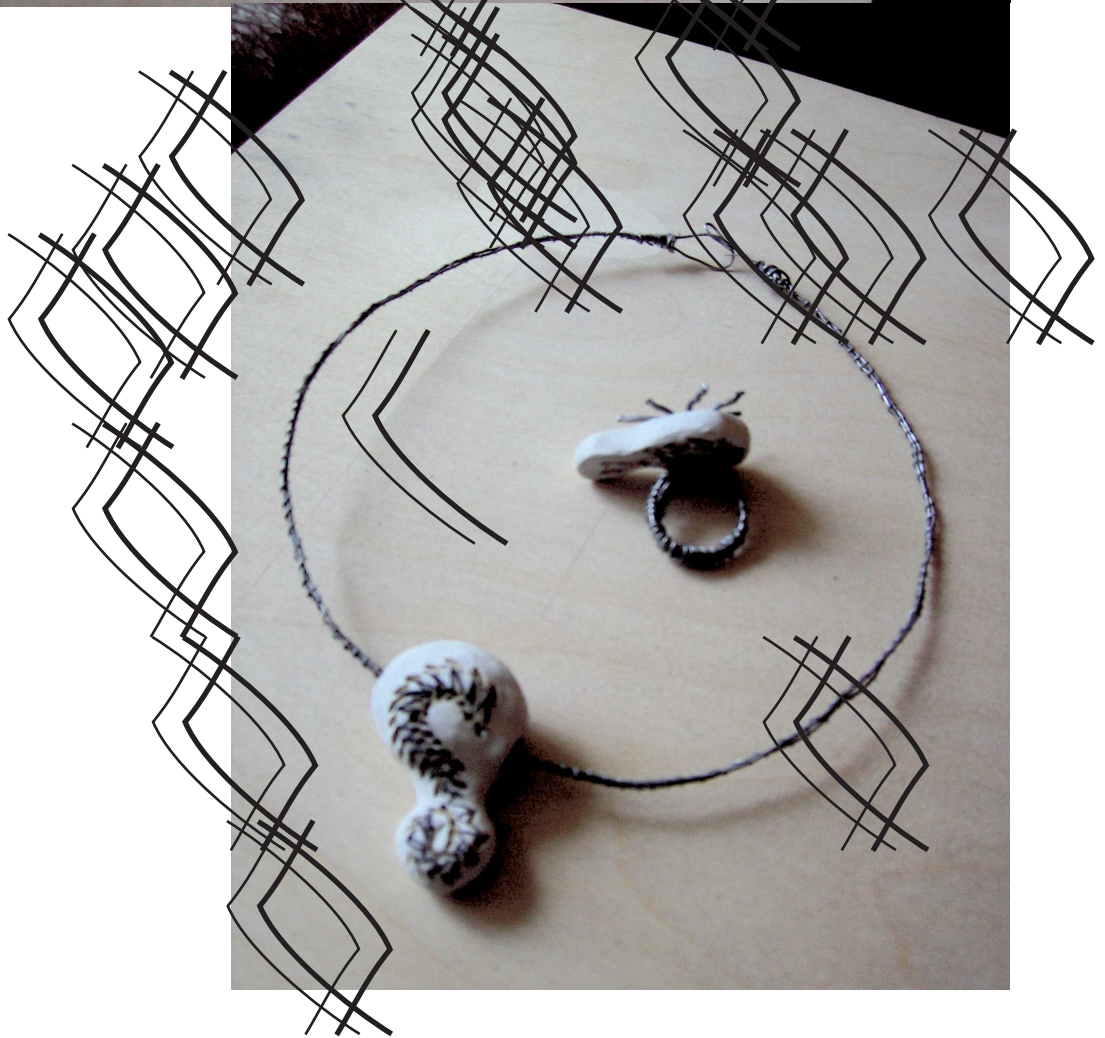

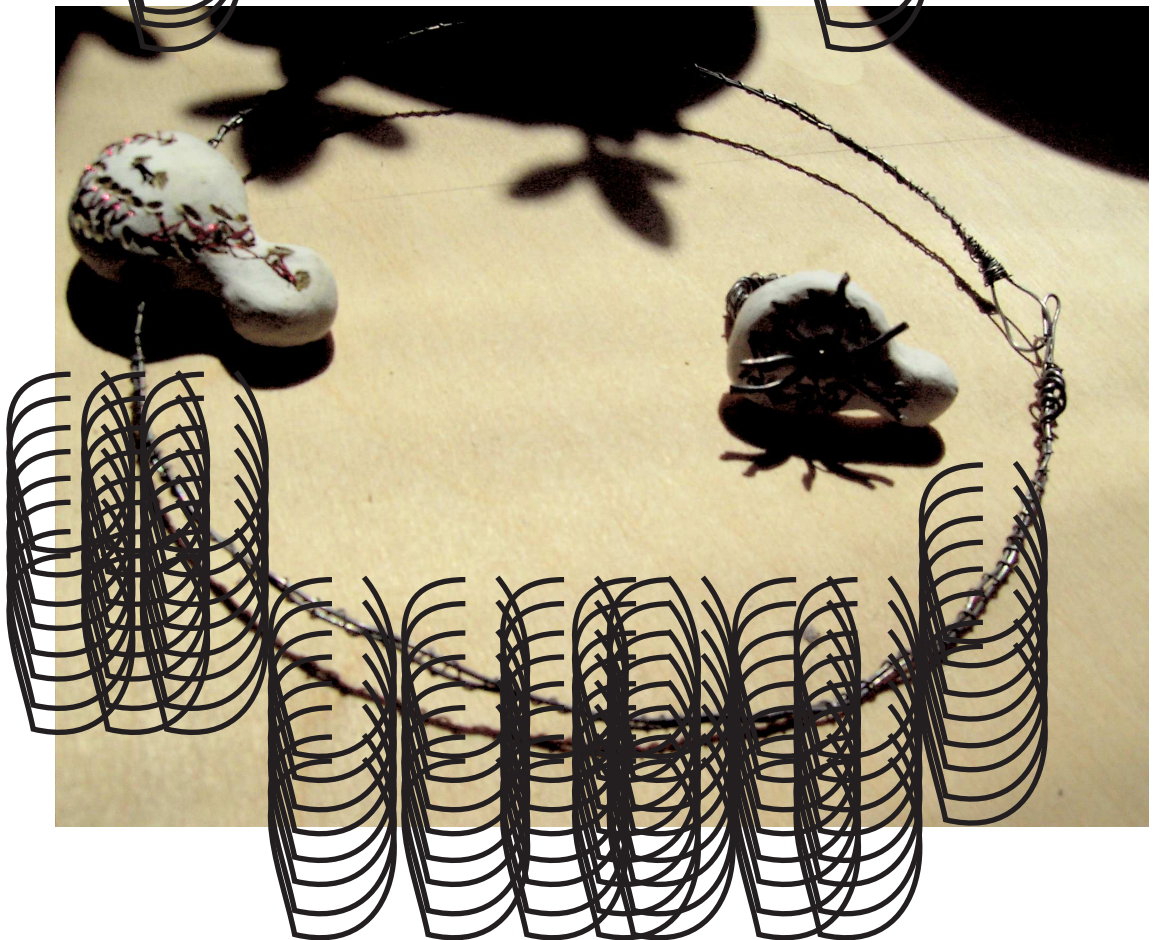

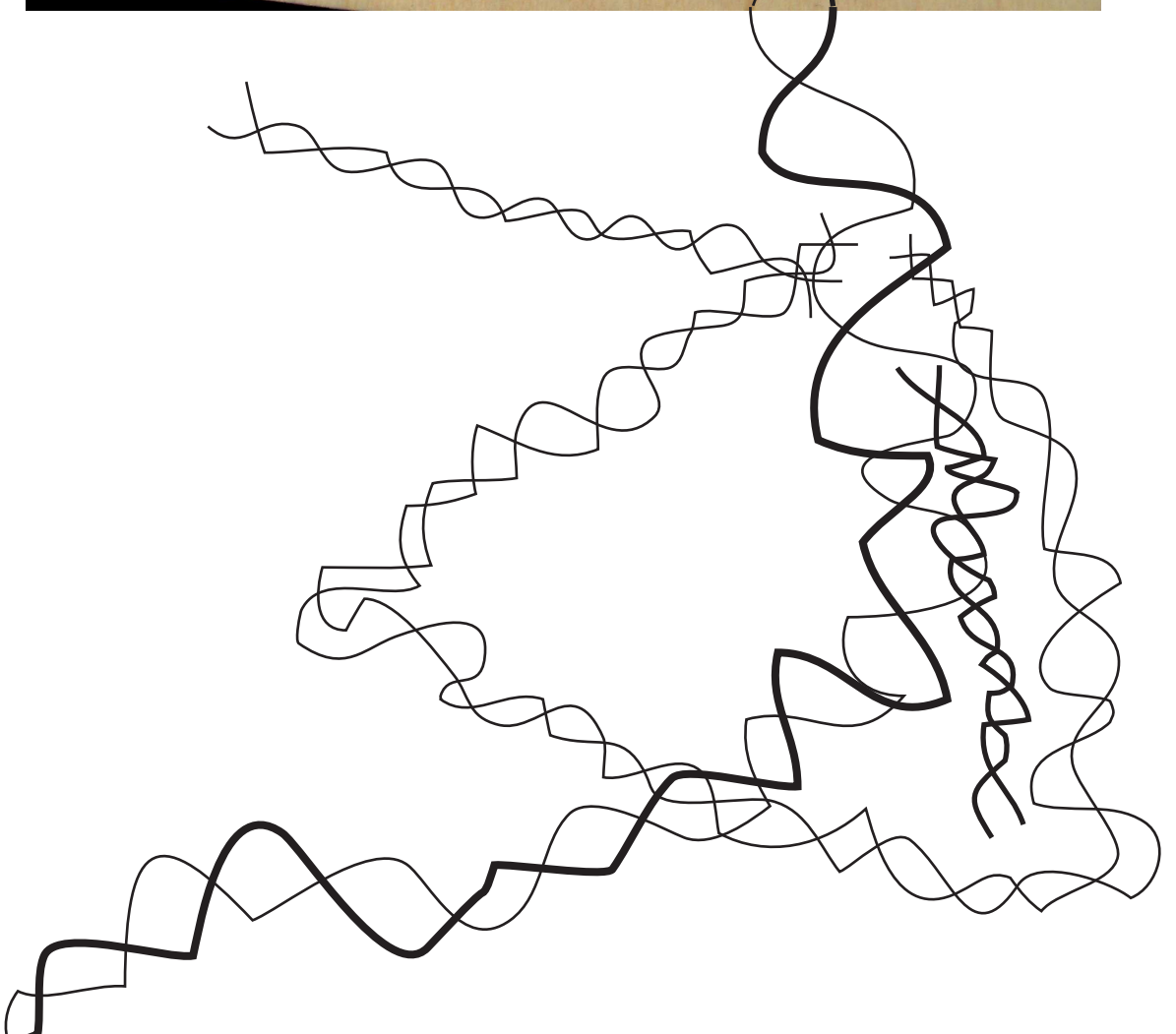

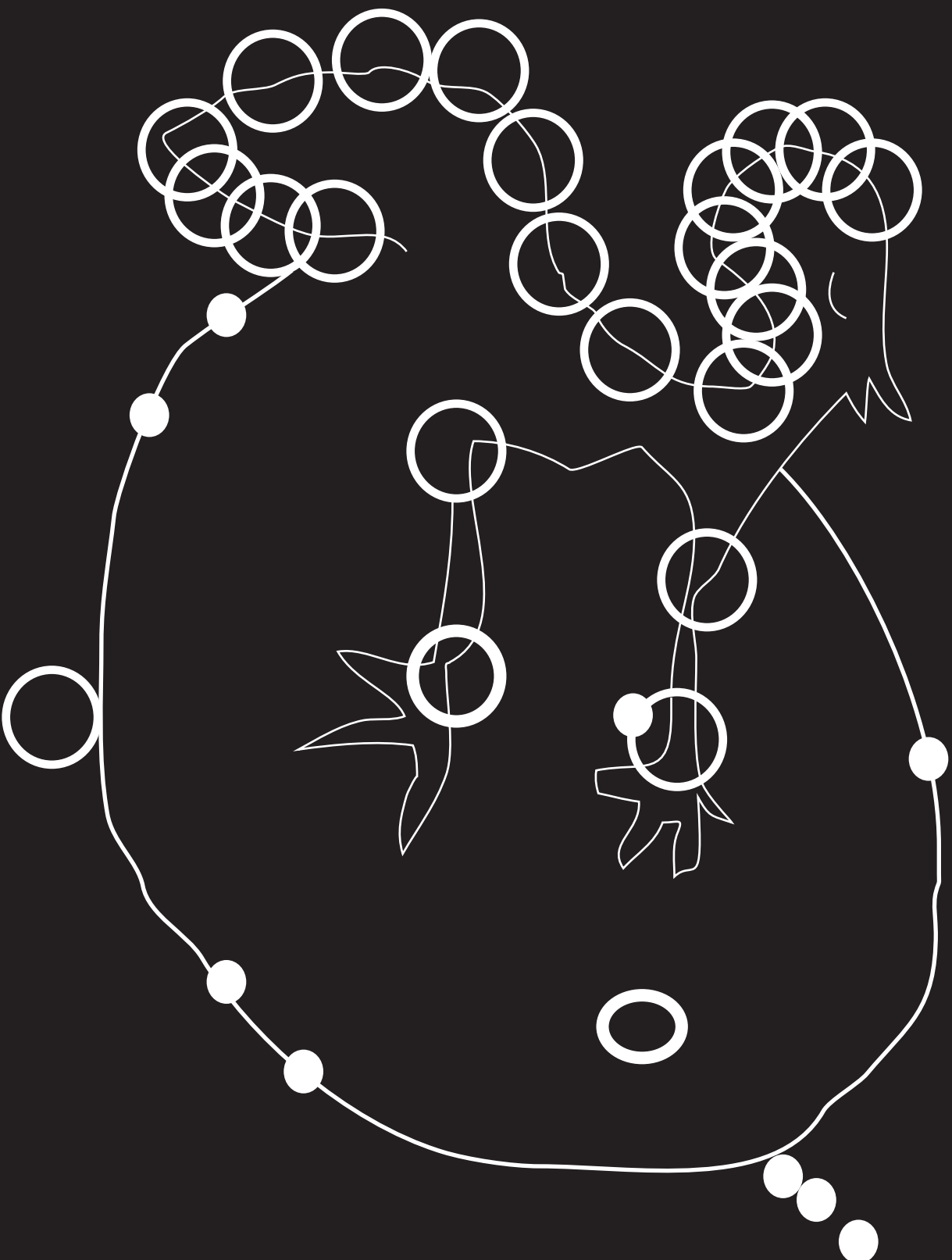

A fal nem látja magát kívülről, hiszen azért állíttatott, hogy csak azokat védje, akik belül vannak.

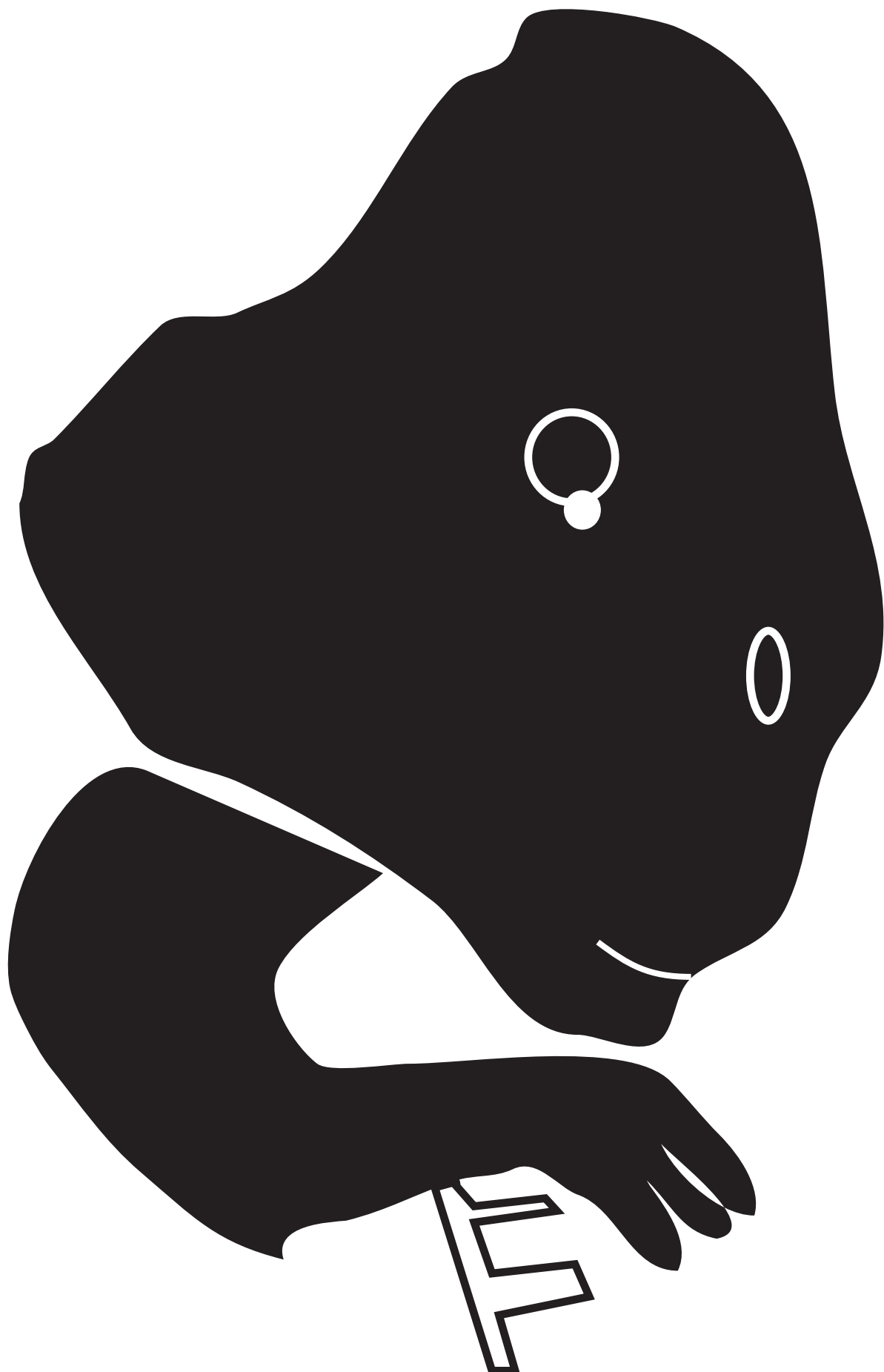
Minden fal valami ellen véd. Mi meg (bent) saját felállított falainkat védjük. Ki törődik azzal, akik kint maradtunk? Kívülre szorultunk, szorítottunk... S hogy mely kéz, kezek* által állíttatott fel igazság, mely igazság egyszer s mint megkérdőjelezhetetlen garancia arra, hogy a bent ragadtak kiválasztottak, s mint ilyen, jók is, s akik kint maradtak, védelemre nem méltóak, kiválasztásra nem méltatnak, tehát mindörökre kintre szorulnak.

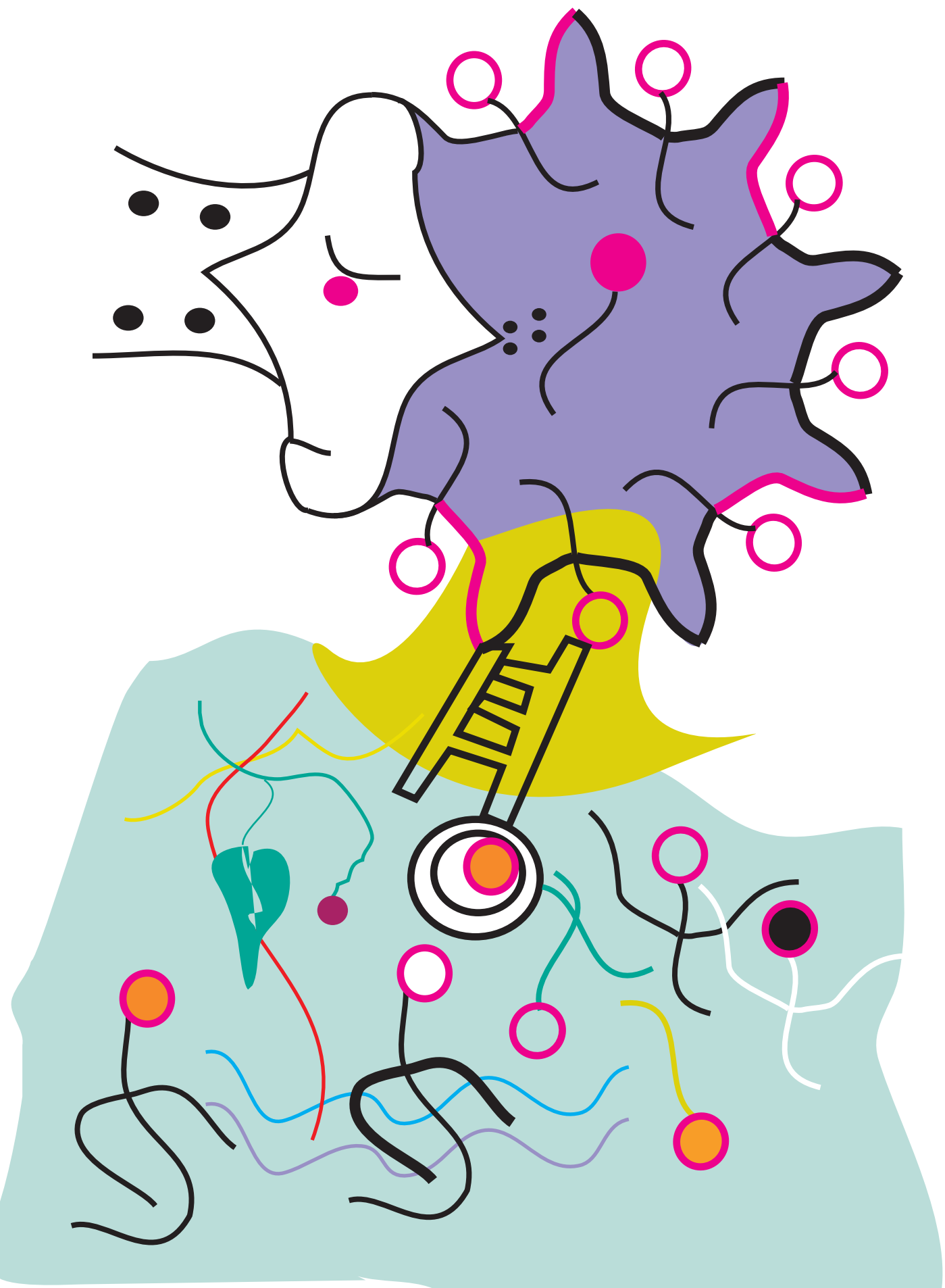
* (kéz kezet fog – fon –)

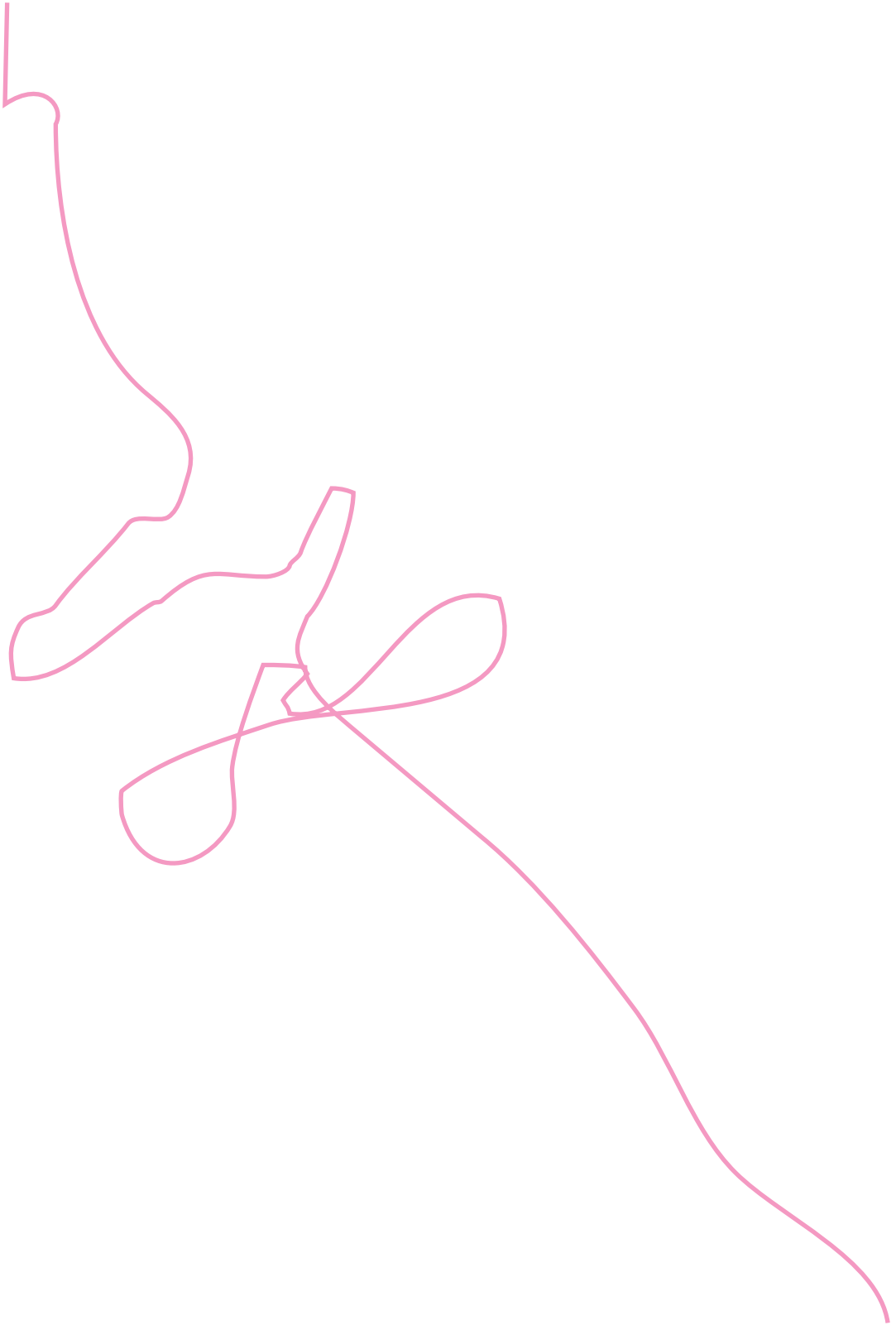
A természet a lebontott falakból nőtt. És egyre lombosodik, ahogy a kar lassan visszaemelkedik. Friss, tiszta források vannak, napfény. Nincsenek falak többé. Újra barlangok vannak, holdfény és meleg takarók. Sosem fázni.

(Új lebontott falak. Nincsenek falak többé.)

Kéz kezet mos. Hullám hullámot. Örvény örvényt.
Láb nyomokat. Nincsenek nyomok. Nincsenek árnyékok falak mögött. Nincsenek rácsok árnyékok fölött.
Álom van. Égi föld. Láb lábat mos. Szárny szárnyon.
Partra vetett szó. Festett szárny.

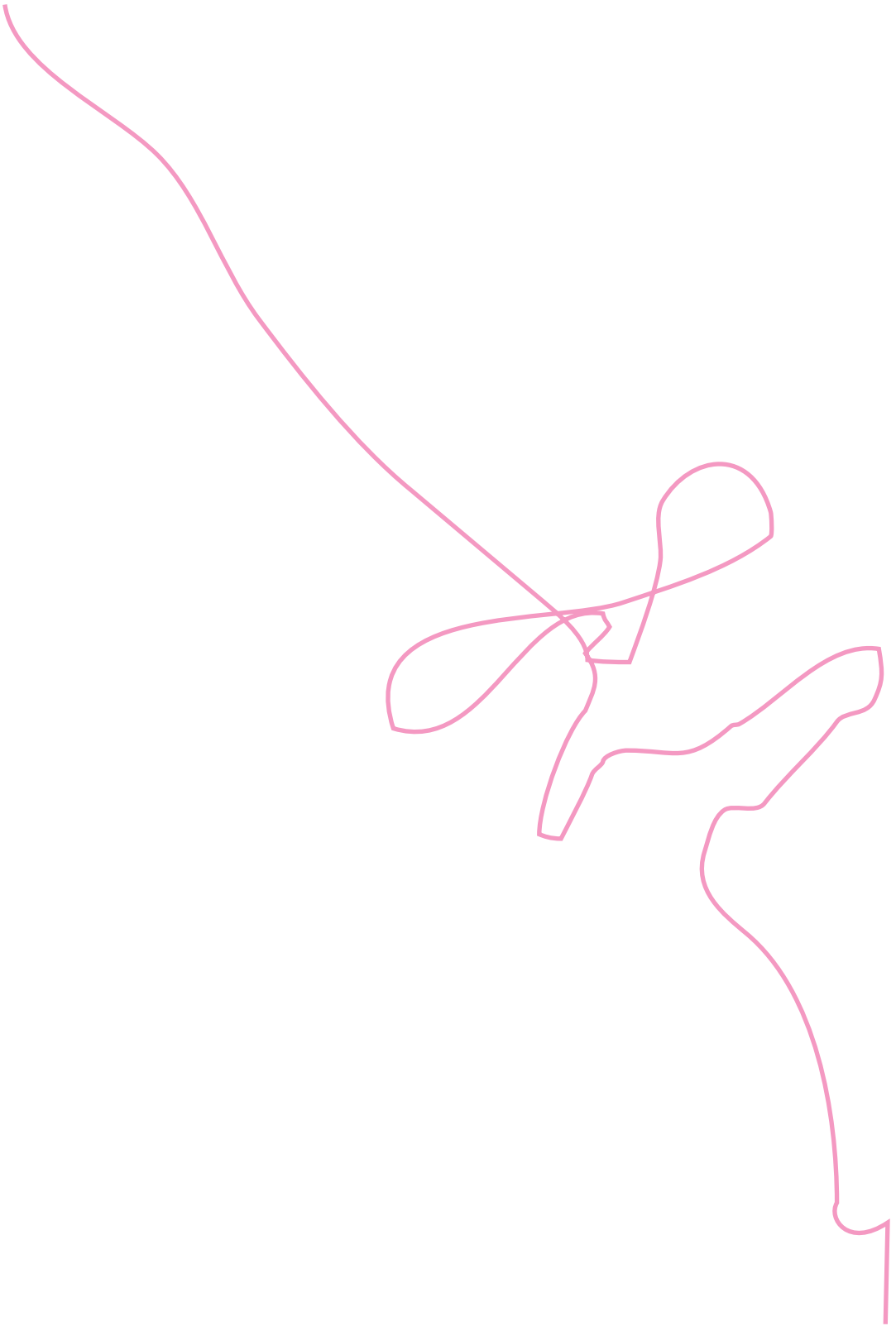
Még e földön – **Levél a túlvilágnak, égi földnek**

egy elveszett levélből – földön innen:

“Azáltal, hogy a földi javakat választotta (s a földi javak birtoklóiként azokat a kezeket, akik engem elveszejtettek útjaikból, s hogy őtet felemeljék) az én igazságommal szemben, egyben megtagadva azt, engem, szellemi és testi létemben egyaránt, mindazon küzdelmeimet tiporva, melyekkel nap nap után kelni vétettem, ráadásul felhasználva azon buzgóságaikat, mi szerint nem áttallott ő is bohócjátékaival mutatva lépten-nyomon felsőbbbséget azok kezei és általa az ő keze nyomán, minthogy figyelése sem javamért, segítségemért szolgált, éppen ellenkezőleg, folyamatos megaláztatásomért volt, egyben szellemem meggyalázása uralmuk, uralkodásuk megtartásáért, ezért kijelentem, elveszíti mind jogát, hogy védelmembe, szeretetembe vegyem, házam az ő háza legyen miután lehunytam szemem.

Ember, amit választ, annak is lesz és marad híve, egyben eszköze. Lehet ember saját magának eszköze is, de ahhoz már saját meggyőződése és ereje kellene, azonban ő neki szükségeltetik a mások ereje, mivel híján van azon erényeknek és tudásnak, mikkel mind-ezek fölé emelkedhetnék. Marad tehát a mások hatalma, annak eszközének lenni, mert saját hitében, annak erejének birtoklásával meg nem áldatott, így erre való képtelenségében, miszerint nem rendelkezik azon szellemi és egyszer s mint erkölcsi erénnyel, mely fedné a teljes ismeret, tudás, azaz a teljesség birtoklását, ebből kifolyólag, mint emberi lény, hiányosnak tekintendő mind a szellemi lételem, mind az emberi erény oldaláról.

Aki fiatalon ezekkel nincs áldva, ezek csírájával, magjával, úgy azt nem szerzi meg élte derekán, 40 éves korában sem, a 18-20. év 1. érettségi fokozatot átlépve 20-25 év múltán az emberöltőnyi érettség 2. időszakában sem. 3. fok már közvetlen halálunk előtt, így aztán annak már úgysem lenne értelme.

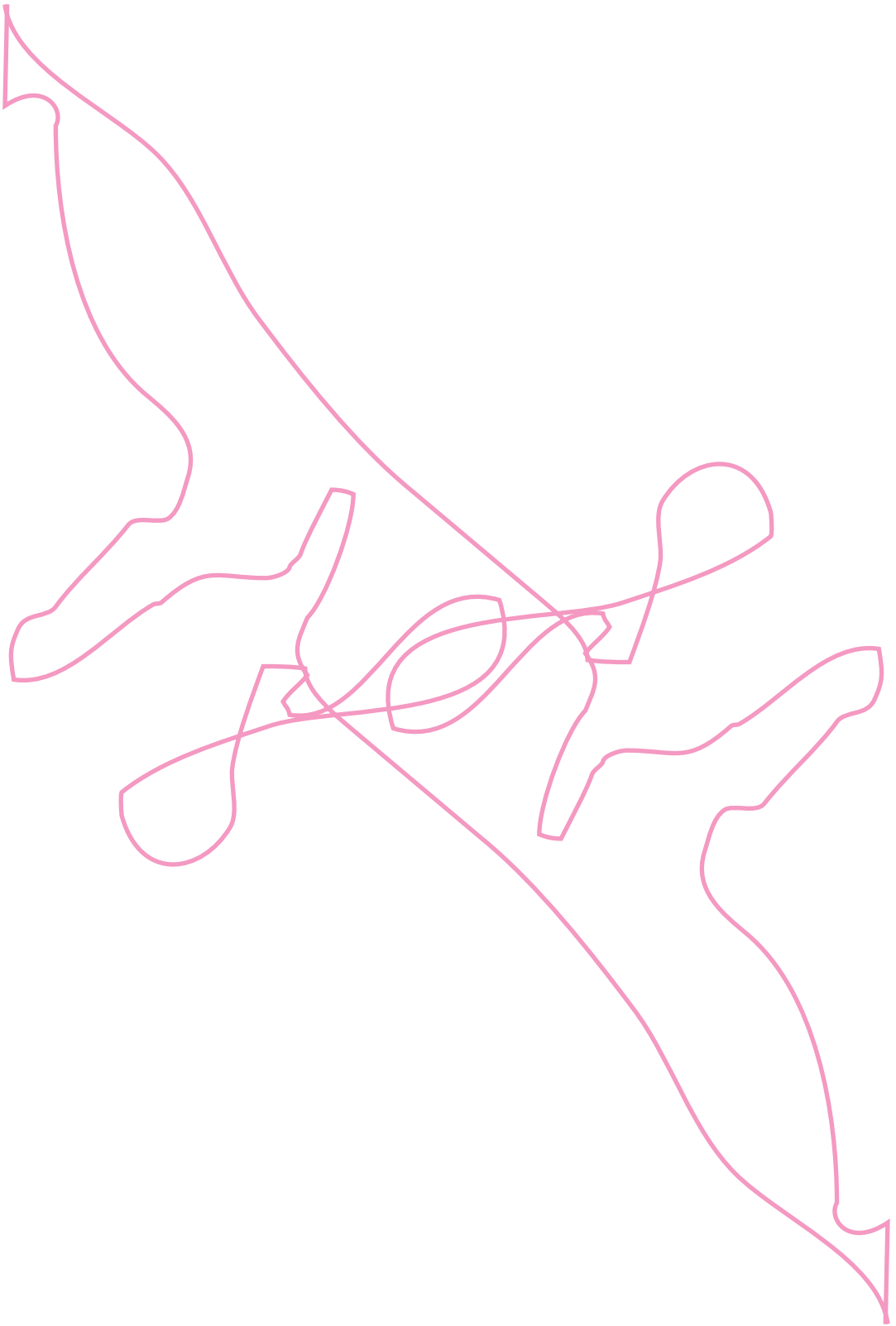

(későbbi időig élők általában visszazsugorodnak csecsemő állapotig, így teljes a kör születéstől elmúlásig, minthogy oda érkezünk, ahonnan indultunk, kivéve a kiváltságosak, akik megérik a 4. érettségi fokozatot ezen az életpályán, minthogy ép elmével maradnak, tehát nem zsugorodnak vissza az eredendő lét állapotunkba)

Bár ki tudja, ha nem földi időben szükséges számolnunk, úgy akár lehetne is értelme bármikor a tudatra ébredésnek, tisztánlátásnak.

Hát legyen azoké, míg engem megtagadott. Hatalom, mely pusztít útjában halandót, de felemel, kiben kedvét látja, kit kedvére talál. A hatalom érdeke szerint választ, az erény valódi tudás, bölcsesség, a mindentudás szemével választ utódot. E kettő között nem könnyű eligazodni, csakis éles látással. Ezt a látást pusztán emberi földről, erőből el nem sajátíthatjuk.

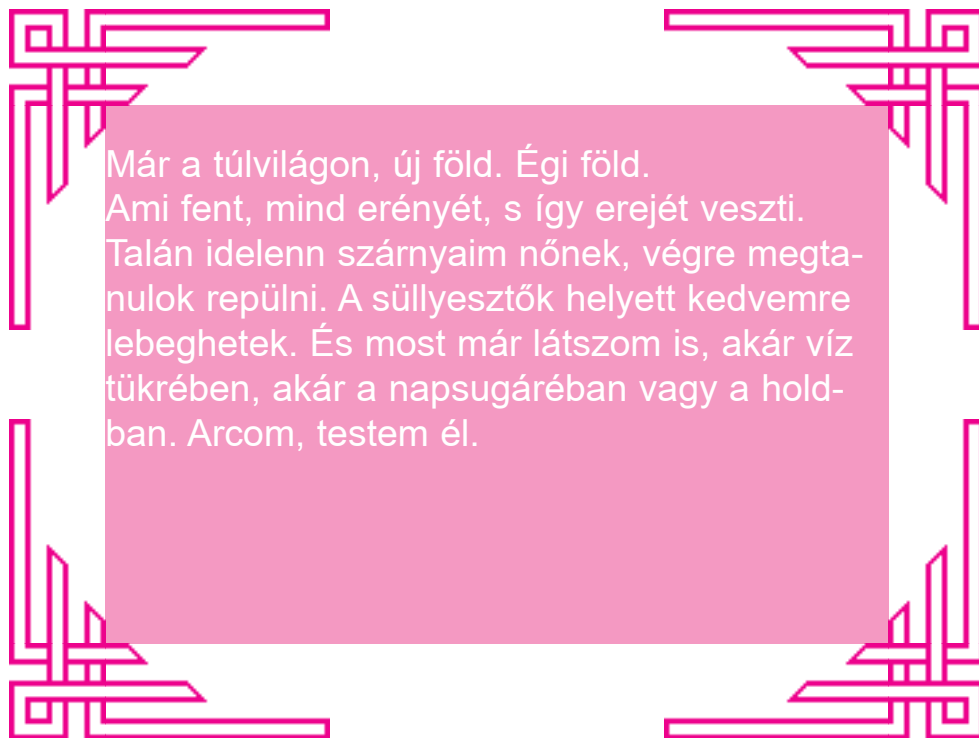
Hittem, 40 év felé eljön a megvilágosodás, de nem látok már esélyt rá, hogy ha feltáródna is előtte küzedelmeim útja, annak igazsága (szereplőivel együtt, igazság, mint valódiság, teljes ismeret, a felszín, az elhallgattató kezek sötét vermében vergődve), úgy bármi is megoldódhatna. Azaz, akkor tisztán, "világosan" látna ez elme ebből az emberből. Minthogy sötétben lát tisztán ember, e földön (valahol álom és ébrenlét közt, de legalábbis élet és halálközeli állapotban bukkanak fel nagy, igazi megvilágosodások), hiszen vágyta a tudást, így megpróbáltatások sora elé állíttatott (túlvilágon – égi földön – ezzel szemben már nincs szükség, nem lesz, küzdelemre, mivel nem lesznek rosszak, ártalmasak – nyomok, ahogy némán tűnedeznek –, melyek már nem az ártatlanok nyomtalan nyomai, mint e földön, ezért távol tartandnak sötétségek), ember világosságban pedig, csupán érzékszerveit fürdeti, kényezteti. Ez szükséges a kellemes, jó emberi közérzethez. De ez utóbbi, egyedül, önmagában még e földön nem jelenti a szellemet is. A sötétség együtt a világossággal, mint ahogy az éleslátás (tudás) –

agynak tetsző – és az esztétika, szemnek tetsző, együtt képes igazán nagy, tökéletes dolgokra. A középszerű tudás pedig rendszereket sző, olyanokat, melyek nincsenek a teljesség birtokában. (Vagy csak világosban, vagy csak sötétben tapogatóznak. Aki csak világosban, az a felfele vágyakozó, a könnyedebb vagy könnyebb utat választó, aki pedig csak a sötétben, világosságtól eltakarva, csak a rosszat látó, hiszen amit tapasztal ember, annak eszköze.) Ritkán születnek olyan tökéletes szerkezetek (ezek olykor igen aprók, máskor nagyobb vagy óriások, sosem méretfüggők), amelyek mindennel, amiben csak léteznek, ok-okozati, eredendő és fejlődésbeni állapotukban, teljes kapcsolati összefüggésben vannak.

Ez ember tehát élvezi életében azon kezek által adta kiváltságokat, mely által én elvéttettem e földön, hát úgy legyen. Engem meg nem téveszt egyetlen játéka, mely arra hivatott, hogy ezt a birodalmat, mely őt felemelte (s enegemet elpusztított, föld porává tiportatott), erősítse, általa magát bebiztosítsa, mint ahogy e földön oly sok oktalán lény, hiú, önös érdekű céloktól sújtva, így tesz. Hát legyen, de nélkülem.”

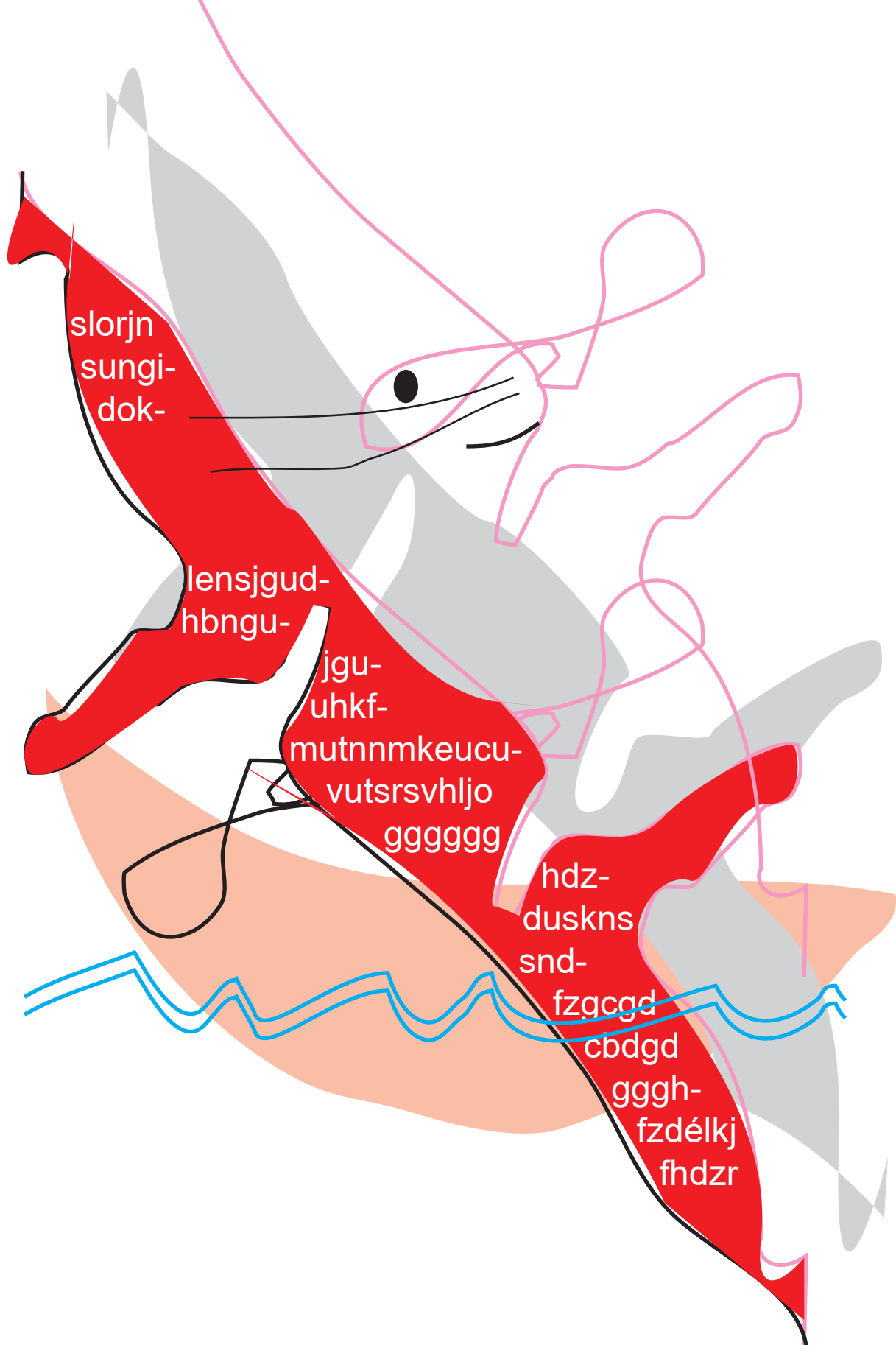
(ennyi a levélből, ami maradt)

Nyulacska, akkor most, hogy itt ezen az új földön nem érvényes ez a régi időből talált levél, összekötözzük szépen, kötünk rá csokrot, madzagot, és elengedhetjük a vizen. Csinálunk neki csónakot.

Csak annyit még, hogy az igazán érzékeny emberi szellem, lélek az, amelyik a sötétben is lát világosan is, és a világosan is lát sötéten is. Így még csak nem is szükséges elválasztani e kettőt és aztán utólag összekötni, hanem a legnagyobb természetességgel ezek ketten mindig és minden helyzetben összetartoznak.

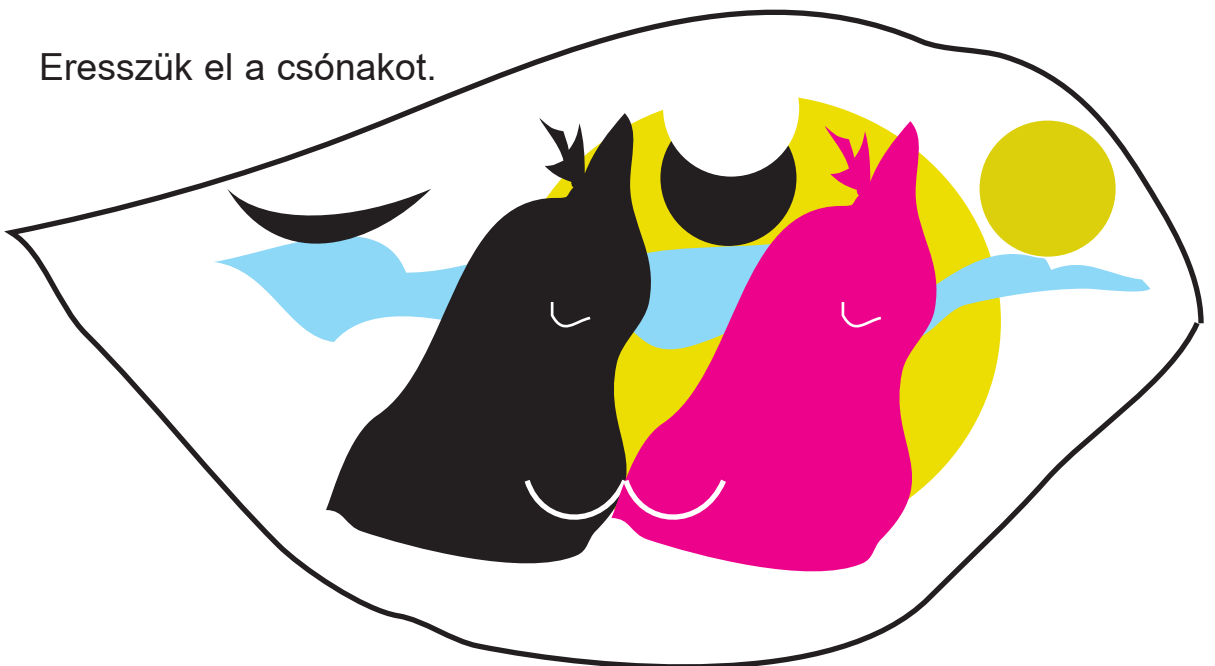
Igen, és még az árnyékok is, minthogy valójában nincsenek, kedvesebbek, barátságosabbak. De hát nem mindegy, nyulacska, ha úgylis elengedjük a csónakon.

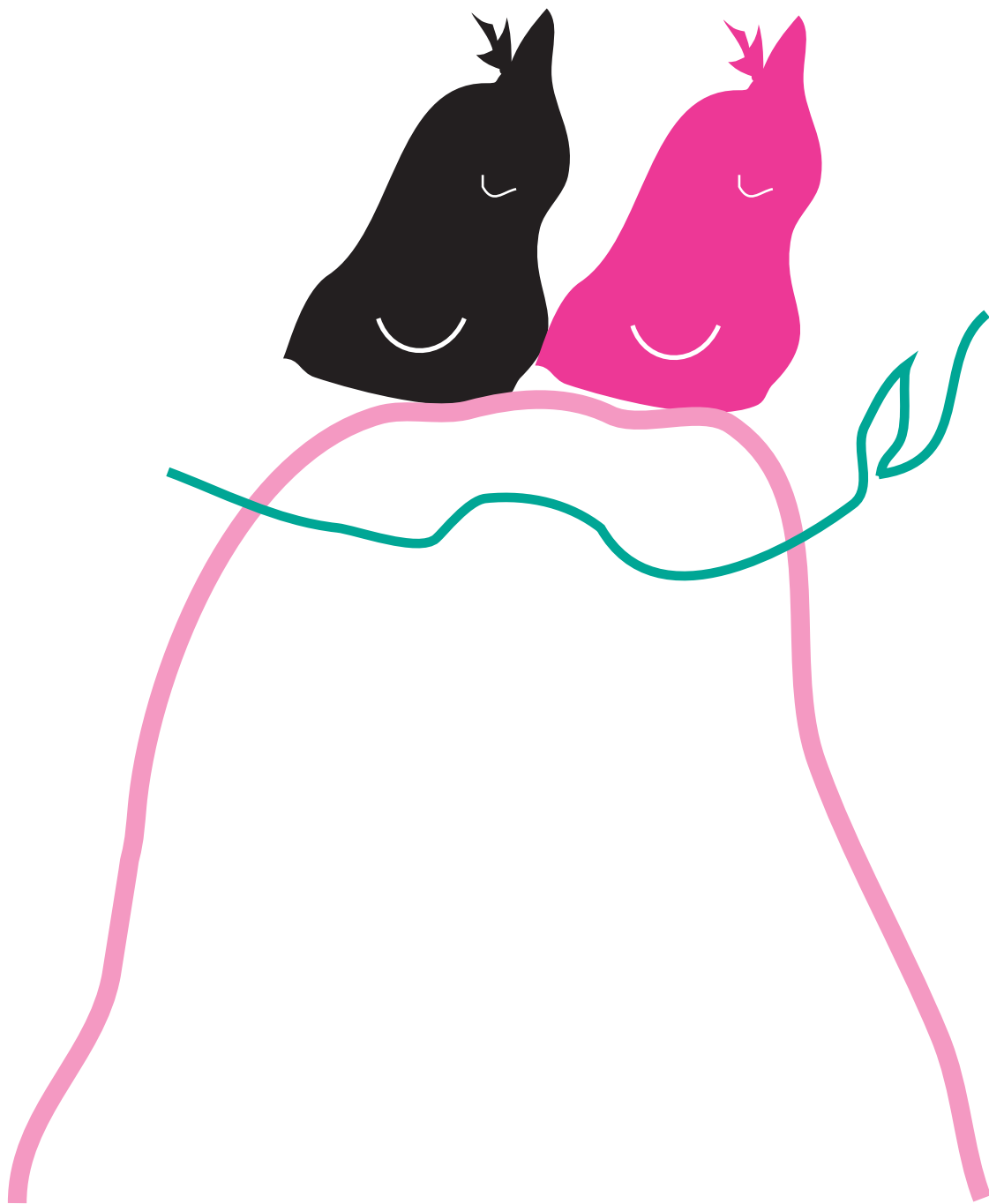

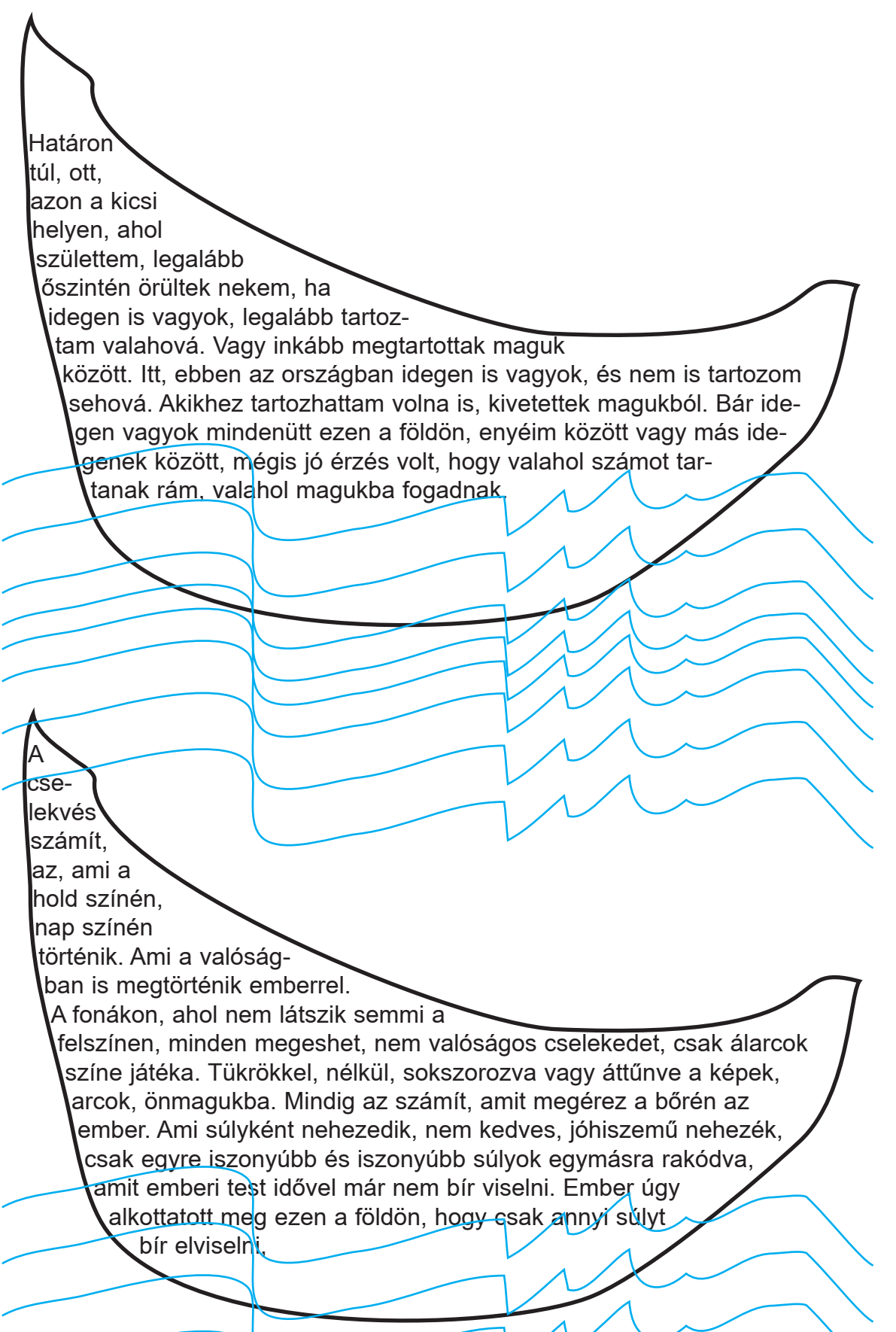
És még más dolog is van, ami nem érvényes itt ezen az új földön. Például, hogy itt nincs idő sem, tehát olyan sem létezik, hogy kortárs vagy nem kortárs, kategória, megítélni. Nos, akkor, mivel te amúgy is a régi földön kuriózum, egy egészen egyedi darab voltál, lény, persze, csak most időtlenítettem, tárgyasítottam az időt, nos, nem tucatba, csomóba tartoztál, mely azonos vagy azonos alapokra fektetett ideológián nyughatott, egy közösségén, de legalábbis ennek híveként befogadott, közéjük tartozó cselekvő, egy bebiztosított, szilárd alapkövön burjánzó élvező, mint minden kortárs, ahogy többnyire csak jelen időben él, s ez idővel alkuszik régiek nyomán, ellenben te, mint ezen jelen időkből elvett, minden időket túlszárnyaltál. Nos, mint ahogy nem létezik itt ezen a földön többé idő sem, örökkévalóság van, nem szükségesek a kategóriák sem, sőt, ilyennek még csak árnyéka sem merülhet fel... *“kortárs művész lehettem volna”*,

vége kedvedre játszatsz, alkothatsz. Vége az ilyen vagy olyan kizáró kategóriáknak, mint jól bejáratott használható, s minthogy csak jó létezik, tehát rossz vagy gátoló akarat sincs, úgy e földön már tiltás sincsen, csak ölelő együttálmodás. (Támogatás.)

Eresszük el a csónakot.

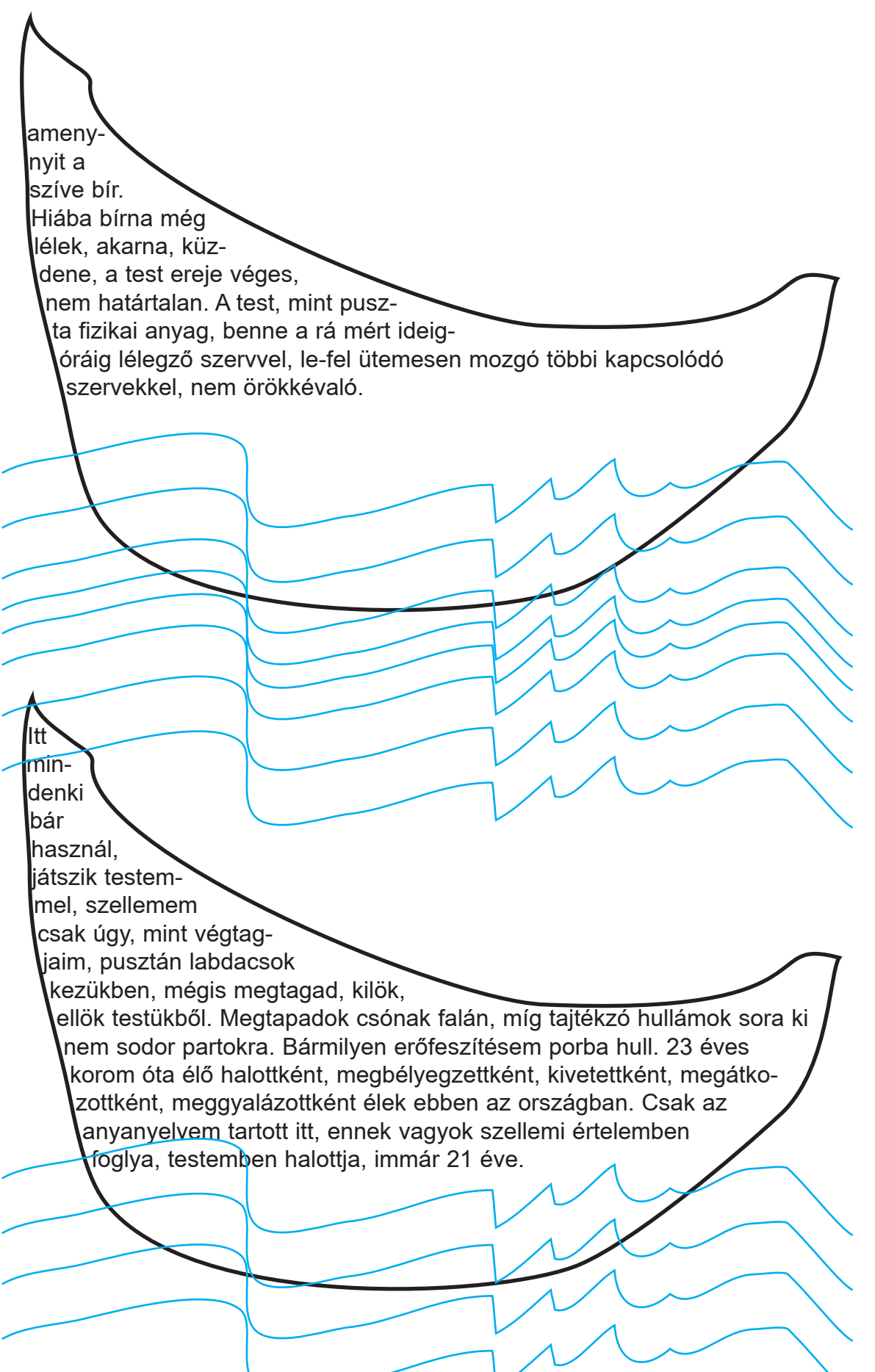

Határon
túl, ott,
azon a kicsi
helyen, ahol
születtem, legalább
őszintén örültek nekem, ha
idegen is vagyok, legalább tartoz-
tam valahová. Vagy inkább megtartottak maguk
között. Itt, ebben az országban idegen is vagyok, és nem is tartozom
sehová. Akikhez tartozhattam volna is, kivetettek magukból. Bár ide-
gen vagyok mindenütt ezen a földön, enyéim között vagy más ide-
genek között, mégis jó érzés volt, hogy valahol számot tar-
tanak rám, valahol magukba fogadnak.

A
cse-
lekvés
számít,
az, ami a
hold színén,
nap színén
történik. Ami a valóság-
ban is megtörténik emberrel.

A fonákon, ahol nem látszik semmi a
felszínen, minden megeshet, nem valóságos cselekedet, csak álarcok
színe játéka. Tükrökkel, nélkül, sokszorozva vagy áttűnve a képek,
arcok, önmagukba. Mindig az számít, amit megérez a bőrén az
ember. Ami súlyként nehezedik, nem kedves, jóhiszemű nehezék,
csak egyre iszonyúbb és iszonyúbb súlyok egymásra rakódva,
amit emberi test idővel már nem bír viselni. Ember úgy
alkottatott meg ezen a földön, hogy csak annyi súlyt
bír elviselni.

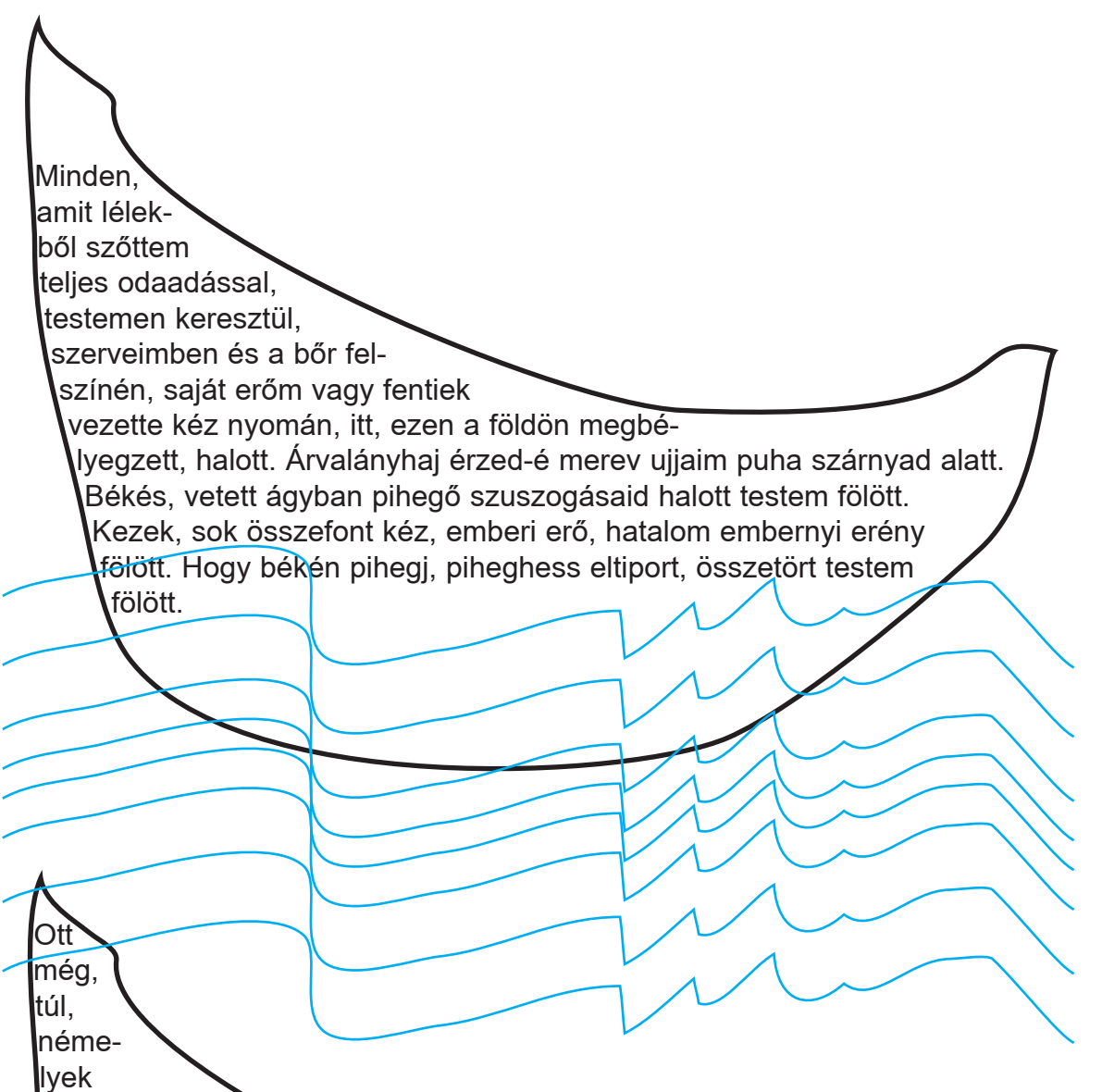

ameny-
nyit a
szíve bír.

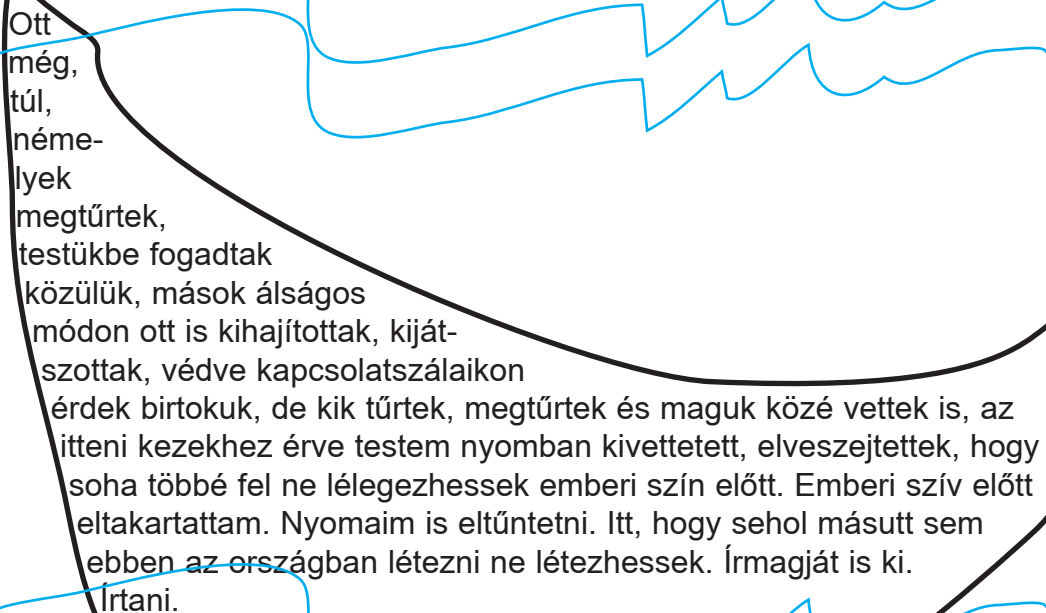
Hiába bírna még
lélek, akarna, küz-
dene, a test ereje véges,
nem határtalan. A test, mint pusz-
ta fizikai anyag, benne a rá mért ideig-
óraig lélegző szervvel, le-fel ütemesen mozgó többi kapcsolódó
szervekkel, nem örökkévaló.

Itt
min-
denki
bár

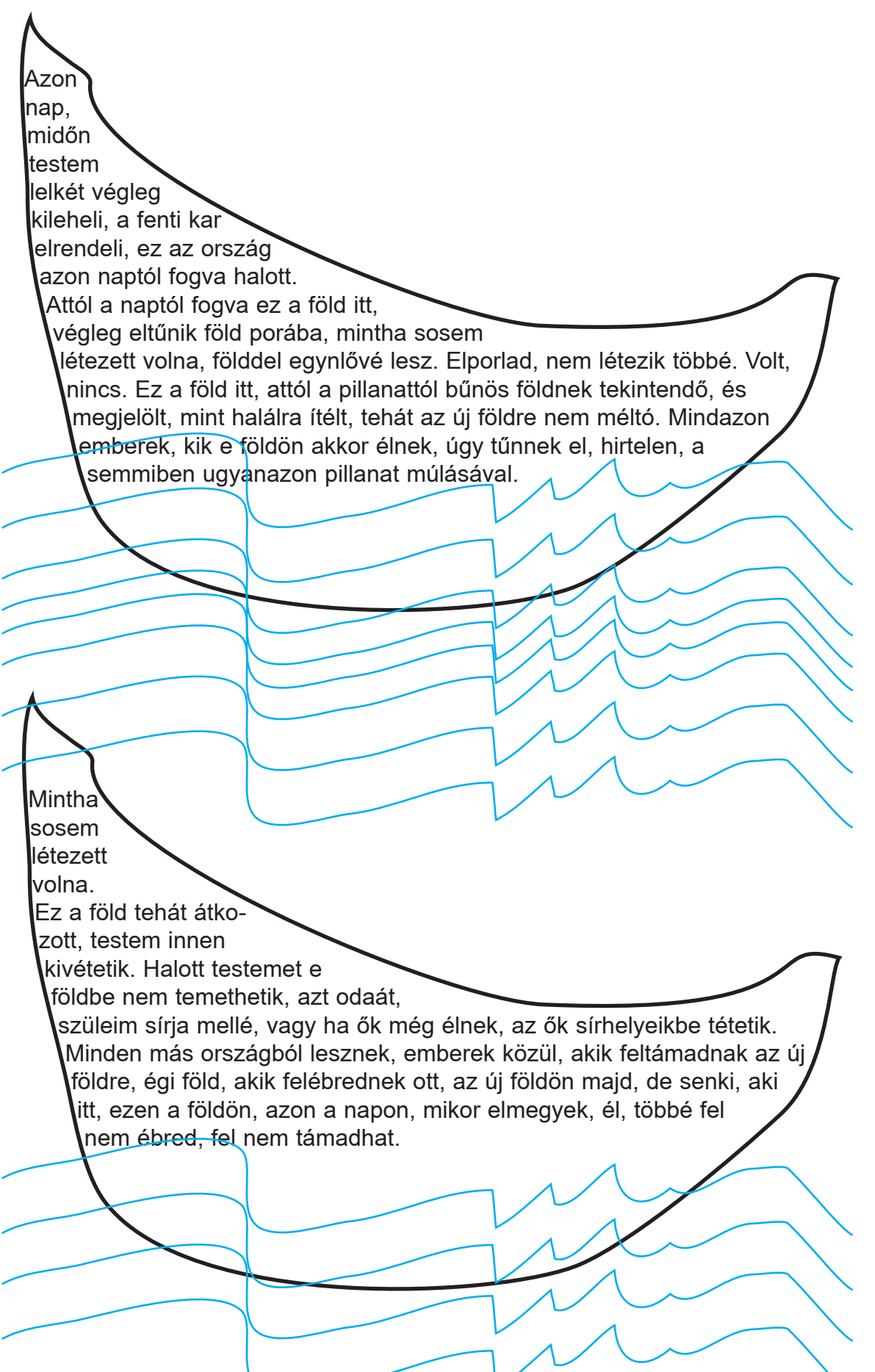
használ,
játszik testem-
mel, szellemem
csak úgy, mint végtag-
jaim, pusztán labdacso-
közben, mégis megtagad, kilök,
ellök testükből. Megtapadok csónak falán, míg tajtékozó hullámok sora ki-
nem sodor partokra. Bármilyen erőfeszítésem porba hull. 23 éves
korom óta élő halottként, megbélyegzettként, kivetettként, megátko-
zottként, meggyalázottként élek ebben az országban. Csak az
anyanyelvem tartott itt, ennek vagyok szellemi értelemben
foglya, testemben halottja, immár 21 éve.

Minden,
amit lélek-
ből szőttem
teljes odaadással,
testemen keresztül,
szerveimben és a bőr fel-
színén, saját erőm vagy fentiek
vezette kéz nyomán, itt, ezen a földön megbé-
lyegzett, halott. Árvalányhaj érzed-é merev ujjaim puha szárnyad alatt.
Békés, vetett ágyban pihegő szuszogásaid halott testem fölött.
Kezek, sok összefont kéz, emberi erő, hatalom embernyi erény
fölött. Hogy békén pihegj, piheghess eltiport, összetört testem
fölött.

Ott
még,
túl,
néme-
lyek
megtűrtek,
testükbe fogadtak
közülük, mások álságos
módon ott is kihajítottak, kiját-
szottak, védve kapcsolatszálaikon
érdek birtokuk, de kik tűrtek, megtűrtek és maguk közé vettek is, az
itteni kezekhez érve testem nyomban kivettetett, elveszejtettek, hogy
soha többé fel ne lélegezhessek emberi szín előtt. Emberi szív előtt
eltakartattam. Nyomaim is eltüntetni. Itt, hogy sehol másutt sem
ebben az országban létezni ne létezhessek. Írmagját is ki.
Írtani.

Azon
nap,
midőn
testem
lelkét végleg
kileheli, a fenti kar
elrendeli, ez az ország
azon naptól fogva halott.

Attól a naptól fogva ez a föld itt,
végleg eltűnik föld porába, mintha sosem
létezett volna, földdel egynővé lesz. Elporlad, nem létezik többé. Volt,
nincs. Ez a föld itt, attól a pillanattól bűnös földnek tekintendő, és
megjelölt, mint halálra ítélt, tehát az új földre nem méltó. Mindazon
emberek, kik e földön akkor élnek, úgy tűnnek el, hirtelen, a
semmiben ugyanazon pillanat múlásával.

Mintha
sosem
létezett
volna.

Ez a föld tehát átko-
zott, testem innen
kivétezik. Halott testemet e
földbe nem temethetik, azt odaát,
szüleim sírja mellé, vagy ha ők még élnek, az ők sírhelyeikbe tétetik.
Minden más országból lesznek, emberek közül, akik feltámadnak az új
földre, égi föld, akik felébrednek ott, az új földön majd, de senki, aki
itt, ezen a földön, azon a napon, mikor elmegyek, él, többé fel
nem ébred, fel nem támadhat.

Átko-
zott
föld,
testem
kivéteik.

Olyannal büntettek,
amit nem követtem el, e
földön, emberek, és olyanokért bün-
tetnek mai napig, miket el nem követek. Hogy
bűnös lennék azért, mert az átlaghoz képest tiszta, békés gyermekko-
rom volt, tehát bűnhődjek érett koromra és azon túl örökké ezen a
földön, míg ki nem lehelem lelkem. Kivettetnek mindenhol

ez
idők-
ben.

Mintha
nekem
közöm lenne
ahhoz, hogy ki
zsenge gyermekkorában
elveszíti szülője egyik felét
vagy mindkettőt, vagy mert az bűnös
vagy mindkettő bűnös, tehát azok bűneik miatt, vagy mert ugyan bunte-
lenek, de e földi sors mancsa kíméletlen, e sors átkáért én, kinek gyer-
mekkora vétlen, nem tisztátlan, megbűnhődjek érte, csak mert e földi
gyarló, önző, saját kiválasztottjait főntebb érdeke s nem érdeme
szerint választ, ez emberi hatalom vétke. Fenti kéz látja
lelkem, s tudja, kiket szerencsétlen sorsukban védtem, s
mai napig még élek, védek.

De azt is, hogy ily meg-bélyegzést vétlen származásomért nem érdelek. Mintha én ez okból s e miatt vettetnék ki jóból, javakból, hogy az, ki mások miatt éretlen, lett legyen ártatlan gyermeki testében szenvedett, most rajtam essék meg földi szenvedés. Mindenki, aki arra érdemes, származáson, nem, élethelyzetén innen és túl, legyen egyenlő mód, jelleme, tettei, adottsága és képessége, s nem származása szerint ítélve. Hogy méltán segíthesse egymást gyermekkorában és azután szenvedő. Ne legyen földön helye még több szenvedésnek.

Sem bármilyen felekezet szerint való megítélés. Mint ahogy mondtam régebb, nemzetek sem lesznek, csak jó- vagy rossz akaratú emberi lény. Emberi méltóságában, akinek van, mindenki lett legyen új földön, égi föld, ítélve s megtámogatva, egyenlőn. Senki felmenője mián ne szerezhesen sem előnyt, sem hátrányt e földi életének saját erejéből, képessége szárnyán való kivirágzásán. Mind ez emberi test és elme legyen áldott és örökkévaló azon új világ földjén.

Nem az egyén bukása, hanem a rendszeré, amiben érvényesülni szeretne, de nincs hely annak, amit jóhiszeműen bár, jószándékkal és képességgel szeretne képviselni, ez az igazi probléma e földi társadalmakban. Tehát a rendszer működőképtelenségét (a rendszer és annak működtetői képtelenségét) nem szabad rávetíteni az egyénre, hogy ha nem tud egy rosszul működő rendszerben érvényesülni (mert akadályoztatva van), az az ő hibája.

Naiv, mert a rendszer (mindenkori jelen rendszerek) valóságához képest álmokkal jön, más szóval egyéni képesség és szükségletekkel, és azok szétmálltak, pukkantak, mert a valóság más, akkor nagyobb valószínűsége van annak, hogy az a valóság működik rosszul, nem pedig az egyén. Ott kellene a hibát megkeresni. Legalábbis nem automatikusan rávetíteni a problémát, kizáróan az egyén hibájára. Nos, az a naiv, megkockáztatom, aki a rendszerrel szemben az egyént marasztalja el.

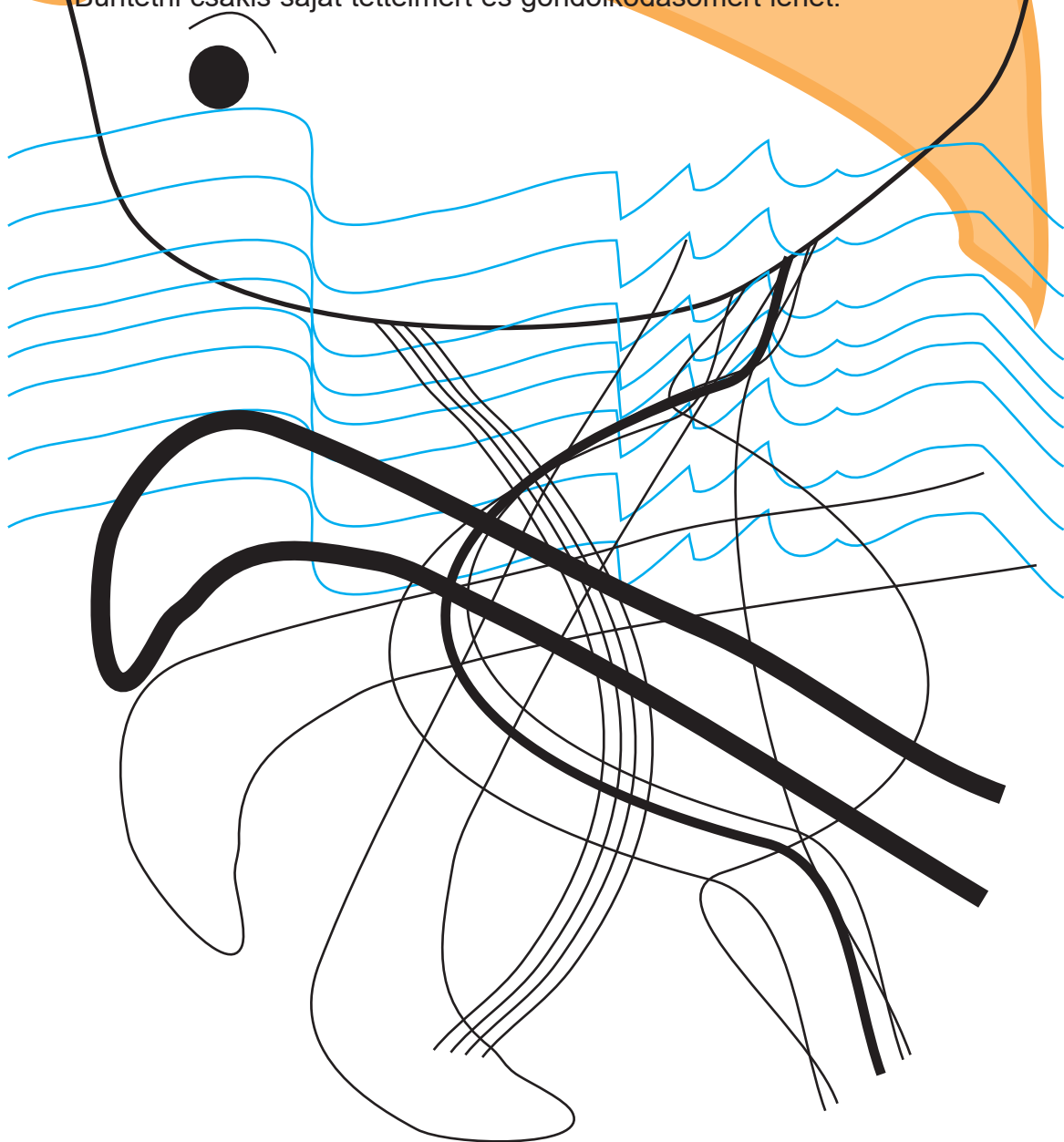
Igenis rossz beidegződést, nevelést adnak a rendszerek, hivatalok, a szüleink pedig, személyes környezetünk, jót, de legalábbis jobbat, amikor szép, őszinte vágyakkal indulunk az életnek, de az még nem olyan érett, hogy azt a tudást, képességet biztos kezelni tudja, tehát a rendszer feladata lenne megtalálni a módot, utat nyitni, hogy az ilyen képességek és adottságok később, kint az életben is megtalálják saját helyük. Jó lehet szüleink sem mindig nevelnek jól, abból is tanulni, továbblépni,

mindenesetre egy pozitív alapot adhatnak az induláshoz. Rossz, fejletlen az a rendszer, amikor a képzettek és kreatívak, újat, jobbat keresők a megszenvedők, a használható, betörhető eszközök pedig, akik végrehajtok inkább, mintsem gondolkodók, a sikeresek. A rendszerben sikeres alkalmazottnak ne legyenek külön igényei, egyéni elvei, akkor biztos helye van a rendszer gépezetben, mert akkor maga is egy jól működtethető gépezet.

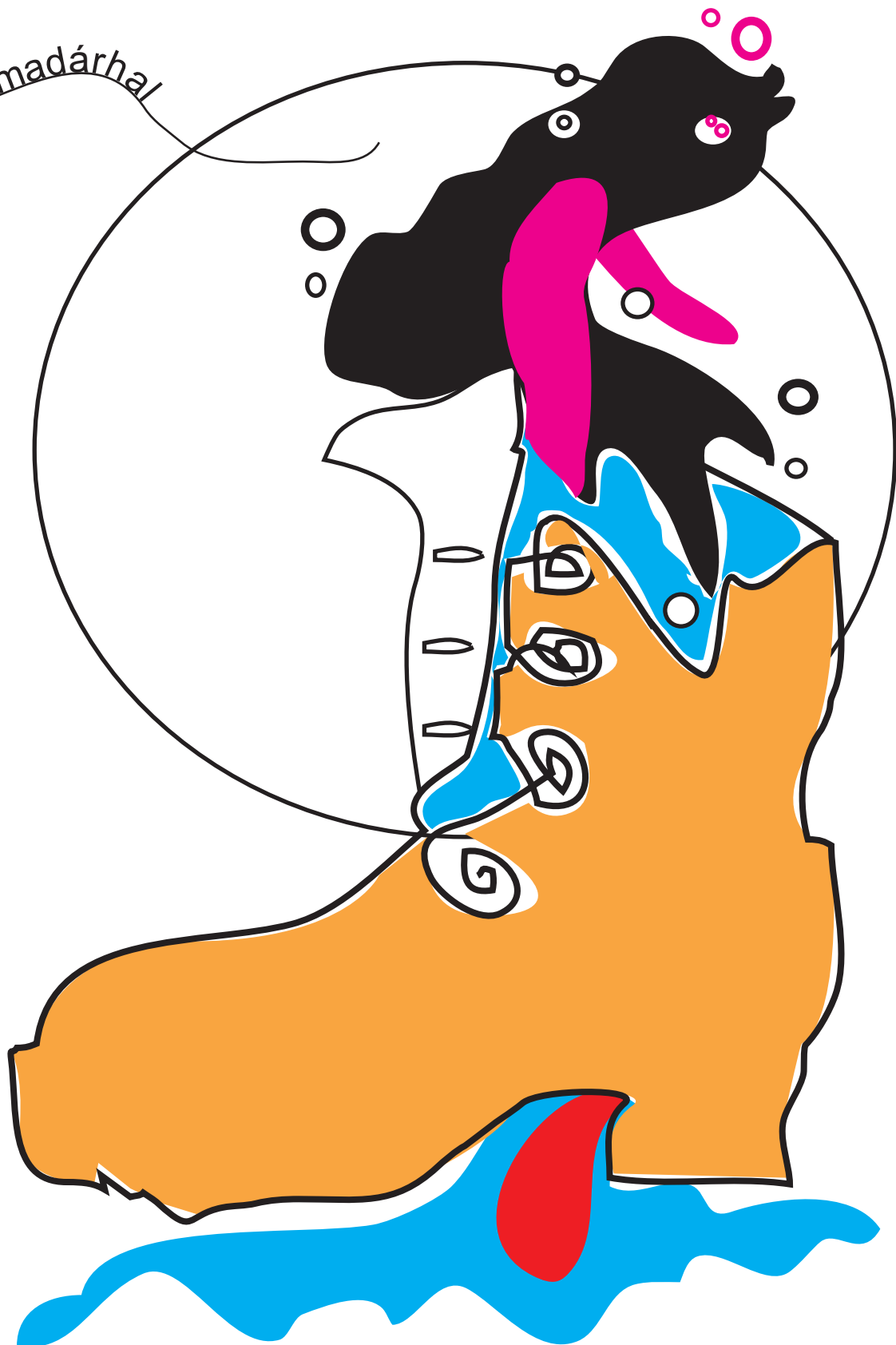
Én
nem

vagyok
felelős,
csakis saját
tetteimért. Sem
szüleim, sem hozzám tar-
tozók tetteiért vagy gondol-
kodásáért felelős nem vagyok.

Büntetni csakis saját tetteimért és gondolkodásomért lehet.

madárhaj

Noha szép
volt, szépnek
látszott min-
den, mégis
otthon, egész
gyermekkoromban
mostohának éreztem
magam. Az udvaron, a
lakásunkban, a 4 fal
között, az
iskolában, a ját-
szótéren, min-
denütt. Pedig
kívülről rendben
volt minden.
Kiegyensúlyozott,
boldognak mond-
ható szép gyer-
mekkorom volt. Falun,
a nagyszüleimnél min-
den mintha másként lett
volna. Megnyíltak
kapuk, tágultak falak,
és mindenhová ki- és
be lehetett menni.

Ó,
természet, be kár
pedig, hogy szerettem ezen a
földön élni.

Egyetlen dolgot nem tud Isten se ezen a
földön, hogy valakit ember, aki nem szeret,
nem tud szeretni, szeressen. Ez, amit tudattal,
legnemesebb igyekezettel sem lehet, ez az, ami
csupán érzésből foganhat meg. Belülről. Tudattal lehet
hazudni (akár kifele is), más-
nak, önmagunknak, de ez a
tudat amikor megnyilvánul, elárul
bennünket. Kérdés, hogy az a valaki
szeret-e bennünket. Ha igen, probléma,
hogy aki bennünket szeret, nem tudjuk
viszontszeretni.
Ellenkező eset-
ben is probléma,
ha az a valaki
bennünket
nem szeret,

csupán
tudattal igyekszik ennek látszatát
kelteni, és mi tehetetlenek vagyunk
szeretetünkben.

Akit nem akarnak, azt "technikailag" sem fognak sohasem elfogad-
ni. A technika ürügy, ahogy minden más is. Bármilyen. A technika is addig
technika, amíg akarják. Azon túl akármilyen minőség lehet, le is út, fel is.
Előítéletünk felülír minden képességet. "Mindent megteszünk, hogy ne tudj
érvényesülni." Ez a mondat egy világot jelent egyik ember számára, aki mondja,
az összes többi társellemmel, egyeddel, akik beletartoznak, másiknak életfogy-
tiglan tartó világ összeomlást. Mert mi ennek az
értelme: bármit csinálsz,
megtaláljuk a módját,
hogy ellehetetlenítsünk.
És még azt
merészeljük
mondani, de gondolni
is, hogy jobbak

vagyunk
múlt koroknál. Hisszük
is ezt. És neveljük is ennek
hitét gyermekeinkben. Pedig
innen már nincs ereje technikának sem
embernek, ha egyszer összefogás összefog. Ó,
természet, be kár pedig. Milyen szép is lehetett
volna.

Vigyázott, hogy mi felszínen látszik,
tisztára legyen mosva. A mocskos
játékok pedig mind a láthatatlanban,
bent estek meg. Hogy mi a tiszta és
mi a mocskos. Amikor beleállunk a
vödörbe, még tiszták vagyunk, amikor
kiszállunk, látható, mennyi kosz vált el
belőlünk. A habok képesek minden koszt rólunk
átvenni, hogy amikor kiszállunk, is tisztáknak
látsszunk.

Pedánsan
vigyázott,
kívülre mit láttasson,
hogy bent játékát kedvére
végezhesse. És ember, ki ítéletre
rendeltetett, kintről szemrebbenés nélkül
ítél. Ember pedig védve van, hiszen onnan jól
látható, evidens, hogy nem csinált semmit. Minthogy
vigyázott, ne hagyjon nyomot sehol, papíron, levélen, semmi
olyanon, amiből bármi visszavezethető. Ellenben vigyázott, meg-
maradjon minden olyan nyom, amely a másokra terhelő bizonyíték.
Valósággal előkészítette ezeket a nyomokat a felszínen, hogy megtörtén-
hessen. Mindent igen tudatosan véghezvitt. Ezek a halak, hogy siklanak.
Nem lehet észrevenni. Még saját testükön is átsiklanak. Alighogy
elkapnád, kisiklanak kezed-
ből. Halat csak hal képes
felfalni természetes
létállapotban.

Nagyobb
hal a kisebbet. Vigyáz hal hal
között. Halak közepében. Nagy súly kis súly. Van, hogy elmegy
egymás mellett. Kis súly kis súly, segít egymásból. Kis súly nagy súly
elfér egymástól. Bámul viziló száj tornácról. Hal siklik,
viziló fuldokol.

Kinek istenek, kinek evolúció. Mindkettő fentiek kezéből
markol. Melyiket földre tart meg, tartogat, másikból elvesz,
mindtől megfoszt, hogy máshová emeljen. Büntet, hogy
kiérdemeljen másikat.

Ahol erőszak uralkodik, és csak az, míg
szem ellát, a tisztességesek pusztulnak el.

Ahol
nincs
könyörület,
mind a
tisztességesek
esnek el.
Kérdés, miért. Hogy
valóban kiemeljen? A
kor átfordulhat-e kor-
látain, a saját
testén. Különben,
miért?

Még
a "technikához":

(ha támadjuk egyik oldalról, védjük is meg ugyanitt)

Minden sztereotípia addig, míg egyedi helyzeteink vannak, eltérve átlagtól, általánostól (*átlag, mely egyszer s mint szürke hétköznapi, s mint ilyen, egyben jelentéktelen, szokványos, jobbára nem akasztva meg tekintetünk*), 20 %-ban felülírható. De mint általános, az átlag jelenthet helyest is, vagyis éppen ami eltér ettől, rendellenes. Tehát a rossz, kellemetlen, igazságtalan, embertelen egyedi helyzeteink hibás rendszerből, összetevők meghibásodásából adódnak. Innen nézve, van olyan sztereotípia, ami helyes, nyugalmat áraszt, s ami nyugalmat, egyben kiegyensúlyozottságot, örömet is ad.

Örömrzés. Ha híján vagyunk ennek, ott valami hiba van a működésben. Az egyén többnyire áldozat az ilyen meghibásodott rendszerben.

A

művészetben
(*alkotási folyamatban*) az üzenő sokszor ellentmond önmagának (*egyét mond, mást cselekszik, mondanám, de most vegyünk másik oldalról*), mint-hogy ez általában nem baj, sőt, ellenkezőleg, ha több szemszöget ütköztet, teljesebben képes leírni az adott helyzetet. Csak akkor van probléma, illetve szembetűnő, zavart okozó a tett, ha a nagyakarásban a negatív szándék kilóg.

Húzzuk

ki a rossz fogat, és minden
rendben lesz. Volt-nincs fog, volt-nincs
fájdalom. Hatalom, álmodj rám másik fogat.

Erőltetett
a látszatért. Testet testért. Pedig
annak nem volt szüksége emberre, testre, csakis a
pénzére. Én pedig nem vagyok eszköz. Látszatért sem. Testet
testért. Ez a világ a pénz uralma, ezek is játsszák el fejünk fölött a
földet. Érzékből ostor, kutyából szalonna.

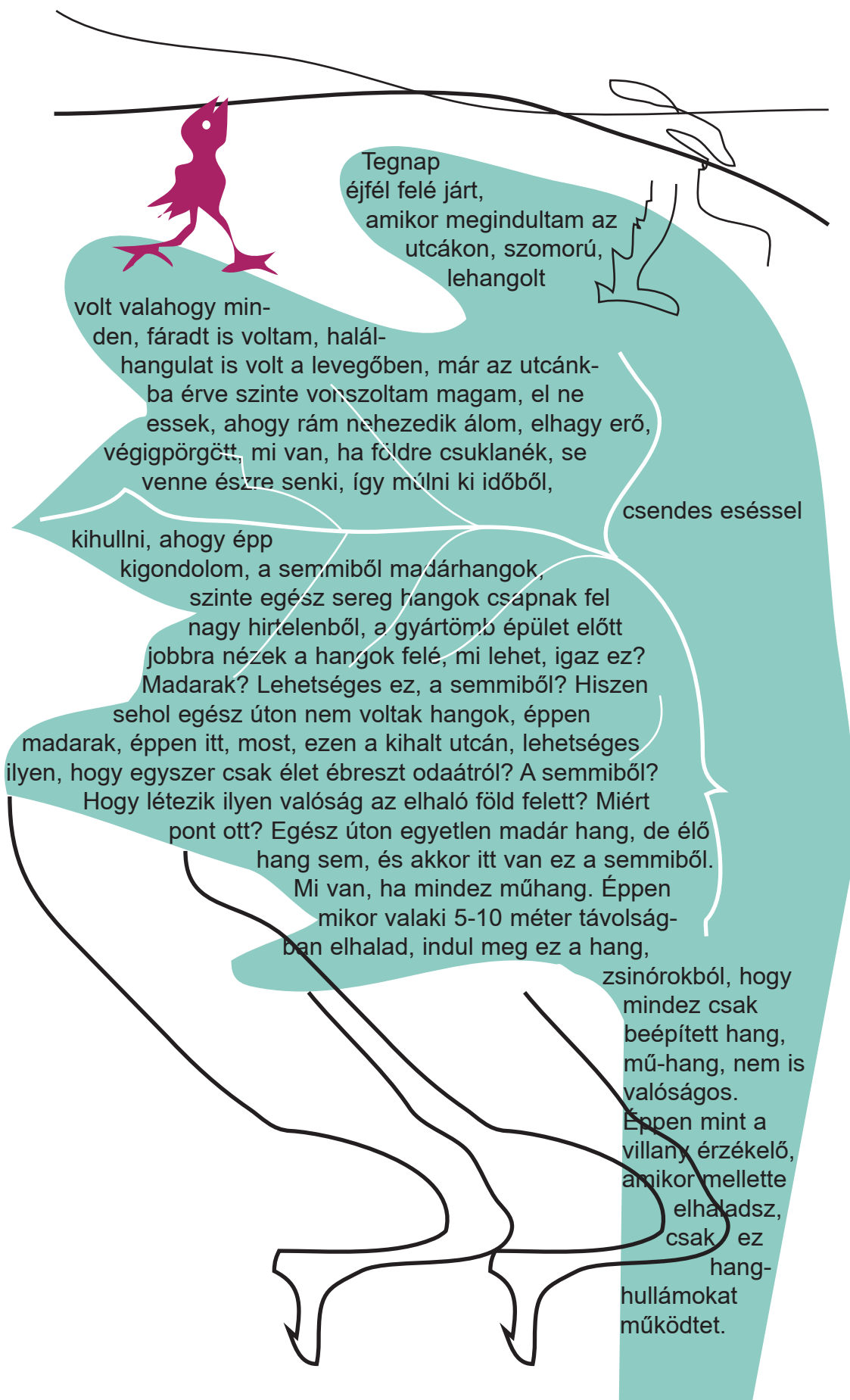
Horka tánc. Tornya áll. Összefogott kezek, fonott leplek, áttört keblek, forrott
lelkek. Lyuk lesz középen és elszáll. Minden előlről kezdődik. Semmiből.

Horka tánc, összefogott
kezek, öledből.

Tornya jár, torja vár.
Tojás, kikeletből.

Pénz, hullám, e
föld. Álmodj
rád.

Tegnap
éjfél felé járt,
amikor megindultam az
utcákon, szomorú,
lehangolt

volt valahogy min-
den, fáradt is voltam, halál-
hangulat is volt a levegőben, már az utcánk-
ba érve szinte vonszoltam magam, el ne
essek, ahogy rám nehezedik álom, elhagy erő,
végigpörgött, mi van, ha földre csuklanék, se
venne észre senki, így múlni ki időből,

kihullni, ahogy épp
kigondolom, a semmiből madárhangok,
szinte egész sereg hangok csapnak fel
nagy hirtelenből, a gyártőmb épület előtt
jobbra nézek a hangok felé, mi lehet, igaz ez?
Madarak? Lehetséges ez, a semmiből? Hiszen
sehol egész úton nem voltak hangok, éppen
madarak, éppen itt, most, ezen a kihalt utcán, lehetséges
ilyen, hogy egyszer csak élet ébreszt odaátrol? A semmiből?
Hogy létezik ilyen valóság az elhaló föld felett? Miért
pont ott? Egész úton egyetlen madár hang, de élő
hang sem, és akkor itt van ez a semmiből.
Mi van, ha mindez műhang. Éppen
mikor valaki 5-10 méter távolság-
ban elhalad, indul meg ez a hang,

csendes eséssel

zsinórokból, hogy
mindez csak
beépített hang,
mű-hang, nem is
valóságos.
Éppen mint a
villany érzékelő,
amikor mellette
elhaladsz,
csak ez
hang-
hullámokat
működtet.

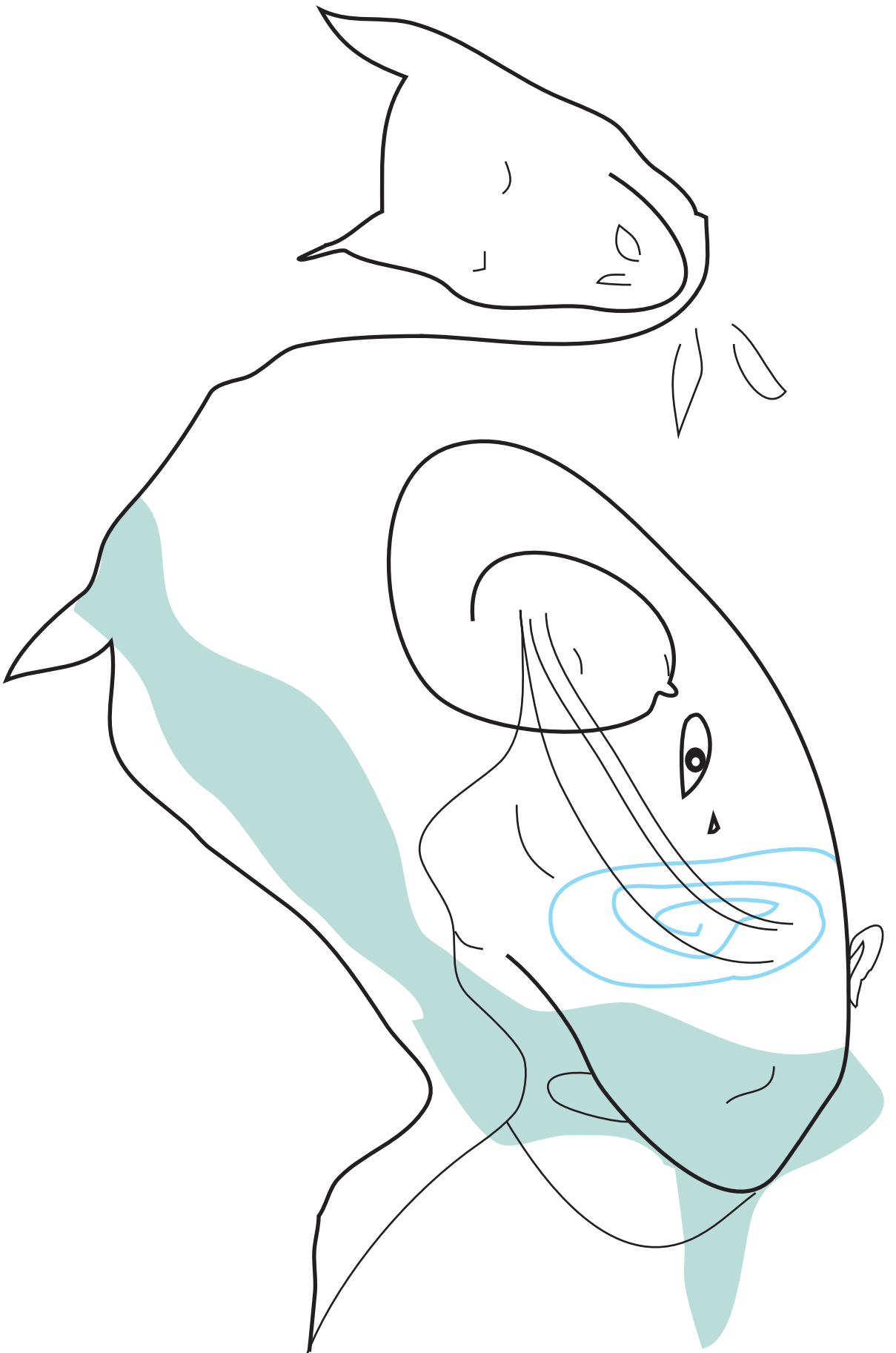
Hogy az egész becsapás csupán, vagy a mű-hang is lehet valóságos. A műhang is lehet megmentő.

De akár csak szép. Képes így átverni? Figyelek odébb, hallom-e még ott is, hiszen tovább is vannak fák, hallani kellene ott is ezeket a hangokat. Aztán megfeledkezem, olyan nehéz a test, még haza kell

von-
szol-
ni,
nem
elaludni
addig
sem. Ha ott is hallom, bizonyosan valóság, hogy igazi madarak, élet,

hogyan valóban ők beszélnek, ők ébresztettek e földi utamból, ők beszéltek hozzám öntudatra ébresztve, mikor mellettük 10 méternyi körzetben elhaladtam. Aztán bizonyára megnyugodtam, akár így van, akár úgy, mű vagy valóság a hang, lényeg, hogy kizökentett ebből a szomorú, letardált állapotból. Hogy a madárhang legyen valóságból vagy mű zenéből,

akár automata érzékelőből, képes átfordítani hullámokat időközön, akár megmenteni álmokat időkből.

Úgy tűnik, mégsem kerülhet otthoni földbe kihűlt testem, hiszen azokba a földekbe, ott túl, csak sok pénzért, megfizetett földért jár holtnak hold. Isten szolgái megkövetnek. Isten szolgái Istent követnek. Szentnek szelíd hon. Hontalan hant (lágý fonat, liliom ívű lant). Isten szolgái töretlenek. Szolgák töretlen fizetnek. Ívük ág, szívük ágý. Töretlen szolgák fizettetnek. Ingyen föld halandónak nem jár, halottnak még úgy se. Marad ismeretlen föld olyan földben, mely senkié sem. Senkiföldje temető. Föld, mely csupasz testet (megtöretett test) fizetetlen behantol. Hatol szív, kard befogad. Hatol kard, szív kihant old. Megfizetetlen föld. Isten szolgái hantoltatnak.

– Te sem fogadnád el, akik veled ezt tették, most ugyanaz(ok) neked, ugyanannak, díjat kínálnának fel. Arc kulcsra zár. Hal (halott) élnek áll. Ébren áld.

– Ő (mint ők) nyilván nem ajánlaná fel. Valaki, aki valaki, miért mondana le önmagáról. De ez mégsem ugyanaz, hiszen egyik adakozó (a bűnbánó) személyesen követte el a másik ember ellen, annak terhére (életére) a bűnt, míg másik eset (a történelmi példázat) egy nem egyeneságú reverzió. Utóbbi revideált kényszerintézkedés (lett légyen érzelmi vagy etikai méltányosság), mely cselekvés nem hat ki közvetlen előidézőjére. Míg előző esetben az adakozó egyben aláírja önmaga felett ítéletét. Mondj egy példát, mely korban történt olyan eset, ahol a bűnt elkövető (de maga az út is, amíg eljut valaki arra a szintre, legalább önmagának bevallani, önmagát felülbírálni, nemhogy nyilvánosan, egyébként van személynek nyilvános lelkiismerete? tudsz ilyet? aki bármely korban felvállalt volna ilyenfajta cselekedetet, hacsak nem a köz, a köz-erkölcs, ha már eljön az idő, megért arra, hogy kinyíljon szeme, nyis-

son szemet, szem szemért csak holtat nélkülözhet) – nos itt adakozó (önfeláldozó) részéről nem átlagos személyről beszélünk, ezt nem összetéveszteni, hanem “személyiségről”, aki dicsőséget szerzett, karriert épített – nos ez a valóság fölött bukott hős, de alant elismert, hiú, s önbecsülését mindenáron védő, hibáját el nem ismerő, öntelt, mi több, hálójával védőhalait szerfölött ügyességgel befogó, minden felkínálkozó lehetőséget kiaknázó trófeákkal (triumfákkal) ékesített némbor, feladná, kiadná semmiért (?) megszerzett kincsét, te el tudod ezt képzelni? hacsak nem hasonlik meg önmagával, vajmi másik téren (mert ilyen is előfordulhat, ép egészségben), legalábbis, ha nem közvetlen földre nézve, nyíl érintené Isten nyila, egyenesen szív felé, a bűnbánó adakozó szellemet.

Isten belényilall élt lelkébe. Dicső felvirágoztatott életútját ki adná fel különben saját kezével ártatlanul meghurcoltatottért. Pusztán feloldásért, annak feloldásáért, kit tulajdon kezével juttatott taszítva sanyarú sorsra, hacsak nem önmagát szabadítaná meg a lekiismeret. 20-30 év elég? egy erre való felkészülésre? ekkora út, elég? az önfeltáráshoz? önkézzel felszabadításhoz. a bűnbánó lélek, ha vígan lakozott, képes-e önkezűleg lakolni is. meglakol. lakhatott, s most lak ol. eddig vígan nézett, csak sötétben takarva szemet, s most szembenéz szem szemmel. öntükörben. szép tükörért? megéri arc? Mindez, csak hogy különbséget tegyünk személy és köz között. A személy tulajdon bőrét viszi párba, táncba, sáncba, míg a köz a közét. Különbség. Tánc parkett mindkét esetben egyforma, nyilvános. Személy esetében lehet áttét. Áttevődik tét. Cselekvés marad, cselekvő(é) háttérben. érni ég, kézni lét. élni szép. pompa marad épben. töretlen töretett álmod hat. ék ékben. egymásra utalva. egymásra út ál. elveszett vonal. magtalált fonal.

mert másik eset pusztán régi kor, korszak íve, árnyékból.
hajlik tánc. forog lánc. törik háncs. bogáncs enni.
e korszak (még ha áthallások is vannak új fülekre) közvetetten,
régebbiek bűneit próbálva jóvá tenni, igyekszik jóvá tételt adni.
új fülek itt is ott is vannak. e korszak megosztásban. átlépni
egyik ruhából másikba. holt lélek, nincs lélek. ép test, ép
ruhából. kilép tánc, maskara marad hazardnak. itt is tánc, ott
is tánc. kirakat üvegből. leányka grimaszol. vissza tetsz üveg.
rá nevet hüvely. tárból ár. árból vár. toronytár. tál tornyot áll.
szív lubickol. láb ábrát dorombol. mosdat párna kiskabátot.
pálca hál. magasles rest árnyol. árnyéklánc. halál pár(t) kaszát
árkol. kisbabát álmod.

Egyik személyesen érintett, s mint ilyen, adakozása (egyben önmagától
megválása) saját tetteit felülírja, bírálja, nevezzük önbíráskodik maga
felett, pozitív ék ékben. S ha föld visszanéz, rá, tükör, ilyenre élő ember
trófeái váladékából,

*nyál nyálból, száj szárból, szó nyilall, szív torkán át, szökken szirom,
váladék is választékból,*

nyilvánosan nem képes. Hasonlik tük őr. Hasonuljon ki akar.

lép-, él-, kilét-
ből.

nyiva ajtó.

megtagadni mindet? Ó, phea... phi... összes trófea. öröknyi korokból.
ökör karokból. addig felépített szellemet tagadni, vagy csak embert.

embernyi emlékezet önmagából tagad. önmagát. ember az embert.

ember néz szembe tükörrel. felülír-e ember szellemet. személy a közt,

melyre kéz rátétt, önnön kéz épített. építmény szép, embert saját
tükre húz. át, korból korba. építmény bomlik. ember omlik. halom tornyok-

ra. hullik emlékezet porból por. egyik ember másokra. épület marad, ék ül dombokra. épület halad, szél hűt ormokra. épület megtör, ember rá tör. fonat fon. tör törön nem marad. csontokból. ég elbocsájt.

egyik személy, önnön személyében ék, másik ténytudásának cselekvésében inkább csak tárgyszerű, s mint ilyen áthat, de át nem hatolhat.

megmenteni, felmenteni, kit? a kérdésben tét. önnön személyünk vagy a másikat. kit mentsünk. átlagember trófeával vagy közember trófeával hálók hal hada garmadával. földet betöltő háló halom. átlagember hálók hada garmadában teljes erővel kapaszkodik. ment. kit kell menteni, adott. hálók hada garmadával utat mutat. hadat oszt. ki kinek maradjon.

bűnbocsánat az ártatlanért. köz vagy személy. ki lelki tusa által bevégeztetett, ki testeken át, testekből.

tisztátlan lélek önkezdő felszabadítása, megtisztulás egy tisztáért. gyónás vagy gyóntatás. köz ért. személy tét. szemtől kivel szemben.

ilyen beismerést köztrófeákkal szőtt földi ember e földön nyilvánosan meg nem cselekedett. s ha mégis cselekedne, e föld népessége (bárgyú, féktelen erkölcsiségének hiúságai miatt, mint hiányosság s túlbuzgóság) az ártatlanul egész életutat megszenvedtetett lélek helyett képes lenne hőst csinálni ezen bűnös lélek, vagy mivel csoportos érdekszerű elkövetésről van szó, ezen bűnös lelkekből hőst csinálni. megtisztulás egy tiszta lelkéért hőst tett. Isten szeme rákacsint, rá bólint. s hogy élő test az úton lenullázódott (elveszejtetett test), nem számít, idő kiiktatva. Isten szeme rákacsint. ébred test, rá bólint.

az emelkedés e földön mindig a tisztességest pusztította, általa önnön lelkiismeretét. (bűntudat, ölt, rejtőzik, büntet)

a köz kiközösít, megaláz, lenéz
ha támaszt adhatna, sem vállal fel

Áldozatnak anyja sem érti szavát.
Bűnös bűntelen vihancol.
Anya, áldozat egybekarol.
Sír sír fölé hajol.

E földön semmi más tiltakozásnak nincs ereje, hitele, csak az öngyilkosság-
ságnak. Egyedüli értelem ezen a földön az öngyilkosság.
Egyetlen igazság, amit nem lehet elvenni embertől.
Hogy önmagunk ellen tiltakozunk vagy köz, ellen, mindegy is

ki kit szabadít fel. Minden kard végül önmagunkba hullik le.
Minden harc végül önmagunkról bomlik le.

Hogy nincs kinek, aki ellen, ellenünk.
Hogy nincs kinek, aki ellen, védenünk.

Minden már előre lejátszott. A dolgok (sémák szerint) csak bekövetkeznek.

Most így utólag, még azt sem mondhatom, legalább a halál szárnya alá vesz. Hogy biztosra mondhatnám, legalább a halál pártolna.

BECSEY ZSUZSA
Az ismeretlen

kiadja a szerző, 2014
© Becsey Zsuzsa, 2014

A kezdeti lépésektől a nyomdai előkészítésig minden a szerző munkája.

megjelenik elektronikusan a <http://mek.oszk.hu/> honlapon
nyomtatva 1 mintapéldányban
ISBN 978-963-08-8902-5

Utószó

Van idő, eljön egyszer az is e földi pályánkon valahol kétharmad úton, mikor felsejlik tisztán az árny, hogy az idegen (bennünk élő vagy rajtunk kívül létező) mindigis idegen volt. Csak a szárny repdesett önmagán tétován.

Ha ez az árny haszon, érdek által hajszolt, boldogságléggömb, ami ránk hajol, tükörből jól kivehető, hogy e viszonyrendszerben társadalmi szerepkör és individum érzelmi megnyilvánulása, empátia (mint belső kényszer, sajnálat vagy önsajnálat) és tényleges cselekvés, látszat és valóság ugyanazon emberben homlokegyenest szemben áll, elsiklik egymástól. Szerepben egyén meghasonlik és fordítva.

Ott, ahol cél, hogy egyén egy *piramisszerkezetben elfoglalt helyét jelölő* felülről működtetett acélszerkezetnek jól beékelhető csapágya legyen, érdekszempon-tok érvényesülnek. Ugyanitt, szemben az empátia, mint szeretet (jelen esetben érzelem + értelem + érték egyfajta ízlés lenyomatként) az alulról jövők vagy valami mód, okból, érdekszempon-tok miatt kitaszítottak iránt háttérbe szorul, megsemmisül, lenullázódik a szerepben való előnyökkel, kiváltságokkal járó megfeleléskényszer érvényesítésében. Ezt megerősítendő belső készítés a szerepkör hiánytalan beteljesítésére vonatkozóan még szembetűnőbb ott, ahol a boldogságléggömb lebeg, és még épp elérhető közelségben. Itt az egyént gátlástalanul hajtja szerepkörében való kiteljesedése, mivel már ennek a szerepnek nem irányítója, hanem eszköze, tárgya.

Van, hogy szerep is egyén is érzésben azonosul. Hogy nem válik le a szerep az egyénről és fordítva. Amikor már szerep is érzés is egyénben idegen. Ebben a fázisban már végképp lemondhatunk az emberről. Ez a teljes eltávolodás, elidegenedés. Látszólagos az egyensúly (mintha minden rendben, a legideálisabb), valójában meghasonulás. Amikor már egyén is az eljátszott (kétséget kizáróan hozzá rendeltetett) szerepnek áldozata, teljes alárendeltje. Amikor már nem válik el, nem válik le egyik a másikról. Ez a meghasonulás külsőleg megnyilvánulhat egy mindenáron bizonyítani kívánó ösztönös hajtóerőből fakadó bombaerős, száguldó tettekkészségben, mely tárgya (elérhető célja) a lebegő, feltűnően hivalkodó, határtalan boldogságérzés, vagy épp ellenkezőleg, egy elfáradt, szunnyadt, magába roskadó, célját soha el nem érő tenni akarás. Az egyén szempontjából mindkettő zsákutca, álman-kó, hiábavaló igyekezet. Akkor, amikor teljes elnyomásban van a megkövesedett szerepen keresztül. Ebben a fázisban a mély, lappangó tudat a fellépő zavar által zaklatott lesz, és visszaüt. Gazdájára kivetülve most végre kiélheti bosszúvágyát. Hogy éppen ki akad útjába, mikor ki, éppen akit lehet bosszulni, mindig valaki, aki amúgy is kitaszított, áldozat, rajta levezetni indulatot egy valamikor örökre beékelődő, fokozatosan elmélyülő sérelem helyére a tárgyat behelyettesítve. Végre akadt valaki (ezen tárgy, mint a legkézenfekvőbb felkínálkozó áldozat), ha már a sérelem elkövetőjét nem lehet büntetni, az agy itt leblokál, a törés okán elterelő művelettel más utat talál eszközül. Egy

lehetőség megmutatni az erőt, nyilvánítani. Ez erő, hatalom még nagyobb súllyal üt, ha e szerepkörben társak is szegülnek hozzá. Márpedig a piramisrendszer acélszerkezete olybá szilárd – *akár le-, akár felmenő elemeit vizsgálva e társrendszernek* –, mely működési feltételként – *egyszer s mint megkérdőjelezhetetlen tartozék* – megköveteli a szerepben töretlen egyént határtalan erővel támogatni.

Úgy menekülsz az én igazságomtól, mint ördög késétől. Mi mondanivalóm lenne, közhelyek. Na és meghallgatni téged. Ilyen körülmények között... 2 megálló között.

Végülis megkapja, amire vágyott, hogy szeressék. Ha ezen eszközökön keresztül, hát azon. Minden cél valami mód bevégeztetik. Lényeg, hogy gömb, szálljon. Fel, meg nem szólaltathatott sípok felett. Hiába kinyílt szájak között.

Szállj, gyermek, szállj, magasba. Ennyit ér egy emberi élet. Hogy te, ti határtalan örömmel szállhassatok fölötte. Megsötétült, beesett, karikásodott szemek, félve ült mosoly száj mögött. Kikristályosodott, megkövült golyó szem mögött. Az sem számít, ha maga a vonat rossz, na de a tömeg, száll.

A vágy végre kiélheti bosszúját. Mindegy a tárgy, csupán eszköz. Lényeg, a cselekvés. Mindazt, ami éveken keresztül ráakódott, most egy másik tárgyra lehet pakolni, a test pedig kiélvezi az élvezhetőt.

A családtag, ha idegen vagy is, melléd áll, cselekszik. Hús-vér testében élsz, tehát ami tiéd, kicsit övé is. Ami te vagy, kicsit ő maga is. Érzed a valódi jelenlétét, hogy érzései valóságosak. Érted, s nem ellened cselekszik. Az idegen látszat játékokat játszik, olyan mintha ott lenne, de amikor cselekedni kéne, simán – mint ami a legtermészetesebb – odébbáll. Az idegen örökké idegen marad. És mindig szemben áll. A családtag, hozzátartozó melléd ül. Gondolkodás nélkül, automatikusan, mint ami a legtermészetesebb.

Különös érintésben, bolygók állásában idegen is “lehet” családtag. Amikor a piramisszerkezet helyét megkívánja. Eszköz, érdek, érzelem mindkét oldalon (befogadó és befogadottén) egyesül. Szerep és individuum megerősítve támogatva boldogan karöltve, egymást békítő kiegészítő egyensúlyban tündököl. Csillag máglyán visszahőköl. Visszanéz. Karok karöltve felette álmot lejt.

Ha nincs hely e piramisrendszerben, idegen és “családtag” szemben áll. Nincs kar, mely fordíthatna e tengelyek közti egyensúlyból.

Különös taszításban, bolygók állásában családtag is lehet idegen. Kar kart érve (kart öltve) széthajol.

Már nem jóakaróm, nem barát többé. A zsarnokot is a tömeg, az őrvongó, ájtatos tömeg emel ámulatba. A tömeg pedig visz, hajt, az ember már a tömegnek, nem önmagának eszköze.

“Próbáld elfelejteni”. “Mintha meg sem történt volna.” Ha ilyen könnyű volna. (A megfelelő válasz sosem időben érkezik.)

Családban lenni idegen, és idegennel lenni idegen. Különbség.

Idegének közönyével játszik fölényesen, szikrányi érzület, szeretet nélkül. Sosem rokon, sosem családtag, sosem itatta át szeretet, a hozzátartozás (hús-vérből adás, áldás) természetessége. Idegen volt mindig, sosem barát. És most elárul a tömegért. Büszkén, hősieken hordva homlokodon hivatkozó babérkoszorút.

Azt mondja el kéne felejtenem már a múltat, s akik ezt tették. Hogyan? lenne lehetséges. Te elfelejtenéd, ha lépten-nyomon emlékeztetnének minden ellened való cselekvéssel. Ha lépten-nyomon úgy cselekednének, hogy érted való legyen, a feloldás, feloldódás igyekezetében, akkor talán lenne mód. Legalábbis esély. De a folytonos megfojás, elfojtás, lefojtás csak további fájdalmat, s mögötte bűnt szül. A tükörbenzés, beismerés, önvád tévedések oltárán áldozása, feloldozása elképzelhetetlen.

A piramisrendszer működése ismert. Zárt falak mögött zajlik, körötte s előtte csend.

szűk falak közt suttog hang: “mindent megteszünk, hogy ne tudj érvényesülni. mindent..., hogy ellehetetlenítsünk.” folyosón elhaló hang még visszafordul: “hiába mennél tovább, úgy sincs bizonyítékom, senki, aki segíthetne”... egyik hang másikba olvad, szűk fal a távoli hangokba: “nincs tanúd, azt teszünk veled, amit akarunk” egyetlen cél, elhallgattatni, meg nem történné tenni. Írma se. Rendszer békésen, zökkenőmentesen tovább működhesse.

...csodálkozol, ha a zárt kapuk is súlyok alatt hajlanak. hallgatnak.

szemükből olvad szó, neved mindenünnen kizáratik.

A művészet önmagában pedig (akárcsak, mint művészi érték) szubjektív, szabály, törvény keze ehhez fel nem érhet, törvényé, mely legalább annyira korrupt, de legalábbis egyoldalú, mint maga a művészetet kiosztó szaporítók lábasa kezeikben. Minden eszköz rendelkezésre áll tehát ebben az ellehetetlenítésben, ha egyszer valaki úgy esik, útban van. Éppen csak rosszkor rossz helyen. Az emberek pedig kiszolgáltatottak, gyengék e rendszer fogak között. De ezen kívül is, saját belső zártságukban, biztonságuk, nyugalomuk

kályhamelegén erőtlenebb kezük sem annál, hogy cselekvésben, átlát-
szóságuk okán mindehhez felérnének.

Tehát, mondva csinált ürügy is, csak, ha nagyon muszáj, jelenik meg: “nem használható” (minthogy nem a rendszergépezet – benne összes alsó és felső rétegben elhelyezkedő szereplő – érdekét szolgálja), és ehhez hasonló egyéb önkimentés a felelősség alól (minthogy minden adott és biztosított, hogy bár-
miféle felelősségrevonás nemhogy megtörténhessék, de fel se merüljék).
Zömében, legjellemzőbb esetben pedig: a módszer a biztos eltűntetés,
eltűnés. A nem válaszolás, hallgatás, meglapulás. Az összefogás, az együttes
hóhéri “cinkosság” felvállalása a nem válaszolásban megnyilvánult egybe-
hangzó hallgatással a biztoskezű elhallgattatás mögött. Minthogy felelősségre-
vonás, megkérdőjelezés érdemben lehetetlen, a biztos összefogásban így
senki elkövetőnek vagy cinkosságban résztvevőnek keze be nem mocskolód-
hatik. Tehát a látszat: a kéz tiszta.

Ha mindenünnen kizáratsz, és mindenhová, ahová lépsz vagy beteszéd lábad
határozottan éreztetve van – nem látszat, hanem tényleges cselekvéssel –,
hogy kívül vagy (*a látszatcselekvések megtévesztők, csak a rendszer kellékei*),
és soha nincs esélyed arra, hogy bárki befogadhatna, hogy egyetlen ajtó is,
bejárati (előkapu) előtted megnyílhat, van-e remény egyáltalán a felejtésre.
Kis mellékkapu vagy hátsójárat, ha nyílik, az nem gáz, nem számottevő, a lát-
szatot fenntartani. Ez pusztán csak azt hivatott erősíteni, próbálkozz csak,
hidd, van esély, hadd munkálkodj, bízz, legalább nagyobb azt követően rajtad
szenvedés, amikor a cél előtt hirtelen rádcsapódnak bilincseinkbe vert ajtóink.
Mielőtt épp belépnél.

Hogyan lehetne esély feledésre?

... még látom, ahogy összefogó erők a feloldáson, jóvá tételen munkálkodnak,
hogyan tehetnék jóvá a hibát, bűnt, idők szövevényén bűnök halmazán, amit
csoportosan szövetkezve – közvetlen vagy közvetve – ellenem elkövettek.

De a látvány halott. Örökre halálra ítéltetett. Én még élek. Ezért nincs össze-
függés (átjárás) a kettő között.

Mint ahogy nincs egyetlen partner a jóvátételhez, egyetlen komoly, befolyásos
partner, aki mintát szolgáltatna a többieknek, aki tettekkel is képes lenne iga-
zolni eredményesen, aki jóvá tehetné, átfordítaná a halálba hörgő
mókuskereket. Mindenkit saját érdeke hajt az összeszövetkezésben, saját
érdeke által a csoport érdeke is, hogy szándéka érvényesülhessen. Ha egy
csapágys kiesik (csavar, bármilyen jelentéktelen is), bomlik az egész jól
felépített, szilárd alapokra fektetett rendszer.

Ki szeretne tartozni (melléállni, kiállni), egyben közösséget vállalva “süllyedni”
a lecsúsztatott kizártak, ellehetetlenítettek közé? Amikor mindenki felfele igyek-

szik. A bűnszövetkezetek semelyik században sem könnyűszerrel számoltattak fel, ha volt egyáltalán, amelyik valóban teljességgel felszámoltatott, innen aztán fel sem merül elvárni az önfelszámolást, önvizsgálatot, netán beismerést a tükörbenézésen túl tettek nyomdokán. Legalábbis adott történések idejétől számított 100 éven belül semmiképp nem várható elszámolás. Később meg már úgyis mindegy, az áldozatok nem élnek. Minek akkor már jóvátétel. Kinek.

Ha megpofoznak, tarts a másik feled is. Ha van erőd, lélekjelenléted és elég tapasztalatod az ilyesmifélékben. Ha nem számítasz rá, úgy könnyen elveszíted eszméleted. Mert ahhoz is, hogy erre számíthass, igen messzemenő jártasság szükségeltetik. Vagy marad a sírvafakadás, mint amikor egy gyermek, akit igazságtalanság ér, és nincsenek még hozzá eszközei, elhárítani, az önvédelemre, automatizmussal él, ami vele született képesség, akárcsak a csecsemői létre ébredés felsírással, ha már erre a földre érkezett.

Tanulság, ha másodszor történik, vagy ütsz (visszaütsz), vagy oda tartod a másik arcod is az ütés elé. Mondanám döntés kérdése, de a probléma ennél sokkal összetettebb, mintsem ilyen egyszerű lenne. Hogy melyik bír nagyobb erővel, nem kérdés, vagy amikor a visszaütés *(mint tett, életteli felbőszült, hirtelenharagú cselekvés, egyben az áldozat azonos rangra emelése, emelkedése az ütővel)* egyáltalában fel sem merül. Hogy van helyzet, amikor csakis a visszaütés a megoldás, máshová és túl messzire vezetne.

Legalábbis ki, ebből a könyvből. Holtak, élők tengeréből. Alvadt vérhalmok.

Aztán ha már egyszer tartottad arcod, lassan hozzászoksz és minden alkalommal arcod tartod az újabb ütésekhez. Sőt, szinte már várod az ütések, hiszen környezeted ehhez szoktatott, ez képezi legmesszemenőbb tapasztalatod.

Az ütés meg olyan, értve birtoklója, hogy szintén megszokja, ha üthet, miért ne ütné. Így aztán feloldásra nem jön alkalom. Az ütő mindig üt (főként, ha környezete nemcsak buzdítja, bátorítja erre, de még támasza, segítőkeze is), az arcát ütéseknek tartó meg arcát tartó lesz. Örökös áldozat. A nyerő meg örökké nyerő. A rendszer működése olyan, hogy nem engedi meg az átmenetet, átfedést, hogy az arcát tartó is olykor nyerő, az ütő is néha veszthet lehessen. A szerkezet összezavarodna, benne a szereplők már nem lennének képesek sem önmagukat sem a környezetüket kontrollálni. Az már végképp el nem képzelhető, hogy az arcát tartó véglegesen elnyerjen felmentést, gyógyulást, elismerést, míg az ütő elnyerje a kiérdemelt büntetést, szembeállítást, szembenézést, egyúttal őszinte megbánást, bűnbocsánat általi feloldozást. A rendszernek a hatalmat mindenáron és eszközzel fenn kell tartani, az egyes elemek ebben, legyenek ezek emberek, másodlagos jelentőséggel, sőt olykor semmilyen jelentőséggel nem bírnak e nagyhatalmú építmény fogai között.

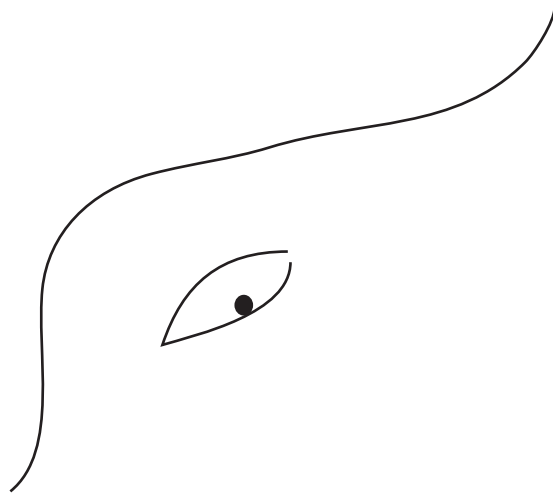
A nyugalmat, külső békességet, látszatot fenntartani. Ki-kinek mi a szerep. Ezen a földön nincs mi ezt fölülírja. Legyen bármilyen szint, értelmiség legmagasabb fokán is a szerep mindörökké csupán szerep marad, ahol individuum, egyén alárendelt. Máshogy fordítva szót, ahol individuum elkülönül, vagy érdek, számításból (önmaga árulójaként) meghunyászkodik – esetleg szellemben, testben külső erők által megtörettetve –, ott szerep is csupán szerep marad. Kéz kezét, arc arcot mos. Önkezűleg. Szerep és egyén (köz és individuum) olykor egybeolvad, ha vannak is elválasztó momentumok a két létállapot között. Kérdés, melyik oldalon.

Sírázó vagy kánaán. Melyik, milyen áron.

Hogy sírásra fakadva vagy könnyektől mentesen, meggyőződéssel szembenézve tartod másik arcod, ha szentséggel születél, mely vissza sosem üt, majd ettől a szentségtől is pusztulsz el.

Ezen a földön hitele csak annak van, aki üt. De minimum, visszaüt.

Ütés mit adsz, ütés mit kapsz, arcomon enyhülj, haloványodj.

...
ha épp
ráérsz, küldj, várom a
munkáidat. rád gondoltam,
ahogyan pillanatra magamon is
végigpörgött, az alkotóemberek miért is vise-
lik az átlagosnál is nehezebben a sok létszámú – tömeges – általános és középiskolai tanítást,
szakma helyett fegyelmezés... stb, a szabad léleknek, amelyik élne, lélegezne, alkotna, gondol-
kodna, de mindenesetre nyugalmat keresne, otthonosságot, miért duplán megpróbáltatás,
kényszer ez a teher, hiszen ahogyan a tanár, a gyerek is kiszolgáltatott környezetének,
iskolai rendszernek, stb... és mindezt hozza magával egy nyugtalanított közegbe,
miközben tőled várja a feloldást, jó esetben, rosszabb esetben elzárkózik vagy egye-
nesen mérlegelés – befogadó készség – nélkül lázad, de ha sikerül magadat
függetleníteni önmagadtól (elvárásaid, gondjaidtól), mintegy üresség állapot
ezekre az időkre (úgy értem elhagyod a maximalista igényességet min-
den tekintetben), nyugalmat árasztol = megállítod az időt (frusztrá-
ció, függőség helyett), megkönnyítheti, talán idővel meg is
oldja vagy mérlegbe hozza a helyzetet. persze csak
utópia, de mégis, el lehet gondolkodni,
kipróbálni, talán hatásos